

ဆောင်းလှလင်

နှစ်ကိုယ်ခွဲနှင်းဆီ

လုံးချင်းဝတ္ထု

(၁)

ဝှမ်းပုံပေါ်ဝယ် ဆင်စွယ်ပန်းပုရှင်ကလေး ပစ်ချထားသည့်နယ်။

ဖြူဖွေးသန့်ရှင်းသောအိပ်ရာခင်းမြေခင်းထားသည့် တစ်ယောက်အိပ်ခိုတင်ပေါ်ဝယ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး အိပ်မောကျနေသည်။

အမှန်တကယ်မှာမူ မိန်းမပျိုသည် သဘာဝအတိုင်း အိပ်ပျော်နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါပေ။ သတိလစ်မေ့မြောနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါလေ၏။ သုံးရက်တိတိ ရှိပေပြီ။

မိန်းမပျိုလေး သတိလစ်မေ့မြောနေသည်မှာ သုံးရက်ပင်တိုင်ခဲ့ချေပြီ။

သူမက တစ်ချက်လူးလွန်လိုက်သည်။

ခုတင်နံဘေးတွင် စောင့်နေသော သူနာပြုဆရာမနှင့် မိခင်ဖြစ်သူတို့က သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်လိုက်ကြသည်။

“ဟော... သူ လှုပ်လာပြီ။ သတိရတော့မယ် ထင်တယ်”

သူနာပြုဆရာမက ပြောလိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ရင်ဘတ်ကိုလက်နှင့်ဖိရင်း ခပ်တိုးတိုး ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“ဘုရားသိကြားမလို့ သမီးလေး ပကတိအတိုင်း အကောင်း ပြန်ဖြစ်ပါစေ”

သူမ၏နားထဲတွင် ဆူညံသော စက်သံတစ်ခုကို ကြားနေရသည်။

စက်သံသည် ပုံမှန်လည်ပတ်နေရာမှ ကျီခနဲ အသံနှင့်အတူ ရပ်သွားသည်။

သူမ ရင်ထဲမှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သတိရလုရင်မှာ မိန်းမပျိုဦးနှောက်ထဲတွင် ဖျတ်ခနဲဝင်လာသော အသိအာရုံပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နာကျင်နေတာကို သတိပြုမိရင်း မိန်းမပျိုမှာ သတိပြန်ဝင်လာသည်။

အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေသော မော်တော်ကား။

ရှေ့ထိမှ တစ်စုံတစ်ခုသော အဟန့်အတားကြောင့် ကျီခနဲ ဘရိတ်ဆောင်နှင်းလိုက်သံ။

ဟန့်ချက်ပျက်သွားသော ကားထဲမှလူတစ်စု၏ အလန့်တကြား အော်ဟစ်ရေရွတ်သံများ။

သူမ သတိလစ်မေ့မြောသွားခင် တဒင်္ဂအတွင်းက အဖြစ်များကို ရှုတ်မြည်း သတိရမှတ်မိသွားသည်။

သူမက ကိုယ်ကိုအားတင်း၍ လှုပ်ရှားကြည့်၏။

“သမီး ... သမီးလေး ဝေသီ ... ဝေသီ”

သူမအတွက် သူစိမ်းဆန်သည့် ကြားနေကျမဟုတ်သော အသံတစ်သံ။

သူမ မျက်လုံးကို အားယူခွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပထမသော် ဝေဝါးဝါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အပေါ်တည့်တည့်ရှိ မြင်ကွင်းမှာ ထင်ရှားလာသည်။

သူမ လဲလျောင်းနေရာ ခုတင်အပေါ်တည့်တည့်မှ မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူ မျက်နှာကြက်မှာ တွယ်ချိတ်ထားသည့် ပန်ကာကြီးတစ်လုံး။

အပေါ်ဘက်မှာ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းနှင့်ပင် ဤအိမ်မှာ သူမ၏ အိမ်မဟုတ်၊ ဤအခန်းသည် သူမ၏ အိမ်ခန်း မဟုတ်မှန်း မိန်းမပျို သိလိုက်သည်။

သူမ၏ အိမ်ခန်းမှာ လေအေးစက်တပ်ဆင်ထားသော အခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်ပါသည်။ ပန်ကာမရှိ။

“ဝေသီထွန်း ... မဝေသီထွန်း ... သတိရပြီလားဟင်”

သူနာပြုဆရာမလေးက ကြင်နာသော အပြုံးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ဆေးရုံပေါ် ရောက်နေတယ်လို့ သူမက ထင်လိုက်သေးသည်။

သို့သော် ...

“သမီးလေး ဝေသီ ... သမီးလေး နေကောင်းပြီလား။ ဗာမီ ရှိတယ်နော် သမီး”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက မိန်းမပျိုလေး၏ လက်ဝါးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

သူမသည် ‘ဗာမီ’ ဆိုသော မိန်းမကြီးကို ကြည့်၍ အံ့သြသွားသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဆေးရုံမှာလား”

“ဟင်... သမီး။ ဒါဆေးရုံ မဟုတ်ဘူး အိမ်မှာ။ ဗာမီတို့အိမ်မှာလေ။ ဒီအခန်းက သမီးအခန်း”

“အို ... မဟုတ်ဘူး အန်တီ။ အန်တီက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဟယ် ... သမီးရယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း စိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ပထမ... သမီးထံမှ သူစိမ်းဆန်သောအကြည့်များကို ခံယူရသည်။ ယခုတစ်ခါ မိခင်ရင်းကို အန်တီဟု ခေါ်ပြန်သည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း စိုးရိမ်သည့်

အတိုင်း ကားတိုက်မှုဒဏ်ကြောင့် သမီးလေး သတိချွတ်ပွင်းသွားပြီလား။

“အန်တီတို့ လူမှားနေကြပြီ ထင်တယ်။ ခုန ကျွန်မကို ခေါ်လိုက်တာ နာမည်ဘယ်လို”

“ဝေသီလေ သမီးရယ် ... သမီးနာမည် ဝေသီထွန်းလေ”

“မဟုတ်ဘူးရှင်။ အဲဒါ ကျွန်မ နာမည်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မနာမည်က အမာဇင် ပါ။ အမာလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်”

“ဘုရား ... ဘုရား”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ရင်ဘတ်ကိုလက်နှင့်ဖိရင်း သူနာပြုဆရာမထံ အကူအညီ တောင်းသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သူနာပြုဆရာမက -

“ဒီမယ်ရှင်... မဝေသီထွန်း”

“ကျွန်မနာမည် အမာပါ”

“အဲ့... ထားပါတော့ဦးမရယ်။ အဲ့... ဟို... ညီမလေး ကားမှောက်ပြီး ဒဏ်ရာရလို့ သတိလစ်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီကွယ့်”

“သုံးရက်... ကားမှောက်တာတော့ အမာမှတ်မိတယ် ဆရာမ။ အမာ မန္တလေးအပြန်မှာ ကားမှောက်တာ”

“မန္တလေးအပြန် ဟုတ်လား... သမီး။ မန္တလေးအပြန်လို့ ပြောရအောင် သမီးက မန္တလေးသူမှ မဟုတ်ပဲကွယ်။ သမီးက ဒီရန်ကုန်သူပဲ ဥစ္စာ”

“ဟင့်... ဒါ ရန်ကုန်လား။ အမာ ရန်ကုန်ကို ခဏလာလည်တာပါ အန်တီ”

“အမယ်လေး... ခေါ်ပြန်ပြီ အန်တီတဲ့”

“အမာ အားလုံးကိုမှတ်မိပါတယ်။ မေလ ၁၂ ရက်နေ့ ဒဂုန်-မန္တလား အပြန်ကားစီးပြီး အမာ မန္တလေး ပြန်တယ်။ အဲဒီနေ့က စနေနေ့။ အမာ စီးလာတဲ့ကား ညောင်လေးပင် မရောက်ခင်မှာ မှောက်တယ်။ အဲဒါတွေ အားလုံး အမာ မှတ်မိနေပါတယ် အန်တီ”

“ပြောတဲ့အချက်တွေကတော့ အတိအကျပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာလို့ အမာလို့ ထင်နေရတာလဲ သမီးရယ်။ သမီးက မာမိုသမီး ဝေသီထွန်းလေ”

“အို ... မဟုတ်တာ”

“သမီးလေး ခေါင်းကိုတိပြီး အတိတ်မှေသွားပြီ -ထင်ပါရဲ့ ဆရာမရယ်”

သူမ အတိတ်မှေမပါ။ အားလုံးကို သတိရပါသည်။

သူမ နာမည်က အမာဇင်။ မန္တလေးမှာ နေသည်။ မန္တလေး လိပ်စာ -လည်း အတိအကျ ပြောနိုင်သည်။ မိဘတွေ နာမည်လည်း သူမ မှတ်မိ ပါသည်။ ယုတ်စွအဆုံး သူမ၏ နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားအမှတ်ကိုပါ ရွတ်ပြနိုင်ပါသေးသည်။

တန်တော့ သူ့ကိုယ်သူ မာမိုဆိုသည့်မိန်းမကြီး၏ သမီး ဝေသီထွန်း ဆိုသူသည် သူမနှင့် ရုပ်ချင်းအတော်တူပေလိမ့်မည်။ သူမကို ဝေသီထွန်း အထင်ဖြင့် လူမှားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

“ကဲပါလေ့... အန်တီဖြူလည်း ခေါင်းအေးအေးထားပါ။ ညီမလေးက သုံးရက်လုံး သတိလစ်နေတော့ အားနည်းပြီး အမှတ်မှားတာ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။ ဆရာမ ဆေးစစ်ကြည့်မယ်နော်။ ပြီးရင် အစာတစ်ခုခု စားရအောင်”

ဆရာမ ပြောမှ ဆာလောင်နေတာကို သတိထားမိလာသည်။

ဆရာမက သွေးပေါင်ချိန်ဖြင့်။ အဖျားတိုင်းခြင်းများကို သူ့တာဝန်အတိုင်း လုပ်သွားသည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက သူမကို ကရုဏာမျက်စိဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူမကို လူမှားနေသည့်ကိစ္စ အမြန်ရှင်းရမည်။ ပြီးလျှင် မန္တလေးကို ပြန်ရမည်။

ခုလောက်ဆို ကိုကိုလင်းတစ်ယောက် အမာ့ကို စောင့်မျှော်နေပေရောမည်။

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း တိုက်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။
အပေါ်ထပ်မှာ လိုင်းခွဲတယ်လီဖုန်းတစ်ခုရှိသော်လည်း သမီးလေး ကြားသွားမည်စိုး၍ အောက်ထပ်ဖုန်းမှ ပြောရန် ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ဖုန်းခွက်ကိုမ.၍ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအောင်ထွန်း၏ ကုမ္ပဏီ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်သည်။

အခန့်သင့်ပင် ဦးအောင်ထွန်းကိုယ်တိုင် ကောက်ကိုင်သည်နှင့် ကြုံလိုက်၏။

“ဟယ်လို”

“ကိုကို... မ”ဝါ။ သမီးလေး သတိရပြီကို”

“ဟုတ်လား”

တစ်ဖက်မှ ဦးအောင်ထွန်းအသံက ဝမ်းသာအားရအသံ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ဖုန်းကိုင်ထားရာမှ တစ်ချက်ရှိက်လိုက်သည်။ သမီးလေးရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို သူ့အဖေ မသိသေး။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းထံမှ မှိုက်သံကို တစ်ဖက်မှ ဦးအောင်ထွန်း ကြားလိုက်ရဟန်တူသည်။

“မှ... မှ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ သမီးလေး အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“သမီးလေး... သမီးလေး။ သတိတော့ ပြန်လည်လာတယ် ကိုကို။ ဒါပေမဲ့ ... ”

“ဘာဖြစ်လဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ မ”

“သူ အတိတ်မေ့သွားတယ် ကိုကို”

“ဟာ”

နှစ်ဖက်လုံး တဒဂံ အသံတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ခဏကြာမှ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ရှိုက်သံကြား၍ ဦးအောင်ထွန်း သတိ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဘာမှမမှတ်မိတော့တာလား။ သမီးလေးနဲ့ စကားပြောကြည့်ပြီးပလား မ”

“စကားပြောကြည့်လို့ သိရတာပေါ့ကို။ သမီးလေးက သူ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဟင်”

“သူ့ကိုယ်သူ အမာတဲ့ကို။ မန္တလေးက အမာ တဲ့”

“ဘု... အတိတ်မေ့တယ်ဆိုရင် အားလုံးကိုမေ့သွားရမှာလေ။ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဘာလို့ အမာ ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“မ”လည်း မသိတော့ပါဘူးကိုရယ်။ ကို ဒီနေ့ စောစောပြန်ခဲ့ပါလား ဟင်။ ဒေါက်တာသာလှကိုလည်း တစ်ခါတည်း ဝင်ခေါ်ခဲ့ပါကို”

“ကောင်းပြီလေ။ စိတ်အေးအေးထားပါ မ။ ကိုတို့ သမီးလေးက ကိုတို့ ရွှေ့မှာ ရှိနေတာပဲ။ ကို စောစော ပြန်ခဲ့လိုက်မယ်လေ”

ဖုန်းခွက်ကို နေရာတကျ ပြန်ချပြီး ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း သက်ပြင်း မှိုက်လိုက်မိသည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားချိန်တွင် ဆရာမက သူမကို ကြက်ပေါင်းခေါက်ဆွဲပြုတ်တိုက်သည်။

ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို အိမ်ဖော်ဖြစ်ဟန်တူသော ကလေးမလေးက ယူ လာပေး၏။ ဆရာမက ယုယဇ္ဇာပင် သူမကို တစ်စွန်းချင်း ခပ်၍တိုက်ပါသည်။

သူမက အခန်းကို မျက်လုံးဝေ၍ ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ စာအုပ်စင်ရှိသည်။ စာကြည့်စားပွဲရှိသည်။

စာကြည့်စားပွဲ၏ရှေ့တွင် ကွန်ပျူတာတစ်လုံးလည်း ရှိနေပါ၏။

ဤအခန်း၏ပိုင်ရှင်အစစ်မိန်းကလေးမှာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးပါလိမ့်။ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ မှန်းဆလိုရသည်။

သူမ သိချင်သည်က ဝေသီထွန်းဆိုသော တိုမိန်းကလေးသည် သူမနှင့် မည်မျှထိအောင် ရုပ်ချင်းဆင်တူနေသလဲ ဆိုတာကိုပင်။

“ဆရာမ”

“ရှင်”

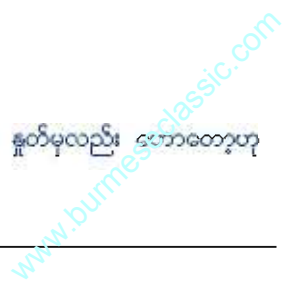
အနီးကပ်ဆုံးရှိနေသည့် သူနာပြုဆရာမကိုပဲ မေးမြန်းရပေတော့မည်။

“ဝေသီထွန်းဆိုတာ ကျွန်မနဲ့ တကယ်ပဲ တူသလား ဆရာမ”

“ဟောတော့”

သူနာပြုဆရာမ နော်မူအေးသည် ခပ်လက်စ ခေါက်ဆွဲခွန်း ပန်းကန်လုံးထဲ ပြုတ်ကျသွားအောင်ပင် အံ့ဩသွားကာ နှုတ်မှလည်း ဟောတော့ဟု ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဟင့်... ဆရာမ။ ဆရာမကကော ကျွန်မကို ဝေသီထွန်းပဲလို့ ထင်နေသလား”

“အဲဒါတော့ ဆရာမလည်း မပြောတတ်ဘူး ဝေသီ”

“ကျွန်မ အမာပါ”

“အဲလေ.. ညီမဟာ ဝေသီထွန်းအစစ် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာရော၊ ဝေသီထွန်းနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ တူတယ်ဆိုတာပါ ဆရာမ မဖြေနိုင်ပါဘူးကွယ်”

“ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာမက ဝေသီထွန်းဆိုတာကို အရင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးလို့ပေါ့ကွယ်။ ညီမလေး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး သတိလစ်နေတော့ ညီမလေးကို ပြုစုဖို့ ဆရာမကို ငှားတယ်လေ။ ဒေါက်တာသာလှကိုယ်တိုင်က ဂျူဗီဝင်လိုက်ပါဆိုလို့ ဆရာမ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာရတာပါ”

“ဒေါက်တာသာလှ။ သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဝေသီတို့.. အဲလေ.. ညီမတို့ရဲ့ ဖင်မလီဒေါက်တာလေကွယ်။ ဆရာမရဲ့ ဆရာကြီးပါ”

ဆရာမစကားအရ ဆရာမနော်မူအေးမှာ သူမ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှ ရောက်လာသည်။ သူမကို ဝေသီထွန်းအဖြစ် ဤလူစုက သိစေခဲ့သည်။ နော်မူအေးသည် ဝေသီထွန်းအစစ်ကို ယခင်က မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ယခုတွေ့သည့် သူမကိုပင် တစ်ယောက်တည်းသော ဝေသီထွန်းဟု ထင်နေရှာပေမည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူမမေးခွန်းကို ဆရာမ မဖြေနိုင်ပါဘူးဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေမည်။

ဒါဆို သူနာပြုဆရာမနော်မူအေးပါ သူမနှင့်အတူ ရော့ရှ် အလိမ်ခံနေရသည်ပဲ။ အယုံသွင်းခံထားရသည်ပဲ။

သူတို့တွေဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝေသီထွန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနေရာမှာ သူမကို အစားထိုးထားရတာလဲ။

“အခုန အန်တီကြီးက ဘယ်သူ”

“ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းပါ”

“သူက ကျွန်မအမေတဲ့။ ဝေသီထွန်း အမေပေါ့နော်။ ဆရာမ အဲဒီအန်တီနဲ့ သိတာရော ကြာပြီလား”

“အန်တီဖြူကိုလည်း ညီမကို ပြုစုဖို့ ဒီအိမ်ရောက်မှ မြင်ဖူး။ တွေ့ဖူး။ သိဖူးရတာပါ ညီမရယ်”

သူမ ငှူစေ့ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်မိတော့သည်။ ဆရာမဆီကတော့ ဘာသဲလွန်စမှ ရမှားမဟုတ်တော့။

ထိုစဉ် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

“သမီး ... စားလို့ဝင်ရဲ့လား”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းပုံစံကတော့ မိခင်ရင်းတစ်ယောက်က သမီးကိုမေးသည့် အမူအရာမျိုးအတိုင်းပါပင်။

“ဟုတ်ကဲ့.. စားကောင်းပါတယ်”

သူမ အလိုက်သင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးကို အန်တီလို့တော့ ထည့်မခေါ်မိတော့။ သူခေါ်စေချင်သလို မာမိလို့လည်း မခေါ်ချင်ပါ။

သူမ အထွန်းအကြူးသိချင်နေသည်က ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကိုယ်တိုင်က ဝေသီထွန်းနှင့် ရှုပ်ချင်းဆင်တူလွန်း၍ သူမကို သူ့သမီးဟု မျိုးမျိုးသားသား ထင်နေခြင်းလား။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြံအစည်ဖြင့် သူမကို သူ့သမီးအဖြစ် အစားထိုးနေခြင်းလားဆိုသည့် အဖြေကိုသာ။

သူမ ပရိယာယ် သုံးရပေတော့မည်။

“ကျွန်မ အဲ့.. သမီး သတိမေ့နေတာ သုံးရက်တောင် ကြာသွားတယ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမီး။ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တာက ညောင်လေးပင်နားမှာဆိုတော့ လူတွေအားလုံးကို ညောင်လေးပင်ဆေးရုံ ခေါ်သွားရတယ်။ သမီးကို ညှာတွင်းချင်းပဲ ညောင်လေးပင်ဆေးရုံက ပြန်ခေါ်လာတာ”

“ညောင်လေးပင်နားမှာ ကားမှောက်တာကိုတော့ မှတ်မိပါတယ်။ သုံးရက်တောင် သတိလစ်နေတော့ ကျန်တာတွေ စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး။ မန္တလေးကို ဘာကိစ္စအတွက် သွားတယ်ဆိုတာ ပြန်ပြောပြပါလားဟင်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းမျက်နှာ အိုကျသွားသည်။

သူမက ဝေသီထွန်း၏ နောက်ကြောင်းတစ်စွန်းတစ်စကို သိရလိုသိချင်ြား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“မန္တလေးကို မာမိတို့ ဘာကြောင့်လွတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သမီး အသိဆုံးပါကွယ်”

“ရှင်”

သူမသည် ဝေသီထွန်း အမှန်တကယ် မဟုတ်သည့်အတွက် ဒီအကြောင်းကို မသိနိုင်ပါ။ ဝေသီထွန်း မန္တလေးသို့ သွားရောက်သည့်ကိစ္စသည် ဝေသီထွန်းနေရာမှာ သူမကို အစားထိုးခြင်းနှင့် ပတ်သက်နေမည်လား။

“သမီး ဘာကိုမှ စဉ်းစားလို့ မရတော့တာပါ။ သမီးကို ပြန်ပြောပြပါဦး”

“သမီးကို မန္တလေးလွှတ်လိုက်တာဟာ ဟိုကောင်လေးနဲ့ အဆက်ပြတ်စေချင်လို့ပေါ့ကွယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်စောတင်ကို အဖော်ထည့်ပြီး မန္တလေးကို အမြန်သွားခိုင်းရတာလေ”

ဟိုကောင်လေးဆိုသူမှာ မည်သူနည်း။

ဒေါ်စောတင်ဆိုသူမှာ မည်သူနည်း။

“အင်း.. ဒီကောင်လေး ပြုံးပျော်လို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ရတာ။ ဒေါ်စောတင်တစ်ယောက်လည်း ဆုံးရှာပြီ”

“ဒေါ်စောတင်ဆုံးရှာပြီ။ ဒေါ်စောတင်ဆိုတာ သမီးနဲ့ မန္တလေးကို အတူတူသွားကြတာ.. ဟုတ်လား။ ဒေါ်စောတင်ဆိုတာကကော ဘယ်သူလဲဟင်” ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်လိုက်သည်။

“သမီးရယ်.. ဘာမှမမှတ်မိတော့တာဘဲကိုး။ ကားမှောက်တော့ ဒေါ်စောတင်တစ်ယောက် ပွဲချင်းပြီး ဆုံးရှာတယ်လေ”

“ဟင်”

“ကဲ့.. ဒါတွေ တွေးမနေနဲ့တော့ သမီး။ မေ့လက်စ မေ့ထားလိုက်ဦး။ မာမီသမီးလေး အသက်အန္တရာယ်မဖြစ်တာပဲ ကံဖယ်လွန်းလို့။ ကံကောင်းလို့ သမီးကတော့ ခြေထောက်တစ်ဖက်ပဲ”

“ရှင့်.. ကျွန်မ ခြေထောက်တစ်ဖက် ဟုတ်လား”

သူမ ထိတ်ခနဲဖြစ်ရင်း အောက်ပိုင်းကိုလွှမ်းခြုံထားသည့်စောင်ကို ကမန်းကတန်း ဖယ်ချလိုက်သည်။

ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံးမှ နာကျင်မှုကိုလည်း မခံစားရ။ မနာကျင်မှုကိုလည်း မခံစားရပါ။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ခြေထောက်တစ်ဖက် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားဟန် ပြောလိုက်သည့်အခါ ခြေထောက်များ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရပြီလားဟု စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ စောင်ကိုလှန်ကြည့်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ညာဖက်ခြေထောက်ကို အကောင်းပကတိမြင်ရ၏။

ဘယ်ဖက်ခြေထောက်သည်ကား -

“ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးညီမရယ်။ ဒူးဆစ်လွဲသွားလို့ ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားတာပါ”

ဆရာမနော်မူအေးက ဝင်ပြောသည်။

ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ထားရသော ဘယ်ဖက်ခြေထောက်ကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ရသည်။

ဆရာမက ခြေထောက်များအား စောင်ဖြင့် ပြန်ဖုံးလေး၏။

“မကြာပါဘူး။ လေးငါးရက်ဆို ပတ်တီးဖြည့်ရတော့မှာပါ”

ထိုစဉ် ခြံဝထိမှ ကားဟွန်းတီးသံကြားရသည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ခြံဝထိ ခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်း -

“ဟော့.. သမီး။ သမီး ဒက်ဒီ ပြန်လာပြီ”

ဒက်ဒီဆိုသူအား ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ဝေသီထွန်းအဖြစ် အစားထိုးခံထားရသော (သို့မဟုတ်) အထင်မှားခံထားရသောဘဝမှာ လူ့ဘယ်နှစ်ယောက်ကို မှတ်သားနေရဦးမည်မသိ။ ယခုလည်း ဒက်ဒီဆိုသည့် ဖခင်ဖြစ်သူအမည်ကိုပင် သူမ မသိရသေးပါ။

အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည့် ဖခင်အရွယ်အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးကို မျှော်လင့်နေထဲတွင် ဝင်မယ့်ဝင်လာတော့ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

ဝင်လာသော အမျိုးသားကြီးနှစ်ဦးမှာ အသက်အရွယ် မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်ပြီး နှစ်ဦးစလုံးမှာ ချောမောခွံညားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။

တစ်ယောက်က ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကုပ်အင်္ကျီနှင့် နက်ကတိုင်းနှင့် အနောက်တိုင်းဆန်ဆန်ဝတ်ဆင်ထားပြီး၊ တစ်ဦးကတော့ တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် ရခိုင်ပုဆိုးနှင့် မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်စားထားပါသည်။

ထိုနှစ်ယောက်ထဲက မည်သူသည် ဒက်ဒီဆိုသူဖြစ်လေမည်လဲ စဉ်းစားနေဆဲ -

“သမီးလေး.. နေလို့ကောင်းရဲ့လား။ ခေါင်းကြည်ရဲ့လား။ သမီး စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေလဲ သမီး”

တိုက်ပုံဝတ် မြန်မာဆန်ဆန် အမျိုးသားကြီးက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“လူကတော့ နေကောင်းပါတယ် ဒက်ဒီ။ ဒါပေမဲ့ ...”

သူမ စကား အဆုံးမသတ်လိုက်ရပါ။

တိုက်ပုံဝတ်ကြီးထံမှ အူလိုက်သံလိုက် ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘိုဆန်ဆန်လူကြီးကား မျက်နှာပျက်သွား၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက သမီးရယ်ဟု နှုတ်မှ ဖွင့်ညည်းကာ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့စီးကျလာလေ၏။

တိုက်ပုံဝတ်ကြီးက ရယ်လျက်နှင့် -

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. အန်ကယ်က အန်ကယ် ဒေါက်တာသာလှလေကွယ်။ သမီးဒက်ဒီ ဦးအောင်ထွန်းက ဟောဒီမှာကွယ်။ သုံးလေးရက်လေး သတိလစ်တာနဲ့ ငါ့သမီး အမှတ်မှားကုန်ပါရောလားဟေ့။ဟား ... ဟား ... ဟား”

“အို”

ဒေါက်တာသာလှက ဖျော်တတ်ပုံရပေသည်။ သူမ၏ အမှားကို ရယ်ရောတစ်ခုအဖြစ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးယူဆနိုင်ပေ၏။

ဒက်ဒီအစစ်ဖြစ်သူ ဦးအောင်ထွန်းက -

“ဒေါက်တာကလည်းဗျား။ သမီးလေး အတိတ်မေ့ပြီး မှားပြောတာကို ရယ်နေရက်လိုက်တာ။ သမီးဝေဒနာအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်မှ ခွိုလှဲလား ဒေါက်တာရယ်”

ဦးအောင်ထွန်းက ဒေါက်တာသာလှကို အပြစ်တင်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာသာလှ အရယ်ရင်လိုက်၏။

“သမီးဝေသီထွန်းဟာ သုံးရက်တိတိ သတိမေ့နေခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ရက်ကြာကြာသတိလစ်နေသူတွေဟာ သတိပြန်လည်လာချိန်မှာ ပကတိ အတိုင်းဖြစ်ဖို့ အချိန်နည်းနည်းတော့ စောင့်ရတတ်ပါတယ် ကိုအောင်ထွန်း။ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ပါ။ လူနာတွေရဲ့ သဘောသဘာဝကို နားလည်ပါတယ်။ ဝေသီရဲ့ သတိမေ့လျော့မှုဟာ သတိလည်ခါစ ခဏသာဖြစ်တာပါ။ ဒါကို ကျွန်တော်က သိလို့ ရယ်ပွဲခွဲမိတာပါ ကိုအောင်ထွန်း။ တကယ်တော့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်က သူ့လူနာကို ရယ်ရယ်မောမော ဆက်ဆံတာဟာ လူနာအခြေနေ မဆိုးလို့ဆိုတဲ့ သဘောကို နားလည်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ရယ်တာကို ကိုအောင်ထွန်း အပြစ်မြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါက်တာသာလှက ဦးအောင်ထွန်း စိတ်ကျေနပ်အောင် ရှည်ရှည်လျားလျားကြီးပင် ရှင်းပြလိုက်ပါ၏။

“ဒါဆိုလည်း ဘောဇီးပါ ဒေါက်တာ”

“သမီးတစ်ခုမေးပါရစေ ဒေါက်တာ”

သူမက ကြားဝင် ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

ဒေါက်တာသာလှက သူမကို ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်ပြန်၏။

“ဟော မှားပြန်ပြီ။ သမီးက အန်ကယ်ကို အန်ကယ်လို့ ခေါ်တာလေကွယ်။ ဒေါက်တာလို့ ခေါ်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ထားပါတော့ အန်ကယ်။ သမီး မေးချင်တာက သမီးဟာ ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့် သုံးရက်လုံးလုံး သတိလစ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်နဲ့ အရင်က နောက်ကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီး သတိမရနိုင်သေးဘူး။ အဲဒီလို ဆိုလိုချင်တာမဟုတ်လား အန်ကယ်”

“မှန်တာပေါ့သမီး။ အခုပဲ ကြည့်လေ။ သမီးဟာ သမီးရဲ့ ဒက်ဒီကိုတောင် မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါက အန်ကယ်တို့ဘက်က အမြင်ကိုး။ အန်ကယ်တို့က သမီးကို ဝေသီထွန်းလို့ သတ်မှတ်ထားကြတော့ ဝေသီထွန်းရဲ့ နောက်ကြောင်းကို မသိတာဟာ အတိတ်မေ့နေလို့ပဲလို့ စွပ်စွဲစရာဖြစ်နေတာပေါ့”

“အန်ကယ်တို့က ဝေသီထွန်းလို့သတ်မှတ်တာ ဟုတ်လား။ အန်ကယ်တို့က သတ်မှတ်ပေးစရာ လိုသေးလို့လားကွယ်။ သမီးဟာ ဝေသီထွန်းပဲဟာ”

သူမက ပြုံးလိုက်သည်။ နှစ်နှစ်ဦးကြိုက်ပင် ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ဝေသီထွန်းအစစ်ဖြစ်လို့ ဝေသီထွန်းဘဝကို မမှတ်မိရင်တော့ အတိတ်မေ့တာပဲပေါ့။ ဝေသီထွန်း မဟုတ်တဲ့သူတစ်ယောက်ကတော့ ဝေသီထွန်းဘဝကို ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ။ ကျွန်မ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ဘဝမှန်ကိုလည်း ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်။ ကျွန်မဟာ အမာခင်။ မန္တလေးက အမာခင်ပါ အန်ကယ်”

သူမက သူမ၏ထင်မြင်ချက်ကို အစစ်အမှန်သဖွယ် ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးပင် ပြောချလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ တောက်လျှောက်ရယ်မောပြီးရွှင်လာသော ဒေါက်တာသာလှတစ်ယောက် မရယ်မောနိုင်ပါလေတော့။

“သမီးလေးက သူ့ကိုယ်သူ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ဘူး။ အမာခင်ပါလို့ ပြောနေတာကို အန်ကယ်သိပြီးပါပြီ သမီး။ အဲဒီကိစ္စကြောင့် သမီး ဒက်ဒီက အန်ကယ်ဆေးခန်းကို အရေးပေါ်ဝင်ခေါ်လို့ အန်ကယ် လိုက်လာရတာပဲ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အန်ကယ်စဉ်းစားလာခဲ့တယ်။ သမီးဟာ ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့် ရှော့စိတ်ပြီး ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေတာပဲ”

“အို.. ဘာမှ ထင်ယောင်ထင်မှားမဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မဟာ အမာခင်။ ကျွန်မအကြောင်းကို ကျွန်မ ခရေစတုတွင်းကျ ပြန်ပြောနိုင်တယ်။ ကျွန်မ မိဘတွေက ဦးကျော်စင်၊ ဒေါ်နီနီဟာ တဲ့။ မန္တလေးက။ ကျွန်မ မန္တလေးအိမ်လိပ်စာပြောရဦးမလား”

သူမက မန္တလေးမြို့လိပ်စာတစ်ခုကို သွက်လက်စွာပင် တောက်လျှောက် ရွတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်က - - - - - ။ ဖယ့်ရင် အခု မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်မေးနိုင်တယ်”

နားထောင်နေသူ အားလုံးမှာ အံ့ဩသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်ပေါ်လွင် မသွားကြချေ။ စိတ်ထင်ရာလျှောက်ပြောနေသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ခွင့်လွှတ်သည့်အကြည့်မျိုးနှင့်သာ ကြည့်နေကြ၏။

သူမ ခံပြင်းသွားသည်။

“ဒီမယ့်.. အန်ကယ်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါနော်။ အန်ကယ်ကိုပဲ ကျွန်မ တိုင်တည်ပြောပါရစေ။ ဒီအိမ်မှာ ဝေသီထွန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အမှန်တကယ် ရှိခဲ့တယ်။ ဝေသီထွန်းဟာ မေလ ၁၂ ရက်နေ့မှာ ဒဂုံ-မန္တလာ ကားနဲ့ မန္တလေးကို ခရီးထွက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအတိုင်း ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ သမီး။ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ သမီး မှတ်မိလာပြီလား”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“နားထောင်ဦးလေ။ ဝေသီထွန်း မန္တလေးသွားတဲ့ မေလ ၁၂ ရက်နေ့မှာပဲ ဝေသီထွန်းစီးတဲ့ ဒဂုံ-မန္တလာ ကားနဲ့ အမာဇင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ မန္တလေးကို ပြန်သွားခဲ့တယ်”

သူမစကားကို အားလုံးက တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြသည်။

“ဝေသီထွန်းနဲ့အမာဇင်ဟာ တိုက်ဆိုင်စွာပဲ ရုပ်ချင်းအတော်လေး ဆင်တူနေကြတယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း တူမယ်ထင်ပါရဲ့။ သူတို့ စီး သွားတဲ့ကားဟာ ညောင်လေးပင်နားမှာ မှောက်တယ်။ ကားမှောက်တဲ့သတင်းကြောင့် ဒီအိမ်ကလူတွေ ညောင်လေးပင်ကို လိုက်လာကြတယ်။ သတိလစ် နေတဲ့ ဝေသီထွန်းကို ဆေးရုံကပြန်ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ခေါ်လာတဲ့မိန်းကလေးဟာ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ဘူး။ ဝေသီထွန်းနဲ့ ရုပ်ချင်းတူတဲ့ အမာဇင်ကို မှားခေါ်လာကြတာပဲ။ ကဲ့.. အဲဒါပါပဲ အန်ကယ်။ ကျွန်မဟာ အတိတ်မေ့နေတဲ့ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေသီထွန်းနဲ့ ရုပ်ချင်းတူတဲ့ အမာဇင်ပါ”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ သမီးရယ်”

သူမစကားဆုံးသည်နှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ညည်းညူလိုက်သည်။

“သမီးပြောခဲ့တာတွေက ရှင်ရှင်ဇာတ်လမ်းကြီးပဲ”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသည့် ဒက်ဒီဦးအောင်ထွန်းကပါ ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်မ စိတ်ထင်ရာ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ အမာဇင် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ကျွန်မမိဘတွေ နာမည်ရော၊ အိမ်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်း နံပါတ်ပါပြောခဲ့ပြီးပြီလေ။ မယ့်ရင် မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်မေးနိုင်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်နဲ့ ကားလိုင်စင်နံပါတ်ပါ ပြောပြနိုင်ပါသေးတယ်”

“သမီးက ပါးစပ်နဲ့ သက်သေပြနေတာပါကွယ်။ ဒီလိုဆို ဒက်ဒီတို့မှာလည်း သက်သေပြစရာ ရှိတာပေါ့။ မ့.. သမီးရဲ့ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ယူပြလိုက်ပါကွယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ထိုင်နေရာမှ သွက်လက်စွာ ထလိုက်သည်။

ဒီရိုဆို ထသွားကာ ဒီရိုထဲမှ စလင်းဘက်တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လာ၏။

“ဒီစလင်းဘက်ဟာ သမီး မန္တလေးကို ကိုယ်နဲ့ တစ်ပါတည်း ယူသွားခဲ့တာပဲ။ ညောင်လေးပင်ဆေးရုံမှာ သတိလစ်နေတဲ့အချိန်အထိ ဒီစလင်း ဘက်ကို လွယ်လျက်ပဲ။ ဒီထဲမှာ သမီးရဲ့ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားရှိတယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ရှင်းပြကာ လွယ်အိတ်ထဲသို့ နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟောဒီမှာ”

မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားတစ်ခု လက်ထဲပါလာကာ သူမကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

သူမသည် ဝေသီထွန်းမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို လှမ်းယူကာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

သူမ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒါ.. ဒါ ဝေသီထွန်းလား”

“သမီးပဲလေ”

“ဟင်.. ဒါ ... ဒါ ကျွန်မပုံမှန် မဟုတ်တာ။ ဟင်.. ကျွန်မနဲ့ ဝေသီထွန်း ဘယ်မှာရုပ်ချင်းတူလို့လဲ။ တခြားစီပဲ”

သူမကို ဝေသီထွန်းနှင့်ရုပ်ချင်းဆင်၍ လူမှားခေါ်ထားသည်ဆိုသည့် အထင်မှာ တက်တက်စင်လွဲသွားလေပြီ။

“ကျွန်မကို မှန်တစ်ချပ် မြန်မြန်ပေးစမ်းပါ”

ဆရာမနော်မူအေးက မှန်တင်ခုံပေါ်မှ လက်ကိုင်မှန်ချပ်ကို ယူပေးလိုက်သည်။

သူမသည် မှန်ချပ်ကိုယူ၍ မျက်နှာရှေ့တွင် ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး.. ဒါ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ.. ဒါ ကျွန်မမျက်နှာ မဟုတ်ဘူး”
မှန်ချစ်သည် သူမလက်မှလွတ်ကျသွားသည်။ မွေ့ရာပေါ်မှတစ်ဆင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျကာ ခွပ်ခနဲ ကွဲသွားလေသည်။

“ကျွန်မမျက်နှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မမျက်နှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့ ရှင်တို့ ကျွန်မမျက်နှာကို ပြင်ထားကြတယ်။ ကျွန်မမျက်နှာကို ခွဲစိတ်ပြီး ပြင်ထားကြတယ် မဟုတ်လား။ အမယ်လေး”

သူမက မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း မှိုက်ကြီးတင် အော်လိုက်သည်။

“သမီး.. သမီးလေး”

“စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ သမီးရယ်”

အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြသည်။

လိုစဉ် အခန်းတံခါးဆီမှ အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“အဲဒါ အပဋိတာ”

အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ အားလုံး ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ထွေးခင်။ သူမအတွက် ကြက်ပေါင်းခေါက်ဆွဲပန်း ကန်ယူလာပေးသော အိမ်ဖော်မလေး။

“အဲဒါ အပဋိတာ။ ကျွန်မတို့ ရွာမှာလည်း တစ်ခါဖြစ်ဖူးတယ်။ ရွာထိပ်က အရိုးလှကြည်ရယ် သရဲဝင်းပျားပြီး ... ”

“ထွေးခင်.. တိတ်စမ်း”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ကျယ်လောင်စွာ ဝေါက်လိုက်သည်။

၁၄-၅ နှစ်အရွယ် အိမ်ဖော်မလေးထွေးခင် ဇက်ပု၍ တစ်ခါတည်း ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

“ညည်း ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ညည်းနဲ့ဘာဆိုလဲ။ သွား.. ထွက်သွားစမ်း”

ထွေးခင်အပေါက်ဝမှ လှည့်ပြေးလေသည်။

အပဋိတာ။ အပဋိတာတဲ့။

ငါ ဘယ်သူလဲ။

ငါ ဝေသီထွန်းပဲလား။

အမာစင်လား။

ငါ့ကို သရဲဝင်းပျားနေတာလား။

အထွေးပေါင်းများစွာဖြင့် ချာချာလည်ကာ သူမ ခေါင်းများ မူးဝေလာလေသည်။

ငါ ဘယ်သူလဲ။ ငါ ဘယ်သူလဲ။

“သမီးလေး.. စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားကွယ်။ ဘာမှ မထွေးနဲ့။ အားလုံးခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်နော်။ အနိကယ် သမီးကို စမ်းသပ်ပေးမယ်။

ပြီးရင် သမီးလေး အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်နော်”

ဒေါက်တာသာလှက သူမကို အလိုက်သင့်ချော့မော့ ပြောနေသည်။ လိုအပ်သော စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်သည်။

ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးသည်။

အိပ်ဆေးပါသော ဆေးပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

ခဏအကြာမှာပင် သူမအိပ်ချင်လာသည်။ မျက်လုံးများ လေးလံလာလေသည်။

(၂)

သူမသည် နစ်မြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွား၏။

ဆရာဝန်တို့ပေးသွားသော အိပ်ဆေးတန်ဖိုးဖြင့် ကြောင့်ကြမှုကင်းစွာ နစ်နစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အိပ်ပျော်နေသောသူမသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အနှောင့်အယှက်ကြောင့် အိပ်ပျော်ရာမှ တဖြည်းဖြည်းနိုးလာ၏။

သူမမျက်နှာဆီမှာ အထိအတွေ့တစ်ခုသည် တရွရွ ဖြတ်သန်းနေ၏။ အေးစက်၍ပျော့ပျောင်းသော အရာတစ်ခုသည် သူမမျက်နှာတစ်လျှောက်ကို တို့ထိလှုပ်ရှားနေသည်။

အိပ်ချင်စိတ်မပြယ်သေးသောသူမသည် ထိုအထိအတွေ့ကို တကယ်လိုလို အိပ်မက်လိုလိုခံစားနေမိလေသည်။

“ဒါ... ဒါ မြေးလေးပါ။ ငါ့မြေးလေးအစစ်ပါ”

အသံတစ်ခုက သူမအကြားအာရုံဆီ တိုးဝင်လာ၏။

“မြေးလေး... ဝေသီထွန်း ဟုတ်ပါတယ်။ တခြား လူမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မြေးလေး ဝေသီထွန်းအစစ်ပဲ”

အသံသည် အသက်ကြီးကြီးမိန်းမကြီးတစ်ဦး၏အသံဖြစ်သည်။ အဘွားအိုတစ်ဦး၏ အသံဖြစ်သည်။

ခဏအကြာတွင် မျက်နှာကို စမ်းသပ်ကိုင်တွယ်နေသည့် အထိအတွေ့မှာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ အဘွားအို၏ အသံမှာလည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် နင်းလျှောက်သွားသည့်အသံကို တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍သွားသလို ကြားနေရပြန်ပါသည်။

သူမတွင် သတိပြန်ဝင်လာ၏။

သိချင်စိတ်ဖြင့် မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

မီးချောင်းအလင်းရောင် မရှိတော့။ အပြာရောင်မီးမိန်မိန်ကသာ တစ်ခန်းလုံးကို ဖြာလင်းနေသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်၌ ငါးတိုင်အား မီးလုံးလေးမှ လင်းလက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တဒေါက်ဒေါက်အသံသည် အခန်းအဝင်တက်သို့ ဦးတည်သွားနေသည်။

အပေါက်ဝဆီ သူမ ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အဘွားအိုတစ်ဦး။

ခါးကိုင်၍ တောင်ဝှေးကိုကိုင်ထားသော အိုမင်းရင့်ရော်သည့် အဘွားအိုတစ်ဦး၏ နောက်ကျောက်ကို မြင်ရသည်။ အဘွားအိုသည် အဝင်တံခါးကို လှုပ်၍ အခန်းအပြင်သို့ လှမ်း၍ထွက်လှထွက်ခင်မှာ သူမ လှမ်းမြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အဘွားအိုသည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ အခန်းတံခါး ပြန်စေ့သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

အိပ်ချင်စိတ်မပြယ်တဖြည်းမှာ သူမ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းသည် အမှန်တကယ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လားဟု စေတနာ ဖြစ်နေမိပြန်၏။

တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးစေ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဒရင်းဘက်ပေါ်တွင် အိပ်မောကျနေသော ဆရာမနော်မူအေးကို မြင်ရလေသည်။

အိပ်ဆေးတန်ဖိုးကြောင့် သူမ ကြာရှည်နိုးထမနေနိုင်ပါ။ ခဏချင်းပင် ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကြည်လင်ရှင်လန်းစွာပင် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။

“နိုးပြီလား။ မျက်နှာသစ်ရအောင်နော်”

ဆရာမနော်မူအေးက သူမ နိုးအလာကို အနားမှာ ထိုင်စောင့်နေရှာသည်။

ခေါက်စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်တင်ထားသည့် ရေချိုငုံထဲမှ ရေကို လက်ကိုင်ပဝါနစ်၍ ယူပြီး သူမမျက်နှာကို သုတ်ပေးသည်။

“မျက်နှာသစ်တာတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာမရယ်။ အားနာစရာကြီး”

“နေပါ မဝေသီ။ အဲလေး... ညီမရယ်။ သွားတိုက်ရင်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တိုက်ရမယ့်ဥစ္စာ။ အဟင်း... ဟင်း”

ဆရာမကရယ်ရင်း မျက်နှာသစ်ပေးနေ၏။

မဝေသီ ဆိုသောအခေါ်အဝေါ်ကြောင့် သူမ ရင်မှာလှုပ်ရှားသွားရပြန်၏။ ရှင်းမရနိုင်သော ပဟေဠိအတွက် စိတ်မောသွားရပြန်၏။

မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်အပြီးတွင် ဆရာမက ခုတင်အောက်မှ အပေါ်အိုးကို ဆွဲထုတ်သည်။

“လက်ထရီနီတော့ ရေအိမ်ထဲမှာပဲသွားချင်တယ် ဆရာမ”

“ရှက်စရာမလိုပါဘူး။ ဆရာမ လိုက်ကာနဲ့ ကာပေးထားမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာမ။ ကျွန်မ လမ်းနည်းနည်း စမ်းလျှောက်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ကဲ့... ကဲ။ ဒါဖြင့်လော။ ပြည်ပြည်ဆင်းခန်း။ ဆရာမ တွဲဖို့မယ်”

ခုတင်ပေါ်မှအဆင်းတွင် ဘယ်ခြေထောက်ကို သတိထားဖွဲ့နင်းကြည့်၏။ ကျောက်ပတ်တီးကြောင့် ကျပ်ပြီး ကသိကအောက် ဖြစ်သည်မှအပ ထင်သလောက် နာကျင်မှုမရှိပါ။

ဆရာမက အိမ်သာခန်းဆီသို့တွဲရင်း ဖေးမပိုပေးသည်။

“ကျွန်မ ခြေထောက်ကျိုးရုံကျိုးသွားတာ ကံကောင်းတာပေါ့။ ကားပေါ်က လူတွေ အသေအပျောက်များလားဟင်”

“ဆယ့်ခြောက်ယောက်သေတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“အို... အများကြီးပါလား”

“ညီမကတော့ ရှေ့ခုံနဲ့ ထိုင်တဲ့ခုံကြားမှာ ခြေထောက်ညစ်နေလို့ ဆွဲ ထုတ်ယူရတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ခူးဆစ်လွဲသွားတာ။ တခြား ဘာအထိရာမှ မရဘူး”

အိမ်သာမှာ ကုလားထိုင်မှာထိုင်သလို ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ သွားရသော ဘိုထိုင်အိမ်သာ ဖြစ်၍အဆင်ပြေပါသည်။ ဆရာမက အိမ်သာခွက်ပေါ်မှာ နေရာချထားပေးပြီး အပြင်ဘက်မှ စောင့်နေသည်။

အိမ်သာထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်သာနှင့် ခုတင်ကြား အသွားလမ်းတွင် မှန်တင်ခုံရှိပါသည်။။

သူမသည် သူမ၏ရုပ်သွင်ကို မှန်ထဲမှာ တစ်ဖန်ပြန်၍ ကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့ အခြေတွင် -

“ဇော ဆရာမ။ ကျွန်မ မှန်ကြည့်ချင်လို့”

မှန်ဘက်သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်၍ သူမကိုယ်သူမ ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ထဲမှ သူမမသိသော မျက်နှာစိမ်း မိန်းကလေးတစ်ဦးက သူမကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

ဒါ ငါမဟုတ်ဘူး။

သူမက သူမမျက်နှာကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ထဲမှ မိန်းကလေးကလည်း သူမနည်းတူ စမ်းသပ်သည့်ပုံပေါ်လာ၏။

“ဆရာမ ကျွန်မဟာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး”

“အို”

“သူတို့ ကျွန်မမျက်နှာကို ပြင်ထားကြတယ်ဆရာမ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း ပိန်ကျသွားတယ်။ သူတို့ ကျွန်မကို ဘယ်လိုပြင်ပစ်လိုက်ကြသလဲ မသိဘူး”

“မဟုတ်နိုင်တာကွယ်”

“ဆရာမ မသိဘူးနော်။ ဆရာမက အရင် ကျွန်မကိုမှ မမြင်ဖူးတာကိုး။ အခု ကျွန်မမျက်နှာက အရင်က မျက်နှာနဲ့ တခြားစီပဲ ဆရာမရဲ့”

ဆရာမနော်မူအေးက သက်ပြင်းချသည်။

“ခုတင်ပေါ် ပြန်သွားထိုင်မယ်နော်။ ညီမကို ဆရာမ ရှင်းပြမယ်”

ဆရာမက ခုတင်ပေါ် ပြန်တွဲဖို့ပေးသည်။

“ညီမ မျက်နှာမှာ ပြုပြင်ထားသလို၊ ခွဲစိတ်ခံထားရသလို နာကျင်မှုမျိုး ခံစားရသလား”

“ရှင်”

သူမက သူမမျက်နှာကို တစ်ဖန်ပြန်၍ စမ်းသပ်မိပြန်သည်။ မျက်နှာသည် ပကတိချောမွေ့နေပြီး ဘယ်လိုနာကျင်မှုမျိုးကိုမှ မခံစားရပါ။

“တကယ်လို့ မျက်နှာကိုခွဲစိတ်ပြုပြင်ထားမယ်ဆိုရင် ဒီရက်ပိုင်းလောက်နဲ့ နဂိုအသားအတိုင်း ဘယ်ပြန်ဖြစ်နိုင်မှာလဲကွယ်။ မျက်နှာမှာ ခွဲစိတ်အထိရာ ရှိရမယ်။ ချွပ်ချိုးရှိရမယ်။ အဲဒီအတွက် နာကျင်မှုကိုလည်း ခံစားရမယ်။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဆရာမ ရှင်းပြသည့်စကားက လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

ဒါဖြင့် သူမမျက်နှာက ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းသွားရတာလဲ။

“နောက်ပြီး မျက်နှာကို ခွဲစိတ်ပြုပြင်တာနဲ့တော့ ရုပ်ရည်တခြားစီဖြစ်အောင် ပြောင်းမသွားနိုင်ပါဘူး။ နဂိုမူလ ရုပ်ကို ဖမ်းလို့မရတဲ့အထိ ပြောင်းသွားအောင်လည်း ပြုပြင်လို့ မရပါဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာမရယ်”

“ပထဝီစတစ်ဆာကျန်နည်းနဲ့ မျက်နှာကိုပြင်တယ်ဆိုတာ တွန့်နေတဲ့ အပြော့ကို ဆွဲဆန်တာမျိုးလို နဂိုရှင်ထက် ပိုနုသွားအောင် လုပ်တာပါ။ နှာခေါင်းပိုလှအောင်ပြင်လို့ ရတယ်။ မျက်ရစ်မပေါ်ရင် မျက်ရစ်ပေါ်အောင် ဖော်လို့ရတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာပေါ်မှာရှိတဲ့ နှာတံ၊ မျက်ခုံး ပြင်ရုံ နဲ့တော့ နဂိုရှင် ပျောက်သွားဘူး ညီမရဲ့”

နော်မူအေးက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေသည်။

“သွားတွေနှုတ်ပြီး အသစ်ပြန်စိုက်လို့ရတယ်။ မျက်နှာပေါ်က မွဲတွေကို ခွဲထုတ်ပစ်လို့ ရတယ်။ မေးရိုးပြင်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို တစ်ချိန် တည်း တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ညီမ သတိလစ်နေတဲ့ သုံးရက်အတွင်းမှာ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ပြင်ပစ်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ ဘူးကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရုပ်ဟာ အရင်ကနဲ့ မတူတော့တာတော့ အမှန်ပဲ”

ဆရာမက ရယ်သည်။

“ထက်ထက်မိုးဦးရှင်ကို အိန္ဒြာကျော်စင်နဲ့တူအောင် ခွဲစိတ်ဖြုတ်ပြင်လို့ မရသလို၊ အိန္ဒြာကျော်စင်ကိုလည်း ထက်ထက်မိုးဦး ရှင်မျိုးဖြစ်အောင် ပြင်ယူလို့ မရပါဘူးကွယ်။ ဘယ်လို ပြုပြင် ပြုပြင် နဂိုမူလရုပ်ကတော့ ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆရာမနော်မူအေးက ရယ်မောရင်း ဥပမာ၊ ဥပမေယျဖြင့် ဆက်ပြောပြ၏။

ဆရာမစကားများက သဘာဝတော့ကျပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမသည် သူတို့ပြောသည့် ဝေသီထွန်းဘဝကို ဘယ်လိုမှ ပြန်တွေးစဉ်းစားလို့မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ အမာစင် ဆိုသည့်ဘဝကိုတော့ ထင်ထင်ရှားရှား ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ကြီးကို မှတ်မိနေပါ၏။

သူမသည် တောင်တောင်အိအိ စဉ်းစားရင်းမှ ညက သူမမျက်နှာကို လာရောက်စမ်းသပ်သည့် အတွားအိုကို သတိရလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်မှာ အတွားကြီးတစ်ယောက်များ ရှိသလား ဆရာမ”

“ဟင့်.. ဆရာမ ဒီအိမ်ရောက်တာ ဒီနေ့နဲ့ဆို လေးရက်ရှိပြီ။ ဘယ်အတွားကြီးမှ မတွေ့မိပါဘူးကွယ်”

“ဒီအိမ်မှာ လူတယ်နှစ်ယောက်နေကြသလဲ။ ဆရာမ သိသလောက် ကျွန်မကို ပြောပြပါလားဟင်”

“ဪ... ညီမရယ်။ တကယ်ကို ဘာမှမမှတ်မိတော့တာပါလား။ ဒီအိမ်မှာ အန်ကယ်ဦးအောင်ထွန်းနဲ့ အန်တီဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ထွေးခင်ဆိုတဲ့ အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့က ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နေကြတာပေါ့။ ဒရိုင်ဘာနဲ့ ထမင်းချက်တဲ့မိန်းမနဲ့က လင်မယား။ သူတို့က ခြံနောက်ဘက်က အိမ်ကလေးမှာ နေတယ်။ သူတို့မှာမည်တော့ ဆရာမ မသိဘူး။ ဆရာမက အိမ်အောက်ထပ်လည်း သိပ်မဆင်းဖြစ်တော့ သူတို့နဲ့လည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

“အတွားကြီးတစ်ယောက်ကို တကယ် မတွေ့မိဘူးပေါ့”

“မတွေ့ပါဘူး”

“ဒီအိမ်က ဘယ်နားမှာရှိတာလဲ ဟင်”

“ကမာရွတ်မှာပါ။ ပြည်လမ်းမကြီးကနေ နည်းနည်း ချိုးကွေ့ဝင်ရတယ်”

“သေချာတယ် ဆရာမ။ ကျွန်မဟာ ဒီအိမ်က မဟုတ်ဘူး။ ဆရာမ ဒါလောက်ပြောနေတာတောင် ကျွန်မ ဘာမှ မှတ်မိမလာဘူး”

“ထားပါတော့လေ။ တစ်ခုတော့ ဆရာမ တောင်းပန်ထားချင်တယ်”

“ဘာလဲ ဆရာမ”

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီဖြူကိုတော့ ဒက်ဒီ၊ မာမီလို့ ခေါ်ပါကွယ်။ ညီမက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကျွန်မလို့ပြောပြီး သူ့ကို အန်တီလို့ခေါ်လို့ အန်တီဖြူ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေရတာပဲ။ ညက ညီမ အိပ်ပျော်သွားတော့ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြီး ငိုလိုက်တာမှ တအားပဲ”

“အို”

သူမ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း သူမကို ဆက်ဆံတာ မိခင်ရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကရုဏာ အပြည့်ရှိကြောင်း မမြင်နိုင်ပါ။ သူမကသာ ဝေသီထွန်း အပြစ်မခံယူနိုင်၍ စိမ်းကားစွာ ဆက်ဆံမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းအပေါ် စိတ်ကွက်လောက်စရာ တစ်ခုမှမရှိသေးပါ။

“ညီမစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ အခု သူတို့အိမ်ပေါ်မှာရောက်နေတာလေ။ သူတို့စိတ်ဆင်းရဲမယ့် အပြောအဆိုမျိုးကို ရှောင်သင့်တာပေါ့”

“စိတ်ချပါ ဆရာမ။ မနေ့က သွေးပူတုန်းမို့ပါ။ ကျွန်မ မာမီလို့ခေါ်ပါ့မယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ် ညီမရယ်”

“ကျွန်မကိုလည်း တစ်ခုကူညီပါဆရာမ”

“ဘာများလဲ”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မဟာ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေတုန်းပဲ။ မန္တလေးက အမာစင်လို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တစ်ထစ်ချယုံတယ်။ အပြစ်မှန် ပေါ်ပေါက်အောင် ဆရာမ ကူညီပေးပါ”

“တရားသဖြင့် အကူအညီမှန်သမျှ ဆရာမ ပေးပို့မယ်။ စိတ်ချပါ ညီမရယ်”
ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ဝင်လာသည်။
ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းလက်ထဲမှာ အယ်လ်ဘင်တစ်ချို့ပိုင်လျက်။
ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းနောက်မှာတော့ ထွေးခင်က လင်ပန်းတစ်ချပ်တွင် နံနက်စာ စားစရာများ တင်ပြီး လိုက်လာသည်။

“သမီး ခိုးနေပြီကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

မာမီအခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းမျက်နှာ လင်းလက်သွားသည်။

“သမီး သတိရပြီလားဟင်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက အငမ်းမရ မေးသည်။

“မနွေကလောက်တော့ သမီးစိတ်တွေ ထွေးနေတော့ပါသွား မာမီ။ ဒါပေမဲ့ သမီး ဘာကိုမှ သတိမရသေးဘူး”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းမျက်နှာ အိုကျသွားပြန်သည်။

ပျက်သွားသောမျက်နှာကို ပြန်ပြင်ရင်း -

“သမီးအတွက် ဘာရိတ်ဖတ်စိကို မုန့်ဟင်းခါး လုပ်လာတယ်။ သမီး အကြိုက်မုန့်ဟင်းခါးလေ”

မျက်နှာသစ်ပစ္စည်းများတင်ထားသော ခေါက်စားပွဲပေါ်တွင် စားစရာလင်ပန်းက နေရာယူထားပေပြီ။ ထွေးခင်က မုန့်ဟင်းခါးဖတ်ပန်းကန်လုံးထဲကို ဟင်းရည်ထည့်ပြီး စားရန် အသင့်ပြင်ပေးနေ၏။

“ဪ... ဆရာမအတွက်လည်း အောက်ထပ်မှာ ပြင်ထားပါတယ်။ သမီးကို အန်တီပဲ ကျွေးလိုက်မယ်။ ဆရာမ ကော်ဖီပါသောက်ရင်း အောက်ထပ်မှာ သွားစားပါ။ အေးအေးဆေးဆေးစားပါ ဆရာမ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီဖြူ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက သူမကို မုန့်ဟင်းခါးများ ကိုယ်တိုင် ခွဲကျွေးနေရာ၏။ သူမက ကိုယ့်ဟာကိုယ် စားပါမည်ဆိုသော်လည်း မရဘဲ တစ်ဖွန်းချင်း ခပ်၍ ကျွေးနေ၏။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းထံမှ မိခင်မေတ္တာကို အပြည့်အဝ ခံယူရမိပြန်သည်။ သူဟာ တကယ်ပဲ ငါ့အမေအရင်းလား။

ထွေးခင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရပ်ကြည့်နေ၏။

ထွေးခင်မျက်လုံးများက သူမထံမှ မခွာ။ သူမကို စူးစမ်းသလို ကြည့် နုတ်လာ။ တစ်ခုခုပြောချင်နေသလား။ မဝေခွဲတတ်ပေ။

သူမကို အပ”မှီနေတာလို့ ပြောခဲ့တဲ့ထွေးခင်။

ထွေးခင်မှာ ၁၄နှစ်၊ ၁၅နှစ်အရွယ် မြီးကောင်ပေါက်မလေး ဖြစ်သည်။ စပ်စုလိုဟန်၊ နေရာတကာပါလိုဟန်၊ အရေးပါအရာရောက်ချင်ဟန်များက အရွယ်ရောက်စ ထွေးခင်ထံမှာ သိသိသာသာ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဟဲ့... ထွေးခင်။ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ။ သွား... အောက်မှာ ဆရာမ စားနေတာ သွားကူလုပ်ပေးလိုက်။ ငါခေါ်မှ ပြန်လာခဲ့”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ထွေးခင်ကို နှင်လွှတ်လိုက်သည်။

ထွေးခင်က ထွက်သွားပြီး အခန်းဝရောက်မှ လှည့်ကြည့်သွားသေးသည်။ ဒီကောင်မလေးကို အသုံးချလို့ရမယ်ဟု သူမ ထွေးလိုက်မိသည်။

“စားကောင်းရဲ့လား သမီး”

“ကောင်းတယ် မာမီ”

“ထပ်ထည့်ဦးမယ်နော်”

“တော်ပြီ မာမီ။ သမီး ဝ..ပြီ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက စားပြီးပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ပုံစာအုပ်အယ်လ်ဘင်အပုံကို ယူလိုက်ရင်း -

“ဟောဒီမှာ... သမီးဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘင်တွေ ယူလာတယ်။ သမီး ပြန်ကြည့်ရင် မှတ်မိလာအောင်လို့”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းမှာ သနားစရာပင်။ အတိတ်မေ့နေရှာသည့်သမီးကို သတိပြန်ရလိုခြင်း ဓာတ်ပုံတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လှန်ပြနေ၏။ ဓာတ်ပုံက လည်း စုံလှပေသည်။ အခါလည်သမီးအရွယ်က ရိုက်ထားသည့်ပုံမှစ၍ မကြာသေးမီက ရိုက်ထားသည့်ပုံအထိ ပါပါသည်။

“ဒါက လေးတန်းတုန်းကပုံ၊ ဆယ်တန်းအထိ တီတီစီ ကျောင်းမှာနေခဲ့တာ မှတ်မိသလားသမီး”

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဟောဒီပုံလေး ကြည့်ပါဦး။ ဒက်ဒီတို့ ကုမ္ပဏီကလုပ်တဲ့သင်္ကြန်ပွဲမှာ သမီး က၊နေတဲ့ပုံလေး။ သမီးက သိပ်ရှက်တတ်တာ။ လူတွေရှေ့မှာ က၊ခိုင်းလို့ မက၊ချင်ဘူးဆိုတာကို ဒက်ဒီက အတင်းက၊ရမယ်ဆိုလို့ ထွက်က၊ရတာလေး။ ကြည့်ပါလား.. က၊နေတာတောင် ပြုံးမနေဘူး။ ရှက်ပြီး မျက်နှာက တည်တည်ကြီးနဲ့။ အဲဒါကိုရော သမီးမှတ်မိလားဟင်”

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဒီပုံလေးကကောကွယ်။ ချောင်းသာသွားတုန်းက မှိုက်ထားတာလေး။ ဒက်ဒီက ကင်မရာကို အချိန်ကိုက်ချိန်ထားပြီးမှ ဖာမီတို့ဘေးကို လာရင် တာလေး။ အဲဒါကြောင့် တွေ့လား။ ဒက်ဒီပုံက ကမန်းကတန်းပြေးလာပြီးမှ ရပ်နေတဲ့ပုံမျိုးကြီး ဖြစ်နေတာ။ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လားသမီး”

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း စိတ်ညစ်သွား၏။

သူမက ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း လှန်ထားလက်စစဖျက်နှာမှ ပုံတစ်ပုံကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ မာမီ”

ဓာတ်ပုံထဲတွင် သူမ(ဝေသီထွန်း)နှင့် ထိုအမျိုးသမီးလေးတို့ နှစ်ဦး တွဲ၍ ရပ်နေ၏။

“သူ့ကို သမီး မမှတ်မိဘူးလား.. ကောသီဘို့လေ။ သမီး အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ကောသီဘို့လေ”

“မမှတ်မိပါဘူး မာမီရယ်။ မှတ်မိလို့မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လှလို့ပါ။ မေသန်းနဲ့ တူတယ်နော်”

သူမ အခြေစကားကြောင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ သက်ပြင်းကိုချသည်။

“ကောသီဘို့နဲ့ သမီးနဲ့က အရမ်းချစ်ကြတာလေ။ ကောသီဘို့က အခု စင်ကာပူခဏသွားလည်နေတယ်။ တစ်နေ့ကတောင် ဖုန်းဆက်ပြီး သမီး သတင်းကို မေးသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက သမီး သတိမရသေးဘူး။ သူ သိပ်စိတ်ပူနေတာ။ သမီး စင်ကာပူကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ပါလားဟင်။ ကောသီဘို့ ဆီကို”

“မဆက်ချင်ပါဘူး မာမီရယ်။ သမီးမှ သူ့ကိုမမှတ်မိတာ။ ဘာစကားပြောရမှာလဲ”

“ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း မျက်ရည်များစို့လာ၏။

“သမီးမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိဘူးပေါ့နော်။ ဟုတ်လား”

“သမီးက မာမီတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးလေ”

ဝေသီထွန်းမှာတော့ မောင်နှမ မရှိတာဟုတ်ချင် ဟုတ်မယ်။ အမာဇင်ကတော့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး မဟုတ်ဘူး။ အမာဇင်မှာ အစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ အစ်ကိုကြီးက အပါဇင်တဲ့။ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ။ အစ်ကိုလေးက အတာဇင် တဲ့။

ကဲ့.. သူမသည် ဝေသီထွန်းဘဝကို မမှတ်မိဘဲ အမာဇင်ဘဝကိုတော့ ဘာလို့အသေးစိတ်မှတ်မိနေရတာလဲ။

သို့သော် သူမ၏မျက်နှာသည် အမာဇင်မျက်နှာ မဟုတ်တော့။ ဝေသီထွန်းမျက်နှာ ဖြစ်နေပြီ။

“ဒီအိမ်မှာ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်ကောရှိသလား မာမီ”

“အဘွားအိုကြီး။ သမီးဘွားဘွားတော့ရှိတယ်လေ။ ဘာလို့ မေးတာလဲ သမီး”

“ညက သမီးအိပ်နေတုန်း အဘွားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ သမီးမျက်နှာကို စမ်းတယ် မာမီ”

“အို.. မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သမီး သေချာ မြင်လိုက်တာပါ”

“သမီးဘွားဘွားက ညကြီးမင်းကြီး အပေါ်ထပ်တက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“နေပါဦး။ အဲဒီဘွားဘွားက ဒီအိမ်မှာပဲ နေတာလား မာမီ။ ဆရာမကို မေးကြည့်တော့ ဒီအိမ်မှာ အဘွားကြီး မရှိပါဘူးတဲ့”

“ဘွားဘွားက သူ့အခန်းထဲမှာပဲ နေတာကွယ့်။ ဘယ်မှမထွက်ဘူး။ ထွက်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ”

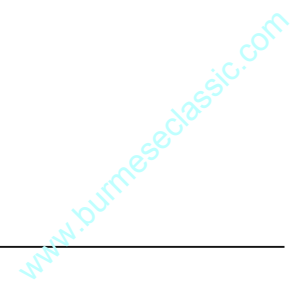
“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ”

“ဘွားဘွားက မျက်စိမမြင်ဘူးလေကွယ်”

“အို”

“အဲဒါကြောင့် ညက သမီးဆီလာတယ်ဆိုတာ ဘွားဘွား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သမီး အိပ်မက်မက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

သူမစိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ ဘွားဘွားက သမီးကို မန္တလေးရောက်နေပြီလို့ ထင်နေတာကွယ်။ သမီး ဘွားဘွားကို နှုတ်ဆက်ပြီး မန္တလေး ထွက်သွား တဲ့နေ့မှာ ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ သတိမေ့လျက်နဲ့ အိမ်ပြန်ခေါ်လာရတယ်လေ။ ဘွားဘွားသိရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူကမှ ပြန်မပြောဘူး။ သမီးကို မန္တလေးရောက်သွားပြီလို့ပဲ အသိပေးထားတာ။ ဝိုင်းညှာထားကြတာ။ ညက ဘွားဘွားလာတယ်ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင် ပါဘူးကွယ်”

“ဒါဆို တခြားအဘွားကြီးတစ်ယောက်ပေါ့”

“အို့... တခြားကအဘွားကြီးက အိမ်ပေါ်ဘယ်လို ရောက်လာမှာလဲ။ သမီး စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး အိမ်မက်မက်တာပါ သမီးရယ်” နဂိုကပင် တကယ်လိုလို အိမ်မက်လိုလိုထင်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မို့ သူမ ဆက်မပြင်းသာတော့။

“အိမ်မှာရှိတဲ့ ဘွားဘွားက ဘယ်လိုတော်တာလဲဟင်”

“သမီး ဒက်ဒီရဲ့အမေလေ”

“ဪ”

“သမီးမှာ အဘိုးအဘွားဆိုလို့ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ။ ဒက်ဒီ အလောင်းဆုံးပြီး မာမိုအဖေ၊ အမေလည်း ဆုံးပြီး ဒီအကြောင်းတွေရော သမီးမှတ်မိလား”

“မမှတ်မိပါဘူး မာမိုရယ်။ အခုအိမ်မှာရှိတဲ့ ဘွားဘွားကိုပဲ သမီးတွေ့ချင်တယ်”

“တွေ့လို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ သမီး။ သမီးကို မန္တလေးရောက်သွားပြီလို့ ညှာထားတာလေ။ သမီး အခုပဲနဲ့ ခြေထောက်ကျောက်ပတ်တီးကြီးနဲ့ တွေ့ပေးလို့ ဘွားဘွား စိတ်မကောင်းရုံရှိမှာပေါ့။ သမီးအားလုံးနေကောင်းသွားမှ တွေ့လို့ဖြစ်မယ်”

သူမက ဘွားဘွားဆိုသူကို တွေ့မြင်လိုခြင်းမှာ ညက အခန်းထဲလာသည့် အဘွားကြီးဟုတ်-မဟုတ် သိလို၍သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမနော်မူအေးကတော့ ဒီအိမ်မှာ အဘွားအိုတစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါဟု ပြောသည်။ မာမိုကတော့ သူမ၏ဘွားဘွားမှာ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတ ဖြစ်၍ အခန်းအောင်းနေရပါသည်ဟု ပြောပြန်သည်။ ဒါ အမှန်တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား။ အဘွားအိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု ထိန်ဂုတ်ထားကြတာလား။ မျက်မမြင် ဘွားဘွားမှာ အခန်းထဲမှ မထွက်ဘူးဆိုလျှင် ညက ရောက်လာသည့်အဘွားအိုသည် မည်သူလဲ။ ပဟေဠိတွေ မြစ်ရပြန်ပြီ။

သူမကတော့ ထွေးခင်ဆိုသည့် အိမ်ဖော်မလေးကို အရပေါင်းကာ လျှို့ဝှက်မှုတွေအားလုံးကို ဖော်ထုတ်ဖို့ စဉ်းစားထားပါသည်။

အမာဇင်ဆိုသည့် သူမ၏ဘဝမှန်ကို ပြန်ရောက်ဖို့ ကြိုးစားရပေမည်။

အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ပြီး သူမကို ချောင်းကြည့်သွားသည့် ထွေးခင် ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဒီအချိန်မှာ ဆရာမနော်မူအေးက ရေချိုးနေပါသည်။

ဆရာမက သူမကို ရေအရင်ချိုးပေးခဲ့သည်။ ဘယ်ဘက်ခြေထောက် ရေမစိုစေရန် ခြေဆင်းထိုင်စေပြီး ဆရာမက သူမကိုစနစ်တကျပင် ရေချိုး ပေးခဲ့သည်။

အခကြေးငွေ တနှင့်တပိုးပေးပြီး ငှားထားသည့် သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အသေးစိတ် ဆောင်ရွက်ပေးမှုများအတွက် သူမ အားနာနေသည်။ နော်မူအေးမှာ သူမထက်အသက်ကြီးသော အစ်မကြီးအရွယ်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။

ရေချိုးပေးပြီး သနပ်ခါးပါသွေးပေးဖို့ လုပ်နေတော့ သူမ မနေသာတော့။ အောက်ထပ်မှ ထွေးခင်ကိုခေါ်ပြီး သနပ်ခါးသွေးခိုင်းရသည်။

ထိုစဉ်ကတည်းက ထွေးခင်သည် သနပ်ခါးသွေးရင်း သူမကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်နေသည်။ ထွေးခင်သည် သူမကို စိတ်ဝင်စားနေပုံရ ၏။ စကားပြောချင်နေပုံလည်း ရသည်။ ညက ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အဟောကိတ်ထားရပြီး ဆရာမရှေ့မှာလည်းဖြစ်နေလို့ သူမကို ဝင်မရောရဲခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ဆရာမနော်မူအေးက သူမကို အဝတ်အစားလဲပေးထားခဲ့ ပြီး သူမကိုယ်တိုင် ရေချိုးခန်းထဲဝင်၍ ရေချိုးနေပေပြီ။

ထွေးခင်က ဒါကို သိပုံရသည်။ အခန်းဝမှ ပြုတစ် ပြုတစ်နှင့် သူမကို နှစ်ခါ၊ သုံးခါ လာချောင်းကြည့်နေ၏။

လူလစ်တုန်း ထွေးခင်ကိုခေါ်၍ သိတန်သမျှသိအောင် အစ်ကြည့်လိုက်ဦးမည်။

နောက်တစ်ခါ ထွေးခင်လာအချောင်းတွင် သူမက လက်ယပ်လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ထွေးခင်က ဆရာမအခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း အခန်းထဲ မရဲတရဲ ဝင်လာ၏။

“လာပါဟဲ့။ နင့်ကို မေးစရာရှိလို့”

သူမက ရောရောဝင်ဝင်ပြောရင်း ခေါ်လိုက်သည့်အခါတွင် ထွေးခင် ရဲရဲတင်းတင်း ဖြစ်လာ၏။ သူမအနီးသို့ တိုးကပ်လာကာ အငမ်းမရမေးလိုက် သည်။

“မမလေး... မမလေး ဘာမှမမှတ်မိဘူးဆိုတာ တကယ်လားဟင်”

“အေး.. ဟုတ်တယ်။ ငါ နှင့်ကိုမေးမလို့ အရင် ဒက်ဒီ ဒီဒီမှာ နေသွားတဲ့ ဝေသီထွန်းဆိုတာ ငါ့လိုရှင်မျိုးပဲလား”

“ဟယ်.. မမလေးက မမလေးရုပ်ပဲပေါ့”

“ဒါဆို.. ငါ့မျက်နှာဟာ နဂိုကတည်းက ဒီမျက်နှာမျိုးပဲပေါ့။ ဟုတ်ရဲ့လား။ ငါဟာ နှင်သိတဲ့ ဝေသီထွန်း ဟုတ်ရဲ့လား။ သေချာကြည့်စမ်းပါဟဲ့”

“မမလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဟုတ်ပါပြီ.. ဟုတ်ပါပြီ။ မမလေး အပမှီနေတာပါ”

ညကစကားကိုပဲ ထွေးခင်က ပြန်ပြောနေပြန်၏။

“အပမှီတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟဲ့”

“အပမှီတယ်ဆိုတာ သရုပ်ပူတာကို ပြောတာ”

“အမယ်လေး.. ကြောက်လိုက်တာဟယ်။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ရွာမှာ အရီးလှကြည် အပမှီတာ တွေ့ဖူးတယ်။ အရမ်းကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ ပြောပြစမ်း”

“ရွာမြောက်ဖျားက ကိုရင်ဖိုးလုံး သေတော့လေ။ ကိုရင်ဖိုးလုံးဆိုတာ ရွာမှာလူဆိုး မမလေးရဲ့။ နွားသတ်တယ်။ ဝက်သတ်တယ်။ အဲဒီအလုပ် ပဲလုပ်တာ။ သေခါနီးတော့လည်း နွားအော်,ဝက်အော်သလို အော်ပြီးသေရတာ။ သူ သေပြီးလို့ ရက်လည်းလည်ရော ရွာထိပ်က အရီးလှကြည်ကို ဝင်ပူး တော့တာပဲ”

“ဟင်”

“အရီးလှကြည်ကလေး သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှမမှတ်မိတော့ဘူး။ အခု မမလေး ဖြစ်သလိုပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ ဖိုးလုံးလို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ အမဲသား ပေးဆိုပြီး အမဲသားတွေ တောင်းစားတာ။ အရီးလှကြည်က အမဲသားမစားဘူး။ အဲဒါ သူ့ဝင်ပူးတဲ့သရဲက တောင်းစားတာပေါ့”

“တော်တော့.. တော်တော့”

ထွေးခင် ပြောပြသည့်အကြောင်းကို နားထောင်ပြီး သူမ ကြောက်လန့်လာသည်။

“ကိုဖိုးလုံး ဝင်ပူးပြီး သူ့မိန်းမကို ခေါ်ခိုင်းတယ်။ သူ့မိန်းမရောက်လာတော့ ဝက်သားဖိုး အကြွေးရစရာရှိတဲ့လူတွေ နာမည်ရွတ်ပြပြီး အကြွေးကို ရအောင် တောင်းဖို့မှာတယ် သိလား”

“တော်ပါတော့ဟယ်။ ငါ မကြားချင်ဘူး”

“အဲဒါ ဘုန်းကြီးကို သွားလျှောက်ပြီး ဘုန်းကြီးပေးလိုက်တဲ့ ချည်မန်းကွင်းကို အရီးလှကြည်ကို ရွတ်ပေးလိုက်မှ သရဲက ထွက်သွားတာ”

“အို.. ဘာချည်မန်းကွင်းလဲ။ တော်တော့.. ထွေးခင်။ မပြောနဲ့တော့။ နှင် ပြောတာတွေ ငါကြောက်တယ်”

သူမသည် ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် အသားများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာ၏။

လိုစဉ် ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေကျသံတိတ်သွားသည်။

“ဟော့.. ဆရာမ ရေချိုးပြီးပြီ ထင်တယ်။ ထွေးခင် သွားတော့မယ်”

ထွေးခင်က လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားသည်။

သူမသာ ထွေးခင် ပြောသွားသည့် အကြောင်းများကြောင့် ရင်တလှုပ်လှုပ်ခုန်ပြီး မောကျန်ခဲ့၏။

ဆရာမက ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

မျက်နှာပျက်နေသော သူမကို ကြည့်၍ အနားတိုးကပ်လာသည်။

“ဟင့်.. ချွေးတွေ ပြန်လို့ပါလား။ ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမက ဆရာမကို ပြုကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

တိုပြတ်သောအသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ည ၁၂ နာရီထိုးပေပြီ။

သူမသည် ညဦးပိုင်းမှစ၍ အိပ်ပျော်သွားပြီး ၁၂ နာရီထိုးလှလှတွင် အိပ်ရာမှ ပြန်နိုးလာသည်။

ညနေခင်းတုန်းက အန်ကယ်ဒေါက်တာသာလှက သူမ၏အခြေအနေကို လာကြည့်ပါသေး၏။

ခြေထောက်မှာစည်းထားသည့် ကျောက်ပတ်တီး အခြေအနေကို စစ်ဆေးသည်။ တခြား ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာများလည်း စစ်ပေးသွားပါ၏။

“ကျောက်ပတ်တီးကတော့ သန်တက်ခါလောက်ဆို ဖြေလို့ရပါပြီ”

ဒေါက်တာသာလှက ပြောသည်။

“သမီးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ ဒေါက်တာ”

ဒက်ဒီဦးအောင်ထွန်းက မေးလိုက်သည်။

“ခြေထောက် ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားရတာကအပ ပြင်ပကျန်းမာရေးကတော့ အားလုံးကောင်းနေပါတယ် ဦးအောင်ထွန်း”

“ဘာကိုဆိုတာလဲဒေါက်တာ။ ပြင်ပကျန်းမာရေးကတော့ ကောင်းနေတယ်ဆိုတာက ...”

“စိတ်ပေါ့ ဦးအောင်ထွန်း။ စိတ်ကျန်းမာရေးအခြေအနေကတော့ မမြင်နိုင်ဘူး။ စမ်းသပ်လို့လည်း မရဘူးလေ။ သမီးဝေသီထွန်းဟာ အခုအထိ

သူ့ဘဝသူ့ ပြန်မမှတ်မိသေးဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒါကို ကျွန်တော် ပြောတာပါ”

“အဲဒီအတွက်ရော ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ ဦးအောင်ထွန်း။ ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့် ထိတ်လန့်ရှောင်မြစ်ပြီး ခဏတဖြုတ် အတိတ်မှနေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ကြာရှည်လေးမြင့်ကြီး သမီး ဒီလိုဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်က အထွေထွေရောဂါကု ဆရာဝန်လေ။ ဆိုက်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထူးပြုလေ့လာ ထားတာမဟုတ်ဘူး။ သုံးလေးရက်တန်သည်စောင့်ကြည့်လို့မှ အခြေအနေမတိုးတက်ရင် စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ပင့်ရမယ်။ အဲဒီ အတွက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးအောင်ထွန်း။ ကျွန်တော်ပဲ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

ဒေါက်တာသာလှက သူမအတွက် လိုအပ်သော ဆေးများကိုပေးခဲ့ပြီး နော်မူအေးကို မှာသင့်သည်များမှာကာ ပြန်သွားသည်။

ယခု တစ်ချောင်းအလာတွင် သူမမှာ ပြန်အိပ်ချင်စိတ် မရှိတော့။ တစ်နေ့ကုန် ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်လိုက်၊ လှဲလိုက်၊ ခဏမှိန်းလိုက်လုပ်နေရ၍လည်း အိပ်ရေးဝနေသည်။ တစ်ချောင်းအလာတွင် လူက လန်းဆန်းနေသည်။

သူမသည် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပြန်တွေးရင်း ဝေဝေပေါ့ပေါ့ဖြစ်နေ၏။ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်နှင့် အိမ်သားအားလုံးက သူ့ကို အတိတ်မှနေသော ဝေဝေထွန်းဟု ယူဆကြသည်။

တကယ်သာ သူမသည် ဝေဝေထွန်းဖြစ်ပြီး အတိတ်မှနေသည် ထားပါတော့။ အတိတ်မှသူတစ်ဦးသည် မိမိကိုယ်တိုင်၏ဘဝကိုပင် မေ့နေပြီ ဆိုမှတော့ အခြားဘာကိုမှလည်း သတိရစရာအကြောင်း မရှိပေ။

သူမကတော့ အမာဇင်ဆိုသည့်ဘဝကို ဘာလို့မှတ်မိ သိရှိနေရသနည်း။

သူမသည် အမာဇင်အဖြစ် မိခင်၊ ဗခင်၊ အစ်ကိုများနှင့် မန္တလေး၊ နေအိမ်လိပ်စား၊ ဖုံးနံပါတ်သာမက အသေးစိတ်အချက်များဖြစ်သည့် မှတ်ပုံတင် အမှတ်၊ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် အမှတ်များကိုပါ အမှတ်ရ သိရှိနေပါသေးသည်။

ပြီးတော့ ကိုကိုလင်း။ သူမ ချစ်သောကိုကိုလင်း။

သူမသည် တွေးရင်း တွေးရင်း မခံချိမခံသာ ဖြစ်လာသည်။ သူမကို ဝေဝေထွန်း မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပုံစံရှိကံသွင်းခံနေရလေ့ ထင်လာသည်။

သူမ မှတ်မိနေသော အမာဇင်ဆိုသည့်ဘဝမှန်ကို မရမက ဖော်ထုတ်ရပေတော့မည်။

ဘယ်လိုလုပ်မည်နည်း။

နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ရှိပါသည်။ မန္တလေးရှိ သူမနေအိမ်အား တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်အကူအညီတောင်းရန်။

ဤအခန်း၏ ညာဘက်ခန်းဆီမှ တယ်လီဖုန်းမြည်သံကို သူမ မကြာခဏ ကြားရသည်။ ထိုအခန်းမှ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း တယ်လီဖုန်းပြောသံကိုလည်း ကြားရတတ်သည်။

ညာဘက်ခန်းတွင် တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးရှိသည်မှာ သေချာပါ၏။

ညာဘက်ခန်းကို ရောက်အောင်သွားနိုင်လျှင် ဖုန်းလည်း ဆက်နိုင်ပေမည်။

ဆရာမနော်မူအေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တစ်နေ့လုံး သူမ၏ဗာဟိုရုများဖြင့် မနားရရှာသော ဆရာမမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးပင် အိပ်မောကျနေပါ၏။ ဒီအချိန် ည ၁၂ နာရီဆိုသည် မှာလည်း လူတိုင်း သုံးနေအောင် အိပ်သည့်အချိန်မျိုး ဖြစ်ပါ၏။

သူမသည် အတွေးဖြင့် စိတ်တက်ကြွလာ၏။

တစ်ဖက်ခန်းကို မရောက်ရောက်အောင် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 ခုတင်ပေါ်မှာပင် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ခုတင်စွန်းအထိရောက်အောင်သွားလိုက်သည်။ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ခုတင်ပေါ်မှချလိုက်၏။
 ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသော ခြေထောက်သည် လေးလေးလံလံ ကြီးပြစ်နေသည်။ နာကျင်မှုကိုတော့ မခံစားရပါ။
 ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို မရဲတရဲထောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်ကို အားပြု၍ လမ်းလျှောက်ကြည့်သည်။
 ထင်သလောက် မလွယ်။

ဘယ်ခြေဆီမှ နာပင်မနာသော်လည်း လေးနေသည်။ ဒူးဆစ်အထိ ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားရ၍ ဒူးကို ကွေးလို့မရပေ။ ခြေကိုမြှောက်၍ ပြန်ချ
 လိုက်သည့်အခါ ကြမ်းပြင်နှင့်ထိပြီး အသံမြည်သွား၏။

ခြေသံကြောင့် ဆရာမ မနိုးစေရန် တစ်လှမ်း တစ်လှမ်းကို အချိန်ပေး၍ ကြာမြင့်စွာ လှမ်းလာခဲ့၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော သန်းကောင်ယံတွင် မည်မျှပင် သတိထားပါသော်လည်း အသံကတော့ ထွက်ပေါ်လာသည်သာ။ သာမန်အချိန်တွင် တိုးတိမ်
 သောအသံသည် အကာလ ညအခါတွင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြည်သံထွက်လာပါ၏။

တော်ပါသေးသည်။ ဆရာမနော်မူအေး နိုးမလာပေ။

ဆရာမအိပ်နေသည့် ဒရင်းဘက်သည် သူမ ခုတင်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ချထားသည်မို့ ပင်ပန်းခက်ခဲစွာပင် ကွေ့ပတ်ထွက်ရသည်။

ဒရင်းဘက်အလွန်တွင် စာကြည့်စာပွဲ၊ ကွန်ပျူတာစားပွဲတွေကို လက်နှင့် အားပြုထောက်ပြီး တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုမှလွန်သော် နံရံကိုအားပြု၍ လျှောက်ရပြန်သည်။

မိနစ် ၂၀ လောက် ချွေးပြန်အောင်လျှောက်မှပင် အခန်းဝသို့ ရောက်တော့၏။

အခန်းဝသည် အောက်ထပ်မှတက်လာသော လှေကားကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သည်။ အိမ်အနေအထားကို အကဲခတ်၍ သူမအတွက်
 တစ်ချက် သေချာသွားပြန်သည်။ ဤအိမ်သည် သူမနှင့်စိမ်းသည်။ ဤအိမ်ပုံစံအနေအထားမျိုးကို သူမတစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး။ မနေခဲ့ဘူးပါ။ ဒီအချက်သည်
 သူမ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ကြောင်း ထောက်ခံပေးသော အချက်တစ်ချက် မဟုတ်ပါလား။

နံရံကိုပင်အားပြု၍ ညာဘက်ခန်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို တရွတ်ဆွဲသံက တိတ်ဆိတ်သောညအချိန်တွင် အသံကျယ်စွာ ထွက်ပေါ်နေ၏။ သူမ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နား၊ နားပြီး
 လျှောက်နေရသည်။

သာမန်လူအဖို့ တစ်ခဏနှင့်ရောက်နိုင်သည့် ဟိုဘက်ခန်းကို နာရီဝက်လောက် လျှောက်လာရသည်။ စောဈေးများတောင် ပြန်နေပြီ။

တစ်ဖက်ခန်း၏ အခန်းဝကိုရောက်ပေပြီ။

အခန်းတံခါးကို တွန်းကြည့်လိုက်သည်။ ပွင့်သွားပါသည်။

အခန်းမြင်ကွင်းကို မြင်ရသည်။ စာကြည့်ခန်းပေပဲ။

အခန်းထောင့်တွင် စားပွဲပိုင်းကလေးနှင့် တင်ထားသော တယ်လီဖုန်းနီနီကလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူမ လှုပ်ခနဲ ဝမ်းသာသွား၏။

စောဖြင့် တယ်လီဖုန်းရိုရာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ကြည့်သည်။ စိတ်ထင်တိုင်း မရောက်ပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးမတော့ တယ်လီဖုန်းနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်သွားပါပြီ။

တယ်လီဖုန်းစင်ကို မှီ၍ ဖုန်းခွက်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဖုန်းက အလိုက်သင့်ပင် အော်တိုဝင်နေပါ၏။

သူမက မန္တလေး သက်တ ၀၂၇ကို အရင်နှိပ်ပြီး အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို တစ်လုံးချင်းနှိပ်လိုက်သည်။

ဖုန်းက တစ်ဖက်သို့ မခေါ်ပေ။ တတိတီအသံသာ မြည်နေ၏။

သူမက Redial ခလုတ်ကိုနှိပ်၍ ထပ်ခေါ်သည်။ မဝင်။

သူမ Redial ခလုတ်ကို ထပ်ကာ၊ ထပ်ကာနှိပ်သည်။ ဖုန်းခေါ်သံက တစ်ဘက်ဖုန်းသို့ သွား၍ မမြည်ပါပေ။

မန္တလေးမှ ဂဏန်း၂ ဖြင့် စသောဖုန်းများ အဝေးမှ အခေါ်ရခက်သည်ကို သူမ သတိရလိုက်သည်။

ဟုတ်ပြီ။ အိမ်ကိုခေါ်လို့ မရတော့ ကိုကိုလင်းဆီ ဆက်မည်။

သူမက နောက်ထပ် မန္တလေးဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ထပ်၍နှိပ်ပြန်၏။

သည်တစ်ခါတော့ တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် တစ်ဖက်ကို ဖုန်းခေါ်သံ သွား၍ မြည်ပါ၏။

တဘက်မှ ဖုန်းကိုတော်တော်နှင့်လာမကိုင်။ ညသန်းခေါင်ဖြစ်၍ ကိုကိုလင်း အိပ်ပျော်နေဟန်တူပါသည်။

ကိစ္စမရှိ။ ကိုကိုလင်းအိမ်မှာ ဖုန်းခေါ်သံမြည်နေပြီပဲ။ ကိုကိုလင်း နိုးလာတဲ့အထိ သူမ စောင့်ပါမည်။

ခဏအကြာမှာ တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

ပြန်ပြောသည့်အသံက အိပ်ချင်မှူးတူးအသံ။ သို့သော် ကိုကိုလင်း အသံမဟုတ်။
အသံရှင်မှာ မိန်းမဖြစ်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

သူမဖက်မှ ဘာမှပြန်မပြောသေး၍ တစ်ဖက်မှ ထပ်မေးလိုက်သည်။
အသံရှင်ကို သူမ သိလိုက်ပါပြီ။ ကိုကိုလင်းအမေ ဒေါ်တင်တင်ကြီး။ သူမက မေမေတင်ဟုခေါ်သည့် ဒေါ်တင်တင်ကြီးအသံပါ။

“မေမေတင်။ သမီးပါ”

“ဟင်”

“မေမေတင် သမီးလေ့... အမာလေ။ သမီးအသံ မမှတ်မိဘူးလား”

“အမယ်လေး”

တစ်ဖက်မှ ဒေါ်တင်တင်ကြီး၏အော်သံ စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်လာသည်။
“မေမေတင်... သမီးအမာ ဆက်နေတာလေ။ ကိုကိုလင်းရော၊ ကိုကိုလင်း မရှိဘူးလား”

“အမယ်လေး... လာကြပါဦး”

ဒေါ်တင်တင်ကြီး၏အော်သံကို ထပ်ကြားလိုက်ချိပြီး လဲပြိုကျသွားသံ ဝရန်းသုန်းကားထွက်ပေါ်လာသည်။

“မေမေတင်... မေမေတင်”

သူမက ဆက်ခေါ်သည်။

တစ်ဖက်မှ ဘာမှပြန်မထူးပါလေတော့။

ဖုန်းအဆက်အသွယ်ကတော့ ပြတ်တောက်မသွားသေးချေ။ တယ်လီဖုန်းသည် မေမေတင်လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားဟန်တူသည်။

“အမေကြီး... အမေကြီး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖုန်းထဲမှ မိန်းကလေးအသံတစ်သံကို ကြားရပြန်သည်။
လိုအသံကိုလည်း သူမ မှတ်မိလိုက်၏။ မေမေတင်ရဲ့မွေးစားသမီး ကြည်ကြည်လွင့်အသံ။

“ကြည်ကြည်လွင့်... မလွင့်။ အမာ ခေါ်နေတာပါ”

သူမက တစ်ဖက်မှ ကြားလိုကြားငြား အော်ပြောကြည့်၏။

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုပြန်မကိုင်ပါ။ သူတို့ချင်း အပြန်အလှန်ပြောနေသံများသာ ဖုန်းထဲမှ ကြားနေရသည်။

“အမေကြီး... အမေကြီး။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သရဲ့... သရဲ့။ ငါ့ကို သရဲ့ချောက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်အေ့။ သရဲ့... အမယ်လေး”

လိုဠို တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ်မှာ လုံးဝ ပြတ်တောက်သွားလေသည်။ အလိုလို ပြတ်သွားသည်လား။ ဖုန်းခွက်ကို နေရာတကျ ပြန်ချ
ထားလိုက်၍ ပြတ်သွားသည်လား မသိပေ။

သူမ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဖုန်းဆက်သွယ်လို့ ရခါမှ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟင်”

အသံကြောင့် သူမ ဆတ်ခနဲ တုန်၍လန့်သွားသည်။
ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းဝမှာ ရပ်နေတဲ့ ဆရာမ နော်မူအေး။။

“ဘာလုပ်တာလဲ ညီမရယ်။ အချိန်မတော်ကွယ်”

“ဖုန်း... ဖုန်းဆက်တာပါ”

“ဆရာမ ပြောရင် ဆရာမ ခေါ်ပေးမှာပေါ့။ ညကြီးမင်းကြီးကွယ်။ ခုတင်ပေါ် ကြည့်လိုက်တော့ ညီမမရှိတော့လို့ လန့်သွားတာပဲ။ အိမ်သာထဲ
ရှာတာလည်း မတွေ့။ ဒီဘက်ခန်းက အသံကြားလိုထွက်လာတာ။ လာ... လာ ညီမ”

ဆရာမက သူမကို လာတွဲသည်။

သူမ အားကုန်သလို ဖြစ်သွား၏။ မန္တလေးကို ဖုန်းခေါ်လို့ရခါမှ လွဲသွားရသေးသည်။

သူမသည် ဆရာမ တွဲခေါ်သည့်အတိုင်း အားလျော့ အားပျော့စွာ တွယ်မှီလိုက်ပါသွားလေသည်။

(၃)

ဆရာမနော်မူအေး အောက်ထပ်မှာ ထမင်းဆင်းစားနေသည့်အချိန်တွင် ထွေးခင် အခန်းထဲဝင်လာသည်။
ထွေးခင်က အအေးဖန်ခွက်နှင့် လိမ္မော်သီးစိတ်ပန်းကန်တင်ထားသည့် လင်ပန်းငယ်ကို ကိုင်ရင်းဝင်လာ၏။
လင်ပန်းကို စားပွဲပေါ်ချပေးအပြီး -

“အအေးပို့ခိုင်းလိုက်လို့ မမလေး”

ပါးစပ်ကပြောရင်း ဟိုဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။

“ဘာလဲ ထွေးခင်။ ဘာပြောမလို့လဲ။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ပြောစရာရှိ ပြော”

ထွေးခင်က သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားထဲ လက်လျှို့ နှိုက်လိုက်သည်။ လက်ပြန်ထုတ်လိုက်သည့်အခါ စာခေါက်တစ်ခုပါလာ၏။

“ရှေ့ မမလေး။ အစ်ကိုကြီးက ပေးခိုင်းတာ”

“ဟင်”

သူမ အံ့သြပြန်သည်။

အစ်ကိုကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ဝေသီထွန်းအဖြစ်နှင့် လူဘယ်နှစ်ယောက်ကို လိုက်ပြီးမှတ်သားနေရဦးမည် မသိပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာထဲမှာရေးထားတာတွေ ဖတ်ကြည့်လိုက်လျှင် သဲလွန်စ တစ်ခုခု ရလိုခြား စာခေါက်လေးကိုတော့ လှမ်းယူလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးဆိုတာက ဘယ်သူလဲ။ နင် ဒီစာကို ဘယ်လိုရလာတာလဲ ထွေးခင်”

ထွေးခင်က စိတ်မရှည်သည့်ပုံစံနှင့် -

“အစ်ကိုကြီးဆိုတာ အစ်ကိုကြီးကိုသော်ပေါ့ မမလေးကလည်း မနက်က ထွေးခင် အအေးဆိုင်မှာ အအေးပုလင်းတွေ သွားလဲတော့ အစ်ကိုကြီး ကိုသော်က လမ်းထိပ်ကစောင့်ပြီး အဲဒီစာ ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

“ဟင်”

“သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့လည်း မှာလိုက်သေးတယ်။ ထွေးခင် သွားမယ်။ မာမိက ကြာလို့ဆူနေလိမ့်မယ်။ စာဖတ်ပြီး ငှက်ထားဖို့လည်း မမေ့ခဲ့ နော်။ မမလေးဟာ ကားမှောက်ပြီးမှ အကုန်လုံးမေ့တော့တာပဲ”

ထွေးခင်က သူမကို အပြစ်တင်စကားပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဝေသီထွန်း၏တစ်ဘဝလုံးကို မမှတ်မိ။ မသိရှိသည့် သူမသည် အစ်ကိုကြီးကိုသော်ဆိုသူကိုလည်း မမှတ်မိတာ မဆန်းပါ။

စာဖတ်ကြည့်ရင်တော့ သဲလွန်စတစ်ခုခုရကောင်းရဲ့ဟု ထွေးကာ စာ ခေါက်ကို ဖြန့်လိုက်၏။

a0oD

rEÁav;uarmifapmifhw,f/

2 7uf&SdrS a0wkdh um;arSmufwJh

owif;ukd armifod7w,f/

armif zkef;ac:awmh a0hrmrDu ay;rukdifbl;/

armifhukd qufoG,fyg/

at;atmifwkdhtdrfrSm armiftNrJ &Sdr,f/

cspfwJh

aomf

စာမှာ တစ်စောင်လုံး အင်္ဂလိပ်စာလုံးများဖြင့် ရေးထားသည်။

စာလုံးက အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အဓိပ္ပာယ်မပေါ်ပါ။ စာလုံးအသေးဖြင့် စချင်စတာပြီး စာလုံးအကြီးက အလယ် ရောက်ချင်ရောက်နေသည်။ အင်္ဂလိပ်စာရေးထုံးနှင့် မကိုက်ညီ။ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော စာလုံးပေါင်းများလည်း မဟုတ်။

အင်္ဂလိပ်အက္ခရာကိုယူပြီး ဘာသာစကားလှုပ်ထားသည့် ဂျာမနီစာတို့ ပြင်သစ်စာတို့များ ဖြစ်နေမည်လား မသိ။ သူမ နားမလည်ပေ။

ပြီးတော့ စာကိုလက်ရေးနှင့်ရေးထားခြင်း မဟုတ်ပါ။ လက်နှိပ်စက်နှင့် နွိုက်ထားခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ ကွန်ပျူတာဖြင့် စာစီထားခြင်းသော်လည်းကောင်းဖြစ်မည်။

စာကို ပြန်ခေါက်လိုက်သည်။

စာခေါက်ကို ခေါင်းအုံးအောက် ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ဆရာမ အိပ်ရာပြင်လျှင် တွေ့သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ တွေးမိပြီး ဓမ္မရာအောက်ထဲဝင်သည်ထိ ထိုးထည့်ထားလိုက်၏။

အစ်ကိုကြီးကိုသော်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ခေါင်းရွှပ်ခံပြီး စဉ်းစားမနေတော့။ စဉ်းစားလို့လည်း ပေါ်မှာမှမဟုတ်တာ။

သူမ လုပ်ရမှာက အမာဇင်ဘဝကို ပြန်ရောက်ဖို့သာ။ မန္တလေးမှမိဘများနှင့် ဆက်သွယ်မိဖို့သာ ဖြစ်သည်။

“ထွေးခင်ဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့မိန်းကလေးပဲ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက အဆက်အစပ်မရှိ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကောင်မလေးတော့ ရွာပြန်ဖို့သင့်ရင် ဖို့ရတော့မယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် ထွေးခင်ကို အတော်မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံရ၏။ သူမအခန်းထဲအရောက်တွင် သူမကိုရော၊ ဆရာမနော်မူအေးကိုပါ တိုင်တည်သည့်သဘောနှင့် ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အခုလည်း တော်တော်ဆူပစ်ခဲ့တယ်”

“ထွေးခင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ”

“စကားပွာတာလေး။ ဆုံးမပေါင်းလည်း များပြီ။ မရဘူး။ အဲဒါ ဆရာမကိုပါ သတိပေးထားချင်လို့ လာပြောတာ”

ဆရာမနော်မူအေးက သူမကို တိုက်ရိုက်ရည်ညွှန်း ပြောလိုက်၍ အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဘာများပါလိမ့် အန်တီဖြူ”

“ထွေးခင် အခန်းထဲလာရင် သတိထားဖို့ပါ။ သမီးနားမှာ ကြာကြာမနေပါစေနဲ့ ဆရာမ။ ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်ပြောမှာစိုးလို့။ သမီးက နဂိုကမှ သတိပုံမှန်ဖြစ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ပြီးကောင်ပေါက်ဆိုတော့ အရာရာစိတ်ဝင်စားတယ်။ စပ်စုချင်တဲ့စိတ်မျိုးရှိတာပေါ့ အန်တီဖြူရယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ။ ခုလည်း ကြည့်လေ။ သမီးရဲ့ အသွားကို သမီးလေး ကားတိုက်မှုဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ အတိတ်မေ့နေတဲ့အကြောင်းတွေ သွားပြောတယ်လေ။ အန်တီတို့က ဒီအကြောင်းတွေကို အသွားကြီးမသိအောင် ဖုံးဖိထားတာကွလို့။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မှာစိုးလို့”

“ဟုတ်လား... ထွေးခင်က တော်တော်စပ်စုတာပဲ။ အသွားက ဘယ်မှာနေတာမို့လဲ အန်တီ”

“ဒီအိမ်အောက်ထပ်မှာပဲလေ”

“ရှင်”

နော်မူအေး အံ့ဩသွားသည်။

သူမက ဆရာမအဖြစ်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်မှာ အသွားကြီးတစ်ယောက် ရှိသလားလို့ ဆရာမကို ကျွန်မ မေးခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား။ တခြားကြောင့်မေးတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာမ။ ကျွန်မ သတိရချင်း ပထမဆုံးညက အခန်းထဲကို အသွားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မမျက်နှာကို လက်နဲ့ စမ်းကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ် ဆရာမ။ အဲဒါကြောင့် ဆရာမကို ကျွန်မ မေးကြည့်တာ”

“အို”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ။ သမီးလေးက အန်တီကိုလည်း အဲဒီအကြောင်း ပြောပြတယ်။ အန်တီလည်း အံ့ဩသွားတာပေါ့။ သမီးမျက်နှာကို ညကြီးလာစမ်းတယ်ဆိုတဲ့ အသွားကြီးဟာ မေမေ မဖြစ်နိုင်ဘူးပဲ ထင်ခဲ့တယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေက မျက်စိမှမမြင်တာကိုး”

“ဪ”

“မေမေက မျက်စိမမြင်ရှာတော့ သူ့အခန်းလေးထဲက ဘယ်မှမထွက်ဘူး။ အခန်းထဲမှာပဲ တရားမှတ်၊ တရားထိုင်နေရှာတာ။ ထမင်းကိုလည်း အခန်းထဲပဲ ပို့ပေးရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီအိမ်မှာ အသွားကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဆရာမ မသိတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မ အခုထိကိုမသိတာ”

“ထွေးခင်လေ... အန်တီတို့က သမီးလေးအဖြစ်ကို မေမေ မသိအောင် ဖုံးဖိထားတာကို ပြောဖြစ်အောင် သွားပြောတယ်လေ။ ပြောတာမှ ညောင်လေးပင်က ပြန်ခေါ်လာတဲ့နေ့မှာကို သွားပြောတာ။ အခုမနက်မှ မေမေက သမီး အခြေအနေမေးတော့မှ ထွေးခင်ပြောထားလို့ မေးမေသိပြီးသားမှန်း သိရတော့တာ”

“ဒါဆို သမီးကိုလာစမ်းတဲ့အတွားကြီးဟာ ဘွားဘွားပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ သမီး။ ဘွားဘွားက သမီးကိုသိပ်ချစ်တာ။ သားတစ်ယောက်တည်းရှိပြီး ဒီသားက မြေးတစ်ယောက်ပဲ မွေးပေးတော့ အရမ်းချစ်တာကွလဲ့။ သမီးက သမီးကိုယ်သမီး ဝေသီထွန်း မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောတယ်ဆိုတာကို ထွေးခင်က ပြန်ပြောတော့ သမီးအတွက် စိုးရိမ်ပြီး ညကြီးထလာတာတဲ့လေ”

“မျက်စိမမြင်လျက်နဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ။ မျက်စိမမြင်ပေမယ့် သူ့အိမ်ဆိုတော့ ဘွားတတ် လာတတ်နေတယ်လေ”

ညသန်းခေါင်ကြီး သူမမျက်နှာကို လာစမ်းသည့် အတွားကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ သံသယရှင်းသွားပေပြီ။

“အဲဒီတော့ ထွေးခင်ကို သတိထားနေပါ ဆရာမ။ သမီးလေးကို မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေမှာစိုးလို့ပါ။ အန်တီလည်း ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ကို အပေါ်ထပ် မလွှတ်တော့ပါဘူး”

“စိတ်ချပါအန်တီ”

“ဒီကနေတော့ အန်တီဖြူဆီမှာ ဆရာမ နေတစ်ဝက်ခွင့်တောင်းခဲ့တယ်ကွလဲ့”

နံနက်စောစောစာ ဘရိတ်မတ်စ်ကို အောက်ထပ်တွင် ဆင်းစားပြီး ပြန်ရောက်လာသည့် နော်မူအေးက သူမကို ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာမ အင်းစိန်ကို ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ ဆရာမအိမ်က အင်းစိန်မှာလေ။ ဆရာမမှာ အမိုးရှိသေးတယ်။ အမိုးကို ပိုက်ဆံသွားပေးရင်း ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်။ ညနေ ဆရာမ ပြန်လာမှာပါ”

ဆရာမက သူမကို ခွင့်တောင်းသလို ပြောပြနေသည်။

“ရပါတယ် ဆရာမ။ ကျွန်မလည်း နေကောင်းနေတာပဲ။ ပြန်ပါ။ ဆရာမအမေက တစ်ယောက်တည်းနေတာလား”

“အစ်ကိုလင်မယား ရှိပါတယ်”

“ဆရာမကရောဟင်း စင်ဂယ်လ်လား။ အိမ်ထောင်နဲ့လား”

ဆရာမအကြောင်းကိုပင် ယခုမှ မေးမိတော့သည်။ ကိုယ့်ဘဝကိုလည်း သတိမရ။ သူများအကြောင်းလည်း စိတ်မဝင်စားမိတဲ့အထိ စိတ်ထွေပြားနေမိတာပါလား။

ဆရာမက ရယ်လိုက်သည်။

“ဆရာမက အပျိုကြီးပါကွလဲ့။ မစွဲသေးပါဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း စွဲမှာမဟုတ်ပါဘူး”

ဆရာမနှင့်အတူ ရော့ရှ်ရယ်လိုက်မိ၏။

“အမိုးဆီရောက်တုန်း ညအိပ်ရင် အိပ်ပါဆရာမ။ ကျွန်မ နေကောင်းပြီပဲ။ တစ်ညလောက်တော့ ကိုယ့်ဘာသာနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး ညီမရယ်။ ညနေခင်းတောင် ဆရာကြီးမလာခင် ဆရာမ ပြန်ရောက်မှဖြစ်မှာ။ ဒါက ဆရာမတာဝန်လေ”

ဆရာမနော်မူအေးက ယူသွားမည့် ပစ္စည်းလေးများကို ခြင်းထဲထည့်ရင်း ပြောသည်။ တာဝန်ကျေသည့် ဆရာမတစ်ယောက်ပါပင်။

သူမသည် အိမ်ကိုပြန်မည့် ဆရာမကို အကူအညီတောင်းရန် သတိရလိုက်၏။ ဆရာမကလည်းလိုတဲ့အကူအညီပေးမယ်လို့ သူမကို ကတိပေးထားတယ် မဟုတ်လား။

“ဆရာမ”

မာမိတို့မသိစေရန် လျှို့ဝှက်အကူအညီတောင်းရမည်မို့ သူမက အသံနိမ့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

သူမ၏ အရေးတကြီးအမူအရာကိုကြည့်၍ ဆရာမက အံ့လှဟန်ဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ ညီမ”

“ကျွန်မကို တစ်ခုလောက် အကူအညီပေးပါ ဆရာမရယ်”

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မာမိတို့တော့ မသိစေချင်ဘူး။ မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်ပေးပါလားဟင်။ ဒီကအပြန်မှာ အပြင်ကဖုန်းနဲ့ မန္တလေးကို ဆက်ကြည့်ပေးပါ ဆရာမ”

“မန္တလေးကို”

“မန္တလေးက ကျွန်မမိဘတွေဆီကိုပါ”

“အို”

“ဖုန်းဆက်ကြည့်လို့ရရင် ဆရာမလည်း ကျွန်မကို သံသယရှင်းသွား ပါလိမ့်မယ်”

ဆရာမ ပုံသဏ္ဍာန်က သူမစကားများကို ယုံကြည်ပုံ မရပေ။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာမ။ ကျွန်မကို ကူညီနိုင်မလား”

“အပန်းမကြီးပါဘူးလေ။ ဆက်ပေးပါမယ်”

“ဖုန်းနံပါတ် ကျွန်မ ရေးပေးလိုက်မယ်လေ”

ဆရာမက စားပွဲပေါ်မှ စာရေးစက္ကူကတ်နှင့် ဘောမင်ကို သွားယူပေးသည်။

သူမက မန္တလေးလိပ်စာ။ သူမ မိဘတွေအမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးပေးလိုက်၏။

ဦးကျော်စင်။ ဒေါ်နီနီမာ။ ဖုန်း- ၀၂ - ၂ - - - - ။

“အဲဒီဖုန်းကိုခေါ်ရင် ဝေဝေနဲ့မေမေ တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့မှာပါ။ အမာစင် ဒီအိမ်မှာ ရောက်နေကြောင်းနဲ့ ပြဿနာလာရှင်းပေးဖို့ ပြောပေးပါနော် ဆရာမ။ ဒီအိမ်လိပ်စာကို တိတိကျကျ ပြောခဲ့ပါနော်”

“စိတ်ချပါကွယ်”

ဆရာမက စာရွက်ကိုခေါက်၍ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲထည့်လိုက်ပါသော်လည်း သူမစကားများကို ယုံကြည်ပုံမရပေ။ သူမစိတ်ချမ်းသာစေရန်သာ ကတိ ပေးလိုက်သည်ပုံမရှိပေ။

“ဆရာမကို ကျွန်မယုံပါတယ်”

သူမက လေးလေးနက်နက် ထပ်ပြောလိုက်သည်။ မန္တလေးကို အမှန်တကယ် ဖုန်းဆက်ပေးဖို့နှင့် ဒီအကြောင်းကို ဖာမိတို့အား ပြန်မပြောဖို့ သတိပေးလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာမနော်မူအေး အင်းစိန်ပြန်နေစဉ်တွင် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက သူမ ဘေးမှာတစ်ချိန်လုံးရှိနေပါ၏။

နော်မူအေးထွက်သွားသည်နှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက စာအုပ်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနှင့် သူမအခန်းထဲကို ရောက်ချလာသည်။

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ၅ အုပ်နှင့် လုံးချင်းဝတ္ထု ၃ အုပ်ကို သူမ ခုတင်ပေါ် ချပေး၏။

“သမီးပျင်းနေမှာစိုးလို့ ဈေးကအပြန် စာအုပ်တွေဝင်ငှားလာတာ။ စာအုပ်အငှားဆိုင်က ကောင်းမလေးတွေကတောင် သမီးကို မေးလိုက်သေး တယ်။ လုံးချင်းတွေက အသစ်ထွက်တာတဲ့။ လမင်းမိုမို၊ လွန်းထားထား။ မောင်လှမျိုး ဝတ္ထုတွေ သမီးဖတ်နေကျစာအုပ်တွေထိုပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာပဲ”

ဪ... ဝေသီထွန်းဟာ စာပေဝါသနာရှင်မလေးပေါ့လေ။

သူမကတော့ စာဖတ်ဝါသနာမပါပါ။ အရုပ်များများ၊ မင်းသားမင်းသမီးပုံ များများပါသော စာအုပ်မျိုးကိုသာ တစ်ခါတစ်ရံ လှန်ကြည့်လေ့ရှိ၏။

နေပါဦး။ အမာစင်ကကော ဘာတွေဝါသနာပါလဲ။ သူမ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

သူမသည် အာရုံစိုက်၍ တစ်ဦးတည်းဖတ်ရသော စာဖတ်ခြင်းမျိုးကို စိတ်မပါခဲ့ဘဲ ရှုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်း၊ ဝီဒီယိုကြည့်ခြင်းမျိုးကိုသာ ဝါသနာပါခဲ့ ကြောင်း မှတ်မိလာသည်။

ပြီးတော့ ကာရာအိုကေ သီချင်းဆိုခြင်း။

ကာရာအိုကေကို အိမ်မှာဆိုရတာ အားမရ။ အရသာ မရှိ။ ဆိုင်မှာဆိုရမှ ပိုလွတ်လပ်ချာန်ဝင်ပြီး ဆိုရတာအရသာရှိတယ်ဟု ထင်မိ၏။

သူမ ပူဆာတိုင်း ကိုကိုလင်းက စီဒီအိုကေဆိုင်တွေကို လိုက်ပို့ရသည်။ မန္တလေးတောင်ခြေက ဓုတနာပုံဥယျာဉ်ထဲရှိ ကာရာအိုကေခန်းမကို ကိုကိုလင်းနှင့် အတူသွားခဲ့တာတွေ သတိရလာသည်။

“စီဒီဒီ မရှိဘူးလား မာမီ။ စာဖတ်ရတာ ပျင်းစရာကြီးပါ။ ဝီဒီယိုလေး ဘာလေး ကြည့်ချင်တာ”

“အို... ဟုတ်သားပဲ။ သမီးအခန်းမှာ တီဗီတစ်လုံး ထည့်ပေးထားဦးမှ”

“သမီးက ကာရာအိုကေဆိုချင်လို့ပါ မာမီ”

“အမယ့်... သမီးက သီချင်းဆိုမယ်။ သီချင်းဆိုရုံကတော့ စီဒီကို ကွန်ပျူတာနဲ့ ဖွင့်လည်းရတာပဲကွယ်။ ကွန်ပျူတာမှာ မိုက်လည်း ဂျှိုင်းထားတဲ့ ဥစ္စာ”

“ဟင်”

ကွန်ပျူတာနဲ့ စီဒီဖတ်ပြားဖွင့်လို့ ရတယ်ဆိုတာ သူမ မသိပါ။ နားလည်း မလည်ပါ။ ကွန်ပျူတာပညာကိုလည်း သူမ မသင်ဘူးပါ။ အနေထဲမှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးရှိနေပုံထောက်တော့ ဝေသီထွန်းဟာ ကွန်ပျူတာတတ်တယ်ပေါ့။

တစ်စတစ်စ သူမဟာ ဝေသီထွန်းမဟုတ်ကြောင်း သက်သေဖြစ်ရပ်တွေ များများလာသည်။

ညနေပိုင်းတွင် ဆရာမခေါ်မှုအေး ပြန်ရောက်လာသည်။
 လူ မလစ်လို့ မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်လို့ ရ မရ မမေးရသေး။
 ဒေါက်တာသာလှ လာကြည့်ပြီး နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ကျောက်ပတ်တီးဖြေလို့ပြောသွား၍ သူမ ဝမ်းသာရသည်။
 ကျောက်ပတ်တီး ဖြေပြီးလျှင်တော့ ဘဝမှန်ပြန်လည်ရရှိရေး ကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆောင်ရွက်နိုင်ပေတော့မည်။
 ညပိုင်းကျမှ ဆရာမကို တယ်လီဖုန်းကိစ္စမေးရ၏။
 “ဆရာမ မန္တလေးကို ဖုန်းဆက်လို့ ရလားဟင်”
 ဆရာမက ချက်ချင်းအဖြေပေးဘဲ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။
 “ဟင့်.. ဆရာမ”
 “ဖုန်းဆက်လို့တော့ ရပါတယ်ကွယ်”
 “ဘယ်သူနဲ့ ပြောရလဲဟင်”
 “ဦးကျော်ဇင်နဲ့ ပြောရပါတယ်”
 “အို့.. ဖေဖေပဲ။ ဖေဖေက ဘာပြောလဲဟင်။ ကျွန်မအကြောင်းကို ဆရာမ သေချာပြောပြလိုက်ရဲ့လား”
 “ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ညီမပြောတဲ့အချက်တွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပါပဲ။ အဲဒီအိမ်ဟာ ဦးကျော်ဇင်၊ ဒေါ်နီနီမာ အိမ်လည်း မှန်တယ်”
 “ဆက်ပြောပါဦး ဆရာမ”
 “ဦးကျော်ဇင်ကလည်း သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်တဲ့။ အမာဇင်ဆိုတဲ့သမီး ရှိပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့.. ”
 နော်မူအေးက ရှေ့ဆက်ပြောမထွက်ဘဲ ရှိနေသည်။
 “ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ဆရာမ”
 “အဲ့.. သူတို့သမီးလေးအမာဇင်ဟာ မရှိတော့ပါဘူးတဲ့။ ဆုံးသွားပါပြီတဲ့”
 “ဘာ”
 သူမ၏ အံ့ဩသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 “ဒီနေ့ဟာ အမာဇင်အတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်တဲ့နေ့ပါတဲ့”
 “အမယ်လေး”
 ဆရာမက သူမကို ဖြေသိမ့်ပေးသည့်သဘောနှင့် သူမပုခုံးကို ယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
 “ဆရာမက မပြောဘူးလား။ ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာရှိနေတဲ့အကြောင်း မပြောဘူးလား”
 ဆရာမက ခေါင်းယမ်းပြသည်။
 “မပြောဖြစ်လိုက်ဘူး။ ဆရာမလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘူး။ ကြောင်နေတယ်။ ဖုန်းလိုင်းလည်း ပြတ်သွားတယ်”
 “အာ”
 သူမ မချင့်မရဲ ညည်းညူလိုက်၏။

(၄)

အထွေထွေရောဂါ အထူးကုဆရာဝန် ဒေါက်တာသာလှ၏ဆေးခန်းထဲသို့ ဦးအောင်ထွန်း ဝင်ခဲ့သည်။

ဆေးခန်းဖွင့်ချိန်မှာ ညနေ ၄ နာရီမှ ၈ပါး။ ယခု နေ့လယ် ၂ နာရီပဲ ရှိသေးသည်။

ဒေါက်တာသာလှနှင့် အချိန်ယူဆွေးနွေးစရာရှိပါ၍ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပုန်းဆက်၍ ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားသည်မို့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေသော ဒေါက်တာသာလှကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရပါသည်။

“ထိုင်... ဦးအောင်ထွန်း”

ဒေါက်တာသာလှက ခရီးဦးကြိုပြုရင်း ဧည့်ခန်းကုလားတိုင်ကို ညွှန်ပြသည်။ ဦးအောင်ထွန်း ဆက်တီခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဆိုပါဦး။ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာများဆွေးနွေးစရာရှိပါသလဲ ဦးအောင်ထွန်း”

“သမီးလေးအကြောင်းပဲပေါ့ ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေါက်တာလည်း အသိပဲ။ သမီးလေးက သူ့ကိုယ်သူ မန္တလေးက အမာဇင်ပါလို့ တဖွဖွပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဗျား... သမီးလေးဟာ ဝေသီထွန်းဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ဘဝမှန်ကို မမှတ်မိပုံပဲဆိုရင် သူ့ဝေဒနာဟာ အတိတ် မေ့ဝေဒနာလို့ သတ်မှတ်လို့ ရနိုင်ပါရဲ့။ အခုတော့ သူ့ဘဝသူ့ကျမေ့ပြီး အမာဇင်ဆိုတဲ့ တခြားတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာမျိုးကျတော့ ဘယ်လိုစိတ်ဝေဒနာမျိုးဆိုတာ သတ်မှတ်ဖို့ ခဲယဉ်းနေတာပေါ့”

“အဲဒါထက် ခက်တာက သမီးလေး ပြောပြောနေတဲ့ အမာဇင်ဆိုတာဟာ မန္တလေးမှာ တကယ်ရှိနေတာပဲဗျ”

“ဗျာ”

ဒေါက်တာသာလှ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“သမီးဝေသီထွန်းက သူ့ကိုယ်သူ မန္တလေးက အမာဇင်ပါလို့ ပြောလွန်းမက ပြောပါများလာတယ်။ အမာဇင်ရဲ့ မိဘနာမည်တွေ၊ ဝိမ္ဗလိပ်စာတွေကအစ တိတိကျကျပြောလာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာဝေဝေဝေဖြစ်လာတယ် ဒေါက်တာ။ အဲဒါကြောင့် မန္တလေးက ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီရုံးခွဲ မန်နေဂျာကို စုံစမ်းခိုင်းခဲ့တယ်”

“ဪ”

“မန်နေဂျာကို ပုန်းဆက်ပြီး အဲဒီလိပ်စာအတိုင်း အဲဒီလူတွေ ရှိမရှိ စုံစမ်းခိုင်းတော့ ဦးကျော်ဇင်၊ ဒေါ်နီနီမာဆိုတာ သမီးလေး ပြောတဲ့လိပ်စာအတိုင်း ရှိနေတယ် ဒေါက်တာ”

“အံ့ဩစရာပါလားဗျာ”

“အဲဒါကတော့ ကျွန်တော့်မန်နေဂျာကို စုံစမ်းခိုင်းလို့ သိလာရတာပဲ။ အဲ့... သူက ဦးကျော်ဇင်တို့၊ ဒေါ်နီနီမာတို့ကို ကိုယ်တိုင်သွားတွေ့ပြီး စုံစမ်းတာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဝေးက ရှိမရှိ စုံစမ်းတာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီလောက်ပဲ ခိုင်းလိုက်တာကိုး”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့”

“အဲ့... ဒါထက်ထူးတာက ဆရာမနော်မူအေး ပြန်ပြောပြတဲ့ အချက်တွေပဲ”

“ဟင့်... နော်မူအေးက ဘာတွေပြောလဲ”

“သမီးက သူ့ကို မန္တလေးပုန်းဆက်ခိုင်းတယ်တဲ့ ဒေါက်တာ။ သူ ဆက်ကြည့်တော့ ဦးကျော်ဇင်ဆိုတဲ့လူနဲ့တော့ စကားပြောရတယ်တဲ့”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ဦးကျော်ဇင်ကလည်း သူတို့မှာ အမာဇင်ဆိုတဲ့သမီးတစ်ယောက်ရှိတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အမာဇင်ဟာ အခုမရှိတော့ပါဘူး။ ဆုံးသွားပါပြီတဲ့”

“ဗျာ... ဘယ်တုန်းက ဆုံးတာတဲ့လဲ။ ဘယ်လိုဆုံးတာတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ နော်မူအေးက မမေးလိုက်ဘူး ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာသာလှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အဖြစ်က တော်တော်ဆန်းတာပဲ”

“အဲဒီမတိုင်ခင်တစ်ညကလည်း သမီးလေးဟာ အပေါ်ထပ်ကဖုန်းနဲ့ သူ့ဟာသူ တစ်နေရာကိုဆက်သေးသတဲ့။ ညကြီးမင်းကြီး ထ၊ ဆက်တာ ဒေါက်တာ။ သမီးအခြေအနေ ပိုဆိုးမှာစိုးလို့ အပေါ်ထပ်ကဖုန်းကိုတော့ ဖြုတ်ထားလိုက်ပါပြီ။ ဒီအခြေအနေတွေကို ဒေါက်တာသိဖို့ ကျွန်တော် လာဆွေးနွေးတာပဲ”

ဒေါက်တာသာလှက နဖူးကြောကြီးများ ထောင်လာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

နှစ်ဦးစလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် စကားဝိုင်းမှာ ငြိမ်သက်သွား၏။

ခဏကြာမှ ဒေါက်တာသာလှက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်ဝတ္ထုဆန်ဆန်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ကြစို့ ဦးအောင်ထွန်း”

“ပြောပါ ဒေါက်တာ”

“ဝေသီထွန်းဟာ သတိပြန်လည်လည်ချင်း ညက ကျွန်တော်တို့ကို စာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပြောပြတာ မှတ်မိသေးလား။ အမာဇင်နဲ့ ဝေသီထွန်းဟာ ကားတစ်စီးတည်း အတူစီးလာခဲ့တယ်။ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီးတော့ အမာဇင်ကို ဝေသီထွန်းအထင်နဲ့ လူမှားပြီးခေါ်ခဲ့တာပါလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

“မှတ်မိပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ အမာဇင်နဲ့ဝေသီထွန်းဟာ ကားပေါ်မှာ အတူစီးခဲ့ကြမယ်။ ခရီးသွားရင်း မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ဟာ ရင်းနှီးသွားမယ်။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ပြောကြဆိုကြမယ်။ အထူးသဖြင့် အမာဇင်က ဝေသီထွန်းကို သူ့အကြောင်းတွေ တော်တော် စုံစုံစေ့စေ့ ပြောပြမယ် ထင်တယ်။ ရှုတ်တရက် ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး ရှေ့ခံရ သတိလစ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဝေသီထွန်းဟာ သူ့ဘဝသူ မေ့သွားမယ်။ သတိမလစ်ခင်အချိန်လေးမှာ သူ့ကြားသိခဲ့တဲ့ အမာဇင်အကြောင်းတွေက သူ့ဦးနှောက်ထဲဝင်နေပြီး သူ့ကိုယ်သူ အမာဇင်လို့ ထင်နေမယ်။ အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဦးအောင်ထွန်း”

“ဒါက ဒေါက်တာအတွေးအခေါ်ပဲလေ။ ကျွန်တော် မမြင်ချင်ပါဘူး။ ဒေါက်တာ အိုင်ဒီယာတွေက ဆေးပညာအမြင်နဲ့ရော ဖြစ်နိုင်ချေရှိသလား ဒေါက်တာ”

“နိုး... နိုး... ဖြစ်နိုင်ချေသိပ်နည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေဟာ တစ်ခါတလေ စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်တတ်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်ချဲ့ထွင်ပြီး တွေးမိတာပါ”

“အမာဇင်ဟာ သမီးလေး စီးတဲ့ကားပေါ်မှာ အတူတူပါလာခဲ့တယ် ဆိုရင်တော့ ဒေါက်တာပြောတာတွေဟာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ခက်တာက အမာဇင်သေသွားပြီလို့ သိရပေမယ့် ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုသေမှန်း မသိရသေးဘူး။ သမီးနဲ့အဖော်တည့်လိုက်တဲ့ ဒေါ်စောတင်ကလည်း ဆုံးသွားတော့ အဲဒီနေ့က အဖြစ်တွေကို နောက်ကြောင်းပြန်လိုက်ဖို့ ခက်သွားပြီ ဒေါက်တာ”

“မခက်ပါဘူးလေ။ မန္တလေးက အမာဇင်မိဘတွေ အိမ်ကို ကျွန်တော်သွားမယ်။ စုံစမ်းမယ်”

“ဗျာ... ဒေါက်တာက မန္တလေးထိ သွားစုံစမ်းမှာလား”

“ကျွန်တော့်မှာ မန္တလေးကိုသွားဖို့ ကိစ္စရှိတယ် ဦးအောင်ထွန်း။ နောက်သုံးရက်နေရင် ကျွန်တော် မန္တလေးကိုသွားရမယ်။ ဆရာဝန် ညီလာခံ တက်ဖို့လေ။ ဒီနှစ် ဆရာဝန်များအသင်းညီလာခံကို မန္တလေးမှာ လုပ်မယ်။ ကျွန်တော် မတက်မဖြစ်သွားတက်ရမယ် ဦးအောင်ထွန်း”

“ဪ”

“ဝေသီထွန်းရဲ့ကိစ္စကို အစက ဒီလောက်ထိ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ဝင်စားလာပြီ ဦးအောင်ထွန်း။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်အနေနဲ့ရော၊ မနောသုတေသီတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော စိတ်ဝင်စားတယ်။ မန္တလေးရောက်ရင် အမာဇင် အပိုင်း အပိုင်းကို သွားပြီး ဒီပြဿနာရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဦးအောင်ထွန်း”

“ကောင်းပါလေ့ ဒေါက်တာရယ်”

ခြေထောက်မှ ကျောက်ပတ်တီးကို ဖြေပြီးပေပြီ။

ပတ်တီးဖြည့်လိုက်သည်နှင့် သူမစိတ်တွေ လွတ်လပ်သွား၏။

ဒေါက်တာသာလှက သူမကို လမ်းအစမ်းလျှောက်ခိုင်းကြည့်သည်။အခက်အခဲမရှိပါ။ ကောင်းကောင်းလျှောက်ခိုင်း၏။

အပြင်ပန်းအနေနှင့်တော့ သူမ လူကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားပါပြီ။

ဆရာမခေတ်မူအေး၏ တာဝန်များလည်း ပြီးဆုံးသွားပေပြီ။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် နော်မူအေး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

မပြန်ခင်မှာ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းတစ်ယောက်တည်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်နှင့် မှာသွားပါသေးသည်။

“ညီမလေးရဲ့ဝေဒနာကို ကျွန်မ သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ် အန်တီ။ ညီမလေး ဝေသီကို သံယောဇဉ်လည်း တွယ်မိတယ်။ သနားလည်း သနားတယ်။ ဝေသီရဲ့အခြေအနေကို ကျွန်မ ပုန်းဆက်ပေးပါရစေ။ အန်တီထံကိုပဲ ကျွန်မ ပုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပါ့မယ် အန်တီ”

နော်မူအေးသည် သူမကို တရားသဖြင့် အကူအညီ မှန်သမျှပေးပါ့မယ်ဟု ကတိခံခဲ့ဖူးသည်။ မန္တလေးကို ပုန်းဆက်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်း တော့လည်း ပုန်းဆက်ပေးပေးခဲ့သည်။

သို့သော် မန္တလေးကို ဗုန်းဆက်ခိုင်းသည့်အကြောင်းနှင့် တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြော၍ သိရသည့်သတင်းများကို ဦးအောင်ထွန်းနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကို နော်မူအေး ပြန်ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ဒါတွင်မကဲ့.. ညကြီး ဗုန်းခိုးဆက်သည့်အကြောင်းကိုလည်း အသိပေးခဲ့သည်။

ဒါတွေက နော်မူအေးတို့လို သူနာပြုဆရာမများ၏ ကာဝန်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ဝေသီထွန်းသည် ဝေဒနာသည်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာရှင် တစ်ယောက်၏ ရောဂါပျောက်ကင်းစို့အတွက် ရောဂါ၏စစ်မှန်အကြောင်းရင်းကို သိရှိဖို့ လိုပါသည်။ သို့မှသာ ထိရောက်သော ကုသမှုကို ပေးနိုင်ပေမည်။

ဝေသီထွန်း၏ ယုံကြည်အားကိုးမှုအပေါ်မှာ ကတိဖောက်ဖျက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် ကုသမှုလွယ်ကူစေရန် မိမိလူနာ၏ အချက်အလက်များကို အသိပေးတင်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

လက်ရှိကုသပေးနေသူ ဒေါက်တာသာလှကိုလည်း မခြင်းမချန် တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ဒါသည်ပင် နော်မူအေးတို့ သူနာပြုများ၏ ကာဝန်ဖြစ်ပါ၏။

ဆရာမနော်မူအေးကို အိမ်ကကားနှင့်ပင် အိမ်အရောက်လိုက်ပို့ပေးရန် စီစဉ်ပေးပါ၏။

သူမက ဆရာမကို ကားပေါ်တက်သည်ထိ လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

ခြံဝမှ ကားထွက်သွားသည်အထိ ဆရာမကို လက်ပြန်နှုတ်ဆက်နေခဲ့သည်။

ခြံတစ်ဝိုက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်တော့မှပင် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝှေ့၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဤတစ်ကြိမ်သည် သူမအဖို့ ဤအိမ်အောက်ထပ်သို့ ပထမဆုံးဆင်းရသောအကြိမ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူမက ခြံတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက် သည်။ မြို့က အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး နှစ်ထပ်တိုက်ကို ခြံအလယ်တည့်တည့်၍ ဆောက်ထားသည်။ နောက်ဘက်ခပ်ကျကျတွင် ကားဂိုထောင်နှင့် တွဲလျက် အိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

ဤမြင်ကွင်းများသည် သူမအဖို့ စိမ်း၍နေပါ၏။

သေချာပါသည်။

ယခင်က သူမ ဤအိမ်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးပါ။

“သမီး.. အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တော့လေ။ လမ်းအဖျားကြီး မလျှောက်နဲ့ဦး။ ခြေထောက်နာနေဦးမယ်”

“ကိစ္စ မရှိပါဘူး မာမီ”

“အောက်ထပ်ရောက်တုန်း သမီး ဘွားဘွားကိုဝင် တွေ့လိုက်ပါဦး သမီး”

ဘွားဘွား။ သူမအိပ်နေစဉ် သူမကိုလာစမ်းသပ်ကြည့်သည့် မျက်မမြင် ဘွားဘွား။

“ဘွားဘွား နေတာ ဘယ်အခန်းလဲ”

“မာမီ လိုက်ပို့မယ့်.. လာ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက အဘွားအိုဆီ ဦးဆောင်ခေါ်သွားခဲ့သည်။

အခန်းတစ်ခုရှေ့အရောက်တွင် အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ တရားမှတ် ပုတီးစိပ်နေသော အဘွားအိုကို တွေ့ လိုက်ရပါ၏။

“မေမေ့.. ဟောဒီမှာ မေမေမြေးလေး ဝေသီ”

အဘွားအိုက ခေါင်းငဲ့ကြည့်ရင်း ပုတီးစိပ်နေရာမှ ရင်လိုက်သည်။ စိပ်ပုတီးကို ညှာလက်တွင် ပတ်လိုက်၏။

“ဟေ့.. မြေးလေး နေကောင်းသွားပလား။ လာပါဦးကွယ် ဘွားဘွားဆီကို”

သူမ အဘွားအိုရှေ့နားသို့ သွားရင်လိုက်သည်။

ပိန်လို၍ အကြောအမြိုင်းမြိုင်းထနေသော အဘွားအိုမှာ ညသန်းခေါင်တွင် သူမမျက်နှာကို လာစမ်းသပ်သော အဘွားအိုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပိန်၍ ကိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မှတ်မိလိုက်၏။

“ငါ့မြေးလေး ကားတိုက်တယ်ဆိုတော့ ဘွားဘွားရင်ထိတ်လိုက်တာ။ အခု နေကောင်းသွားပြီလား။ ဘွားဘွားတို့ကို မှတ်မိပြီလား မြေးလေး ဝေသီ”

“ဟင့်အင်း.. မမှတ်မို့.. မမှတ်မိသေးပါဘူး ဘွားဘွား။ ကျွန်မလေ့.. ”

“ဟဲ့.. ဘာ ကျွန်မလဲ့.. လာစမ်း ... ဘွားဘွားရှေ့ကို။ ဘွားဘွားကို လက်ပေးစမ်း”

အဘွားကြီးက သူ့လက်ကိုဆန့်ကာ ရှေ့သို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ရှေ့နားမှာ ရင်နေသည့်သူမကို စမ်းမိသွားပါ၏။ အဘွားကြီးက သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ စိပ်ပုတီးပတ်ထားသောညှာလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စိပ်ပုတီးသည် သူမအသားနှင့်ထိသွား၏။

သူမသည် ရှုတ်တရက် ကျင်စက်နှင့်အတိုခံလိုက်ရသလို ကျင်သွားသည်။ ကြက်သီးထသွားသည်။

သူမက အမှတ်မထင် အဘွားကြီးလက်ကို ပုတ်ချလိုက်၏။

“ဟဲ့.. သမီး.. ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက သူမအမူအရာကို ကြည့်၍ တအံ့တကြဲ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

သူမသည် အတွားအိုရှေ့မှ ခပ်ဝေးဝေးသို့ လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။

“မြေးလေး”

အတွားအိုက သူမကို ခေါ်လိုက်သည်။

သူမစိတ်ထဲတွင် အတွားကြီးကိုကြည့်ပြီး ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။

“ငါ့မြေးလေး နေကောင်းသွားအောင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုလေး လုပ်ပေးဦးမှ မဖြူရေ။ ဘုန်းကြီးငါးပါးလောက် ပင့်ပြီး.. ”

“အို.. မပင့်နဲ့၊ ဘုန်းကြီးမပင့်နဲ့၊ မလိုဘူး”

သူမက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်အော် ပစ်လိုက်၏။

“ဟယ့်.. သမီးရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘုန်းကြီးပင့်ဖို့ မလိုပါဘူးမာမီး၊ သမီးလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ အို သမီးသွားတော့မယ်”

သူမ အတွားကြီးအခန်းမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက သမီးနောက်သို့ လိုက်ရန် ဟန်ပြင်၏။

“မဖြူ.. နေဦး”

အတွားကြီးက လှမ်းဟန်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ မေမေ”

“သူဟာ ငါ့မြေး မဟုတ်ဘူး၊ ဝေသီထွန်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ့.. မေမေ”

“နင့်သမီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးဝင်ပူးနေတာဟဲ့၊ သိရဲ့လား”

“ဟာ့.. မေမေကလည်း”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အတွားကြီးကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောလိုက်သည်။ သမီးဖြစ်သူကို ချိုးနှိမ်ပြောလိုက်၍ မခံချင်ဖြစ်သွားသည်။ ယောက္ခမနှင့် ချွေးမဆိုသည် မတည့်သည့် ဓာတ်ခံကလည်း ရှိနေသည်မို့ မကျေနပ်စိတ်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“နင် ငါ့ကို မျက်စောင်းမထိုးနဲ့၊ နင်တို့ခေတ်လူငယ်တွေဟာ ခက်တယ်။ လူကြီးပြောရင် မယုံချင်ကြဘူး”

သူ မျက်စောင်းထိုးလိုက်တာကို မျက်မမြင်အတွားကြီး သိနေ၍ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အံ့သြသွားသည်။

“ငါက အချိန်ပြည့်တရားမှတ်နေတာ ငါသိတယ်။ မျက်စိမြင်ပေမယ့် နင်တို့ထက် ပိုသိတယ်။ နင့်သမီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးဝင်ပူးနေတာ မဖြူ သိရဲ့လား”

“သမီး မန္တလေးကို ပြန်ချင်တယ်”

“ဘာ”

“ဟဲ့.. ဟဲ့.. သမီး မန္တလေးကို သွားချင်တယ်”

သူမက စကားကို အမြန်ပြင်ပြောလိုက်သည်။

ဦးအောင်ထွန်းရော ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းပါ ရှိနေသည့်အချိန်တွင် သူမက ခွင့်တောင်းကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ထွန်းက သမီးဖြစ်သူကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်းမှ မေးသည်။

“သမီးက ဘာကြောင့် မန္တလေးကို သွားချင်တာလဲကွယ်”

“ဒီအကြောင်းကိုပြောရင် မာမိက ဝမ်းနည်းလိမ့်ဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီး ပြောပါရစေ။ မန္တလေးမှာ သမီးအိမ်ရှိတယ်။ မိဘတွေ ရှိသေးတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ပြန်ချင်တာပါ”

“သမီးရယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ငိုလေပြီ။

ဦးအောင်ထွန်းက သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာချ၏။

“သမီး ပြောတာတွေကိုကျတော့ ဒက်ဒီတို့က လက်မခံဘူး။ သမီးဟာ ဒက်ဒီတို့သမီး မဟုတ်ဘူး။ အမာဇင်ပါလို့ ပြောတာကို ဘယ်လိုမှမယုံကြ ဘူး။ ဒက်ဒီ၊ မာမိတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် သမီးနေခဲ့ပါတယ်။ သမီးဘက်ကိုလည်း တစ်ချက် ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါဦး”

သူမက ပြောရင်း ငိုသံပါလာသည်။

“သမီး ပြောတာတွေက ဖြစ်မှဖြစ်နိုင်တာပဲကွယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက မျက်ရည်များဖြင့် ရှိုက်နေရင်းကြားမှ ဝင်၍ပြောရှာသည်။

“ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် မာစီတို့ စုံစမ်းကြည့်လေ။ အခု မန္တလေးကို ဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းသိနိုင်တယ်။ သမီးကို ဖုန်းဆက် ခွင့်သာပေးပါ”

“နေဦး သမီး”

ဦးအောင်ထွန်းက ကြားဝင်ဟန်လိုက်သည်။

“ဒက်ဒီ စုံစမ်းပါတယ်ကွယ်။ သမီးပြောတဲ့လူတွေ မန္တလေးမှာ တကယ်ရှိပါတယ်။ အမာဇင်ဆိုတာလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်တဲ့”

“ဟင်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမာဇင်ဟာ ခုမရှိတော့ဘူး။ သေသွားရှာပြီ သမီး”

“မဟုတ်ဘူး.. မဟုတ်ဘူး.. မသေဘူး။ ဒီမှာလေ့.. အမာဇင်က ဟောဒီမှာ”

သူမက သူမရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ပုတ်ပြုပြီး ပြောသည်။

“မန္တလေးက ကျွန်မမိဘတွေက ကျွန်မသေသွားပြီလို့ ပြောမှာပေါ့။ ဒက်ဒီတို့က ကျွန်မကို ဒီမှာဖမ်းချုပ်ထားကြတာကို။ ကျွန်မကိုလည်း ဖမ်းချုပ်ထားတယ်။ ကျွန်မမျက်နှာကိုလည်း ပြင်ပစ်ကြတယ်”

“သမီး”

“သမီးမျက်နှာကို ဒက်ဒီတို့ ပြင်တာမဟုတ်ရင် သမီးကို တစ်ယောက်ယောက်က ပြုစားထားတာ။ သမီးကို ဝေသီထွန်းမျက်နှာနဲ့ တူအောင် ပြုစားထားတာ”

“ဟေ့.. ဒီမယ် ဝေသီထွန်း”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ထိုင်၍ငိုနေရာမှ ခါးထောက် ထရပ်လိုက်သည်။သူမ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရပ်လိုက်၏။

“ညည်းဟာ အလိုလိုက် အမိုက်စော်ကားတဲ့ သမီးပါလားအေး။ မိဘတွေကတော့ ငါ့သမီးဝေဒနာသည်လေးဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားတာ။ ညည်းက မိဘစိတ်ဆင်းရဲအောင် အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲတယ်ပေါ့လေ”

“မှ.. တော်တော့”

ဦးအောင်ထွန်းက ထရပ်ပြီး ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ပခုံးကို ဖက်လိုက်သည်။

“မ..လည်း စိတ်လျော့ရမယ်။ သမီးလေးက ကောင်းကောင်း နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“မှ.. မ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ ကိုရယ်”

ဦးအောင်ထွန်း ပခုံးကိုမှီ၍ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ငိုချလိုက်ပြန်သည်။

“သမီး.. အခြေမှန်ကိုသိချင်ရင် စိတ်ရှည်ပါကွယ်။ ဒီပြဿနာကို ဒက်ဒီရော၊ အန်ကယ်ဒေါက်တာသာလှရော ကြိုးစားနေကြပါတယ်။ သမီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ဒက်ဒီတို့ လုပ်ပေးမှာပါ။ အချိန်တော့ ဖောင့်ရမယ် သမီး”

“သမီး ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒက်ဒီ။ မာဖိုကိုလည်း သမီး တောင်းပန်ပါတယ်။ သမီး ရင်ထဲက သမီးဟာ အမာဇင်ဆိုတဲ့ အစွဲလျှောက်မသွားပါဘူး။ သမီးကလည်း ဘဝအမှန်ကိုပြန်ရအောင် ကြိုးစားမှာပါ”

ခေါင်းမာလိုက်တဲ့ သမီးလေးပါလား။

ဒေါက်တာသာလှ မန္တလေးမြို့သို့ရောက်နေသည်မှာ သုံးရက်ရှိပေပြီ။ သုံးရက်လုံးလုံး စေရာဝန်များညီလာခံကို တက်ရောက်နေပြီး မအားလပ် ခဲ့ရပေ။

ယနေ့တော့ဖြင့် ညီလာခံကြီး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။

အခြားစေရာဝန်များ မိမိတို့ဒေသသို့ အသီးသီးပြန်သွားကြသော်လည်း ဒေါက်တာသာလှ တည်းလက်စဟိုတယ်မှာ တည်းခိုရင်း ချွန်မနုရစ် ခဲ့သည်။

မနက်ပိုင်းတွင် ဦးကျော်ဇင်၊ ဒေါ်နီနီမာတို့အိမ်သို့ မိမိလာရောက်လိုကြောင်း တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

နံနက်စာစားအပြီးတွင် တက္ကစီတစ်စီးငှား၍ ဝေသီထွန်းထံမှရသော လိပ်စာအတိုင်း သွားရောက်လိုက်သည်။

နယူးစီဒီလိုင်၊ ဆိတ်ငြိမ်လမ်းမတစ်ခု၏ တိုက်တစ်လုံးရှေ့ဝယ် တက္ကသိုလ်ရပ်လိုက်သည်။
ဒေါက်တာသာလှ ခြံသို့ဆင်းလျှောက်လာသည့်အခါ အသင့်ကြိုဆိုနေသော ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်းလူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာသာလှပါ”

“ကျွန်တော် ကျော်စင်ပါ ခင်ဗျား။ ဝင်ပါ”

ဦးကျော်စင်က ဖိတ်ခေါ်ရင်း အိမ်ညှော်ခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။

ညှော်ခန်းထဲဝယ် ဒေါ်နီနီမာလည်း အဆင်သင့် ရှိနေပါ၏။

“နီနီ... ဒါ ကိုယ်တို့ဆီ ဖုန်းကြိုဆက်ထားတဲ့ ဒေါက်တာသာလှ ဆိုတာပဲ”

ဦးကျော်စင်က ထပ်ဆင့်ဖိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

ဒေါက်တာသာလှ ညှော်ခန်းကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးကျော်စင်၊ ဒေါ်နီနီမာတို့၏ ဓာတ်ပုံကြီးများကိုတွေ့ရ၏။ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်နံရံမှာတော့ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် လူရွယ်နှစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံယှဉ်ချိတ်ထားသည်။ ထိုဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ၏ အောက်ဘက်အလယ်တည့်တည့်တွင် မိန်းမယေတစ်ဦး၏ပုံကို တွေ့ရပါ၏။ ဓာတ်ပုံ မဟုတ်ပါ။ ပန်းချီကားဖြစ်သည်။

“ဟိုပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးဟာ အမာဇင်များလားခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာသာလှအမေးကြောင့် အိမ်ရှင်လင်မယား အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဒေါက်တာသာလှသည် အိမ်ကိုလာခွင့်ပြုရန် ကြိုဆိုခွင့်တောင်းထားသော်လည်း မည်သည့်ကိစ္စအတွက်ဆိုသည်ကိုမူ ထည့်မပြောခဲ့ပါ။ ဦးကျော်စင်တို့ အနေနှင့်လည်း တွေ့ခွင့်တောင်းသူမှာ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍သာ စောင့်ကြိုနေရသည်။ လာရောက်ပုံဆန်းသည့်အတွက် ပဟေဠိ ဖြစ်နေရသူများ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မတို့သမီးလေး အမာဇင်ပါ ဆရာ။ သမီးလေး မဆုံးခင်က ဆရာနဲ့များ ဆုံခဲ့ဖူးလို့လား”

“တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး။ နာမည်သာ ကြားဖူးတာပါ”

“အို”

“မဆုံးခင်ကလို့ဆိုတော့ အမာဇင်ဟာ ခုမရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဆုံးခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်မလား”

သူတို့မိသားစုနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရင်းနှီးဘူး။ မသိဘူးသူတစ်ဦး၏ ဆန်းကြယ်သော အမေးစကားကြောင့် သံသယမှာ ပိုတိုးလာရ၏။ ဒေါ်နီနီမာကတော့ မိန်းမသားဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သမီးလေးကို သတိပြုပြီး ဝမ်းနည်းလာသည်။ မျက်ရည်စိုလာသည်။

“ကျွန်တော် စစ်ဆေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လူနာတစ်ယောက်ရဲ့ အကျိုးအတွက် စုံစမ်းနေတာပါ။ ဒီကမိသားစုနဲ့လည်း ပတ်သက်နေတဲ့ အရေးအခင်းပါ”

“အခုတလော အထူးအဆန်းတွေနဲ့ ကြုံနေရပြီ။ မကြာသေးခင်ကလည်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရန်ကုန်ကနေ ဖုန်းဆက်တယ်။ ဒီအိမ်မှာ အမာဇင်ရှိသလားလို့ စုံစမ်းသွားတယ် ဆရာ”

“မှန်တာပေါ့... ကျွန်တော်လာတာနဲ့ အဲဒီကိစ္စနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပါပဲ။ အမာဇင် သေဆုံးရပုံကို သိချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်အမေးစကားကြောင့် ဝမ်းနည်းစရာတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား”

“ရပါတယ်လေ... ပြောပြပါ့မယ်။ သမီးလေးဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ မေလ ၁၂ ရက်နေ့က ရန်ကုန်က ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒဂုံ-မန္တလာကားနဲ့ပါ။ ကံဆိုးချင်တော့ ညောင်လေးပင်နားမှာ ကားမှောက်ပါတယ်။ သမီးလေး အဲဒီမှာပဲ ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်”

ဒေါ်နီနီမာထံမှ ကျယ်လောင်သော ငိုသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“စိတ်မကောင်းစရာပါပဲခင်ဗျာ။ အမာဇင်အလောင်းကို ဦးကျော်စင်တို့ကိုယ်တိုင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရသလား”

“ညောင်လေးပင်ကို လိုက်သွားပြီး ညောင်လေးပင်သုသာန်မှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရပါတယ်”

ဒေါက်တာသာလှက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ ဖြစ်နိုင်ချေများကို စဉ်းစားရင်း ဒေါက်တာသာလှ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မှာ တွန့်နေ၏။

“သူနဲ့အတူ အဖော်များကော ပါသေးလား”

“သမီးရဲ့ယောက်မ၊ သူ့အစ်ကိုရဲ့ မိန်းမပေါ့လေ။ ကျွန်တော့် ခွေးမအကြီး ပါပါတယ်”

“သူကရော”

“သူကတော့ ကံကောင်းပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် တွေ့ခွင့်ရှိမလား ခင်ဗျာ”

“ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရင် ရပါတယ်။ အပန်းမကြီးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမေးမြန်းနေတာတွေဟာ ဘာအတွက်များလဲခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩ

လွန်းလို့ပါ”

ဒေါက်တာသာလှက သက်ပြင်းကိုချသည့်။

“ဒါထက် အံ့ဩစရာတွေ ရှိပါသေးတယ်”

သူပြောတာတွေကို ယုံယုံမလားဟု တွေးရင်းမှပင် ဒေါက်တာသာလှ တစ်လုံးချင်းပြောချလိုက်သည်။

“အမာဇင်ဟာ တစ်နေရာမှာ အသက်ရှင်ရက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ယုံမလား”

“ဗျာ”

“ရှင်”

ဒီကနေ့ သမီးလေးကို ခေါ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို လာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲမှာချည်းနေနေရတဲ့ သမီးလေး စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ပါ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် ဝေသီထွန်းကို အလစ်မပေးရဲ။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ နေနေရသည်။ စိတ်ပုံမှန် မရှိချိန်မှာ သူထင်ရာတွေ စွတ်လုပ်သွားမှာ စိုးရွံ့ပင်။

သူ့ကိုယ်သူ အမာဇင်ဟု ထင်နေသော ဝေသီထွန်းသည် မန္တလေးကို အချိန်မရွေး ထွက်ပြေးသွားနိုင်သည်။

အခုဆိုရင် အိမ်ကတယ်လိပုန်းကိုတောင် လိုင်းကြိုးဖြုတ်ထားရပါ၏။ ဝေသီထွန်း မန္တလေးကို ပုန်းလှမ်းဆက်မှာစိုးရွံ့ပါ။

မိမိယိုခွေတွေ ငှားပေးထားပြီး သမီးကိုအချိန်ဖြုန်းစေရသည်။

သည်ကနေတော့ သူ့စိတ်ပြလက်ပျောက်ရှိပါစေတော့ဟူသောသဘောဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုခေါ်လာခဲ့သည်။ ဝေသီထွန်းကတော့ အမြင်ထွက်လာ ရသော်လည်း သိပ်စိတ်တက်ကြွပုံ မရပါ။

“သမီး ဆီချက်စားမယ် မဟုတ်လား”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ဝေသီထွန်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုလာတိုင်း ဆီချက်ခေါက် ဆွဲစားနေကျမို့ မေးလိုက်သည်။

“မာမို့သဘောလေ”

သူ့ကိုယ်သူ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ သိပ်ကြိုက်တယ်ဆိုတာတောင် မှတ်မိပုံမရတော့ပေ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက စားသောက်တန်းဘက်သို့ ကူးလိုက်၏။

ထိုစဉ် စားသောက်တန်းဘက်မှ လူငယ်တစ်ဦး ထွက်လာသည်။

လူငယ်သည် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းနှင့် ဝေသီထွန်းကို အမြင်တွင် တိုင်နံရံတစ်ခုကို ကွယ်၍ရပ်လိုက်၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း လူငယ်ကိုမမြင်လိုက်ပါ။

သူမကတော့ လူငယ် အပြုအမူကို အမှတ်မထင် မြင်လိုက်မိ၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း လူငယ်အနီးမှ ဖြတ်သွားသည်။ လူငယ်လေးက တိုင်ကိုပတ်၍ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း မမြင်အောင် ကွယ်နေလိုက်သည်။

ရှေ့မှသွားနေသော ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း လွန်အသွားတွင် လူငယ်က သူမကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

သူမ လှည့်အကြည့်တွင် လူငယ်က အမူအရာတစ်ခုလုပ်ပြ၏။

သူမ နားမလည်ပါ။

လူရွယ်က သူမကို စ၊နေသည်ဟု ထင်နေသည်။ ရန်ကုန်သားတွေ တော်တော်မျက်နှာပြောင်တယ်ဟုပင် တွေးလိုက်မိသေးသည်။

လူငယ်သည် ဝေသီထွန်း၏ စိမ်းကားအေးစက်သောအကြည့်ကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ နားလည်ရခက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဝေသီထွန်း ကျောပြင်ကို ကြည့်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

ဝေသီထွန်းက နောက်သို့တစ်ချက်မှပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ စားသောက်တန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။

သူမသည် ထိုလူငယ်မှာ ဝေသီထွန်း၏ချစ်သူ ကိုသော် ခေါ် ဝင်းမင်းသော် ဖြစ်ကြောင်း လုံးဝ သိရှိ၊ မှတ်မိခြင်း မရှိခဲ့ပါပေ။

“ငါ ကြွပြီ သူငယ်ချင်း။ ငါ့အသည်းတွေ ကွဲကုန်ပြီကွာ”

ဝင်းမင်းသော် အရမ်းမူးနေပေပြီ။

မူးပြီးပြောရင်း ငိုသည့်အဆင့်ကိုပင် ရောက်လာပေပြီ။

ဝင်းမင်းသော်က နောက်တစ်ခွက် ထပ်သောက်ရန် ပုလင်းကိုယူ၍ ငဲ့ဟန်ပြင်၏။

“တော်ပြီ ငသော်။ မင်းသိပ်မူးနေပြီ”

အေးအောင်က ပုလင်းကိုဖမ်းဆွဲရင်း ဟန့်လိုက်သည်။

“သောက်ပါရစေ သူငယ်ချင်းရေ။ တစ်လောကလုံးကို မေ့သွားအောင် ငါ သောက်ပါရစေကွာ”

“မင်းက သောက်နေကျ မဟုတ်ဘူး။ အူရိုင်း ငသော်ရဲ့၊ တော်ပါတော့ကွာ”

“မင်း ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ဘူး အေးအောင်။ မင်းမှ အသည်းမကွဲဖူးဘဲကိုးကွာ”

“ဘာမှမဆိုဘူး”

“ဟင်း... ရည်းစားတောင် မရှိတဲ့ကောင်။ ချစ်သူက စိမ်းကားတဲ့အကြည့်လေးတစ်ချက်ကြောင့် ဘယ်လောက်ခံစားရတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူး။ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ဘူး”

“ငသော်ရပွဲ... စကားတွေ ထပ်နေပါပြီကွာ။ ထမင်းစားလိုက်ကြစို့နော်”

“ထမင်း ဟုတ်လား... မစားဘူးကွာ... မစားဘူး။ အရက်ပဲ သောက်မယ်။ ငါ့ကို ပုလင်းပြန်ပေး”

ဝင်းမင်းသော် ထိုင်ရာမှထ၍ အေးအောင်လက်ထဲမှ ပုလင်းကို လှမ်းဆွဲ ရန်ပြင်သည်။

ထိုင်ရာမှအထလိုက်တွင် မထိန်းနိုင်ဘဲ ယိုင်လဲသွား၏။ ကုလားထိုင်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သော်လည်း မရတော့ပေ။ လူရော ကုလားထိုင်ပါ လဲကျ သွားသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှောက်ရက်လဲရင်းမှ ပါးစပ်မှအန်ဖတ်များ ထွက်ကျလာသည်။ မူးအောင် ထပ်သောက်ပြီးမယ့် အသည်းကွဲ အချစ်ရှုံးသမားကြီးမှာ ခေါင်းပင် ပြန်မထူနိုင်ဘဲ လဲလျက်ကပင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

အေးအောင်သည် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဝင်းမင်းသော်နှင့်ဝေသီထွန်းတို့အဖြစ်ကို အေးအောင် အစအဆုံး သိထားပါသည်။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦး။

ဝေသီထွန်း မန္တလေးအသွား ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီးကတည်းက ဝေသီထွန်းဘက်မှ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဆက်သွယ်လို့လည်း မရတော့။ ဝေသီ ထွန်းကလည်း မဆက်သွယ်။

ယနေ့တော့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံပါလျက် အေးစက်စိမ်းကားသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သွားသည်ဟုဆိုသည်။ ဝင်းမင်းသော် အေးအောင်ဆီ ရောက်လာကာ ရင်ဖွင့်သည်။ ဝိစကီတစ်ပုလင်းဝယ်လာပြီး မူးအောင် သောက်သည်။ ငိုသည်။

ဝင်းမင်းသော်ကို အေးအောင်ဆွဲထူလိုက်၏။ ပန်းမှ သိုင်းမ၊၍ ခုတင်ပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲသယ်ခဲ့သည်။

ဝေသီထွန်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ။ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ သူ ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးရပေတော့မည်။

(၅)

“အဲဒီတော့ ဒေါက်တာအနေနဲ့ဘယ်လိုများ ကောက်ချက်ချချင်သလဲ ဒေါက်တာ”

ဦးအောင်ထွန်းက ဒေါက်တာသာလှထံမှ အဖြေကို သိချင်လွန်းစွာ မေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာသာလှ မန္တလေးမှ ပြန်ရောက်လာပေပြီ။ ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဦးအောင်ထွန်းကို လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်၏။ လာတွေ့ရန် ခေါ်လိုက်သည်။

သမီးဝေဒနာအတွက် အဖြေမှန်ကို သိလိုစေပြင်းပြနေသော ဦးအောင်ထွန်းမှာ ဒေါက်တာသာလှ ဆေးခန်းသို့ ချက်ချင်းရောက်ချလာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်တော့် ထင်မြင်ချက်တစ်ခုဟာ မှားသွားပြန်တယ် ဦးအောင်ထွန်း”

“ဗျာ”

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဝေသီထွန်းဟာ ကားပေါ်မှာ အမာဇင်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ပြီးနောက်မှာ ရှောင်ဝင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အမာဇင်လို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်သွားတယ်လို့လေ”

“မှတ်မိပါတယ် ဒေါက်တာ”

“မန္တလေးမှာ အမာဇင်နဲ့အတူ ရန်ကုန်ပြန်လာတဲ့ အမာဇင်ယောက်မကို ကျွန်တော် တွေ့ပြီးမေးခဲ့တယ် ဦးအောင်ထွန်း။ ကားပေါ်မှာ အမာဇင်နဲ့ ဝေသီထွန်းဟာ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ စီးခဲ့ကြတာပါ။ ရင်းနှီးမှုမကြုံခဲ့ရပါဘူး။ အမာဇင်နဲ့ သူ့ယောက်မက ခုံနံပါတ် H 1 နဲ့ H 2 မှာ စီးခဲ့ကြတယ်”

“သမီးဝေသီရဲ့ ခုံနံပါတ်က B 4 ဒေါက်တာ။ ဆုံးသွားတဲ့ ဒေါ်စောတင် က B 3 မှာထိုင်လိုက်ခဲ့တာ”

“အဲဒါပေါ့။ ဘီနိုတန်းနဲ့ အိပ်ချိခုံတန်းဟာ ကြားမှာ ခုံတန်းငါးခု ခြားတယ်။ အဲကွန်းဘတ်စ်ကားကြီးတွေအနေနဲ့ ဝေးတယ်ပြောရမှာပေါ့။ ကျွန်တော် ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့သလို မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ရှေ့ခုံမှာထိုင်လိုက်တဲ့ ဝေသီထွန်းဟာ နောက်ဘက်က အမာဇင်ကို မြင်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိဘူးပေါ့”

“အဲဒီတော့ ဒေါက်တာအနေနဲ့ ဘယ်လိုများ ကောက်ချက်ချချင်သလဲ ဒေါက်တာ”

ဦးအောင်ထွန်းက ဒေါက်တာသာလှထံမှ အဖြေကို သိချင်လွန်းစွာ မေးလိုက်သည်။

ဒေါက်တာသာလှက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောရန် ဝန်လေးနေ၏။ သက်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပြောမယ့်စကားကို ဦးအောင်ထွန်း ယုံပါမလား၊ မသိဘူး။ လက်ခံနိုင်ဖို့တော့ ခက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ပြောသာ ပြောပါ ဒေါက်တာ”

“မှတ်ဝင်တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဗျာ... မှတ်ဝင်တာ”

ဒေါက်တာထံမှ မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် ဦးအောင်ထွန်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါ အနီးစပ်ဆုံးဥပမာနှိုင်းလိုက်တာပဲ။ အမာဇင်ဟာ သေသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဝိညာဉ် မသေဘူး။ အမာဇင်ဝိညာဉ်ဟာ ဝေသီထွန်းကိုယ်ထဲမှာ ဝင်ပူနေတယ်”

“ဟာ့... ဒေါက်တာ”

“အမာဇင်ဟာ သိပ်စိတ်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ မန္တလေးမှာ သူ့အကြောင်းတွေကို တော်တော် စုံစုံစေ့စေ့ စုံစမ်းခဲ့တယ် ဦးအောင်ထွန်း။ မိန်းကလေးဟာ မိဘကလည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝတော့ ဘာမှလိုလေသေး မရှိဘူး။ ကားတိုက်မှုဖြစ်လို့ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားတော့ သူ့ရဲ့ထက်မြက်တဲ့ စိတ်ဟာ ဒါကို လက်မခံဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ရတဲ့ ဒဏ်ရာပြင်းလို့သေသွားပြီ။ ဝိညာဉ်ကတော့ မသေဆုံးသေးဘူး။ ဒီအချိန်မှာ သူ့ဝိညာဉ်ဟာ သတိလစ်နေတဲ့ ဝေသီထွန်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဝင်ပူလိုက်တာပဲ ဦးအောင်ထွန်း”

“ဒါဆို သမီးလေးကရော၊ သမီးလေးရဲ့စိတ်နဲ့ ဝိညာဉ်ကရော ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ဘယ်မှ ရောက်မသွားပါဘူး။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာပဲ ငုပ်လျှိုးနေတာပါ ဦးအောင်ထွန်း”

“ကျွန်တော် ကြားဖူးတာက မှတ်ဝင်တယ်ဆိုတာ သေသွားတဲ့သူကိုမှ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်က ဝင်ပူတယ်လို့ သိထားတာ။ ဒီလိုဆိုရင် သမီးလေးက သေသွားပြီလို့ ဆိုချင်တာလားဟင်”

“ဘယ်က သေရမှာလဲ ဦးအောင်ထွန်းရဲ့။ ဝေသီထွန်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကျန်းကျန်းမာမာ ပကတိကြီး ရှိနေတဲ့ဟာကို။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ကုသနေတာပဲ။ မသေပါဘူး။ သူ့စိတ်ကသာ အမာဇင်စိတ်ဓာတ်နဲ့ယှဉ်ရင် အားနည်းလို့ ငုပ်နေတဲ့သဘောပါ။ အဲ့... ငစ်ဆူမေးရဦးမယ်။

အက်ဆီးဒင့် မဖြစ်ခင်မှာ ခင်ဗျားသမီးဟာ သိပ်စိတ်အားငယ်နေပုံရတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့မှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေများ ရှိနေသလား ဦးအောင်ထွန်း”

ဦးအောင်ထွန်းက တဒဂံတိတ်ဆိတ်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

ခဏကြာမှ -

“သမီးနဲ့ ချစ်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်လေးကို ကျွန်တော်တို့က သဘောမတူဘူး ဒေါက်တာ။ မန္တလေး လွှတ်လိုက်တာလည်း အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ဝေးအောင်ပါ”

ဒေါက်တာသာလှက လက်ဖျောက်တစ်ချက် ဝှီးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ။ ဝေသီဟာ အဲဒီကိစ္စအတွက် စိတ်အားငယ်နေချိန်၊ ကားတိုက်လို့ သတိလစ်အသွားမှာ သတိလွတ်နေတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို အမာစဉ် ဝိညာဉ်က ဝင်လိုက်တာပဲ ဦးအောင်ထွန်း”

ဦးအောင်ထွန်းက ဒေါက်တာသာလှ စကားများကို ထင်မြင်ချက်ဟု မထင်ဘဲ စွပ်စွဲချက်ဟုထင်နေသည်။ ကိုယ့်ရင်သွေးကို ပုတ်ဝင်နေတာပါဟု စွပ်စွဲလိုက်တဲ့အတွက်လည်း မခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် လက်ခံရန် ခဲယဉ်းနေ၏။

“အင်း.. တစ်နည်းအားဖြင့် ခင်ဗျားအိမ်က အိမ်ဖော်မလေး ပြောတဲ့စကားဟာလည်း မှန်နေတာပဲ”

“ဗျာ”

“အပမှီတယ်ဆိုတာလေ”

“အပမှီတယ်”

“အပမှီတယ်ဆိုတာ အပြင်အပက ပယောဂတစ်ခုခုက လူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဝင်ပြီးမှီခိုတယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့။ အိမ်ဖော်မ လေးစကားလည်း မှန်ပါတယ်”

“ဒေါက်တာရယ်.. ဒေါက်တာ့လို ခေတ်သစ်ဆေးပညာရှင်တစ်ယောက်ဆီက ဒီလိုစကားတွေ ထွက်လာတာ အံ့ဩတယ်ဗျာ”

“ဟဲ့.. အဲဒါခက်တာပဲ ဦးအောင်ထွန်း။ လူတွေက သရဲ၊ တစ္ဆေ အကြောင်းတွေ၊ တမလွန်တို့၊ နာနာဘာဝတို့၊ ဝိညာဉ်တို့၊ ပရလောကတို့ အကြောင်းတွေ ပြောလိုက်ရင် ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲတယ်လို့ စွပ်စွဲလိုက်ကြတာပဲ။ ဝိညာဉ်လောကကို မယုံမှခေတ်မီတယ်။ သိပ္ပံနည်းကျတယ်လို့ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ထင်နေတတ်ကြသေးတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီလိုလူတွေကမှ ခေတ်မီတဲ့ လူတွေ၊ ဗဟုသုတနည်းတဲ့လူတွေပဲ ဦးအောင်ထွန်း။ ဝိညာဉ် လောကဟာ တကယ် ရှိပါတယ်။ အခုဆိုရင် သက်သေအခိုင်အမာပြုလို့ရတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေကို သုတေသနပြု ဖော်ထုတ်လို့ရနေပါပြီ။ နိုင်ငံတော်တော်များ များမှာလည်း အသင်းအဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ပြီး လုပ်နေကြပါတယ် ဦးအောင်ထွန်း”

“ဪ”

“ကျွန်တော်ဟာ နိုင်ငံတကာ မနောသုတေသီအသင်းကြီးရဲ့ အသင်းဝင် တစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုလျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ ကိစ္စရပ်တွေကို ဝါသနာပါ လွန်းလို့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ သုတေသနပြုနေသူတစ်ဦးပါ။ အခုဆိုရင် ဝေသီထွန်းရဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို စာတမ်းတစ်စောင် ပြုစုနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ စာတမ်းပြုစုပြီးရင်တော့ နိုင်ငံတကာမနောသုတေသီအသင်းကြီးကို တင်ပြခွင့်ရမှာပဲ ဦးအောင်ထွန်း”

“ထားပါတော့လေ။ အဲဒီတော့ ဒေါက်တာ့အနေနဲ့ သမီးကို ဘယ်လို ဆက်ပြီးကုသမလဲ။ သမီးအဖွဲ့ဟာ ပျောက်နိုင်ဖို့မလား ဒေါက်တာ”

“ကုထုံးကို ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပြီးပါပြီ။ သမီးကို မန္တလေးသာ လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဗျာ.. မန္တလေးကိုလွှတ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်။ မန္တလေးကိုမှ အမာစင်ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကြားထဲကို လွှတ်ရမှာပါ။ ကျွန်တော် အမာစင်မိဘများနဲ့ ညှိနှိုင်းခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူတို့ကလည်း လက်ခံမှာပါ”

“ဝိုဆိုမသွားနိုင်ဘူးလား ဒေါက်တာ”

“ဝေသီထွန်းဟာ အမာစင်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရောက်မှ သူဟာ အမာစင်မဟုတ်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်း သိလာပါလိမ့်မယ်။ ဟိုပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို တုံ့ပြန်ဆက်ဆံပုံတွေ ရှိမယ်။ တကယ်တမ်းကျ သူဟာ အမာစင် မဟုတ်တဲ့အတွက် အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်တာတွေ ကြုံလာရမယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သူဟာ အမာစင်စိတ် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားပြီး နဂိုမူလစိတ်ကို ပြန်ရလာနိုင်ပါတယ် ဦးအောင်ထွန်း”

“သမီးကတော့ မန္တလေးကိုသွားမယ်ချည်း တဖွဖွ ပြောနေတာပါ။ ထွက်ပြေးသွားမှာရဲ့လို့တောင် မျက်ခြည် ပြတ်မခံရဘူး”

“ချုပ်ချယ်ထားရင် ဝိုဆိုမယ်။ ထွက်ပြေးတာတွေ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်။ သူ့သွားချင်တဲ့ဆီ ဝိုသာပို့လိုက်ပါ။ ဟိုရောက်လို့ ဟိုပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်မှ သူ့ဘဝမှန် သူပြန်သတိရလာပါလိမ့်မယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်ကုထုံးပဲ။ စမ်းသပ်ကြည့်ပါ ဦးအောင်ထွန်း”

“ဒက်ဒီက မန္တလေးကိုသွားဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီသမီး”

“ဟယ့်.. မာမီ”

သူမက လိုင်ရာမှ ခုနိထရင်း ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ပန်းကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မာမီရယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“မာမီလည်း လိုက်ခဲ့မှာနော် သမီး”

“လိုက်ခဲ့ပါ မာမီ.. လိုက်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေနေ့မေမေက သိပ်သတော ကောင်းတာ။ ဟိုရောက်ရင်.. ”

“သမီး”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက လေသံမာမာနှင့်ခေါ်လိုက်သည်။

သူမ စကားကို ချက်ချင်းရပ်ပစ်လိုက်၏။

“ဆောရီးမာမီ။ သမီး သိပ်ဝမ်းသာသွားလို့”

“မန္တလေးရောက်ရင် ဟိုတယ်မှာပဲ မာမီတို့ တည်းမယ်”

“အို”

“မန္တလေးမှာ မာမီတို့တိုက်ခန်းရှိတာ သမီး မမှတ်မိဘူးလား။ အဲဒီတိုက်ခန်းမှာ သမီးဒေါ်လေးမလှယဉ် နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတိုက်ခန်းမှာလည်း မာမီတို့ မတည်းဘူး။ ဟိုတယ်မှာပဲ တည်းမယ်”

“သမီးအိမ်... အဲ့... သမီးပြောတဲ့ ဦးကျော်ဇင်း ဒေါ်နီနီမာ”

“အဲဒီအိမ်မှာလည်း မတည်းပါဘူး။ မာမီနဲ့မှ မသိဘဲ သမီးရယ်။ မာမီတို့ အခုသွားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က သမီးရဲ့ အမာဇင်ဆိုတဲ့ စိတ်အဖွဲ့ပျောက် သွားဖို့ပဲ။ ဟင်း... ဟင်း... ဟိုကလူတွေက သမီးကို အမာဇင်လို့ လက်ခံ မခံ စောင့်ကြည့်ဦးလေ”

“အို... ရှင်းပြရမှာပေါ့။ သမီးက တကယ်အမာဇင်ပဲဟာ။ ဘာလို့ လက်မခံမှာလဲ။ သမီး ရှင်ပြောင်းသွားတာလည်း ပြောပြရမှာပေါ့။ မိသားစုနှစ်ခု စုံရှင်းလိုက်ရင် ဒီပြဿနာ ပြေလည်သွားမှာပါ။ သမီးကို မန္တလေး သွားခွင့်ပြုတဲ့အတွက် ဒက်ဒီနဲ့မာမီကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မာမီ”

မန္တလေးရောက်ရင် ဘာတွေဖြစ်နိုင်ဦးမည်လဲ။ ကြိုတွေးမရသောအဖြစ်များအတွက် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ရင်မောရပါသေးသည်။

“မမလေး... မမလေး”

အရေးတကြီး အမူအရာဖြင့် ထွေးခင် ရောက်လာသည်။

မန္တလေးသွားရန် အဝတ်အစားများကို ခရီးသွားသေတ္တာထဲထည့်နေသည့် သူမက ထွေးခင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဟဲ့ ထွေးခင်”

“ဒီမှာ မမလေး”

ထွေးခင်က အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြားထဲ ဝှက်ထားသော စာခေါက်လေးကိုထုတ်ယူ၍ သူမကို လှမ်းပေးသည်။

“ကိုကြီးသော်က ပေးလိုက်တာ”

“လာပြန်ပြီ ကိုကြီးသော်။ ငါမမှတ်မိပါဘူးဆိုမှ”

ထွေးခင် မျက်နှာငယ်သွားသည်။

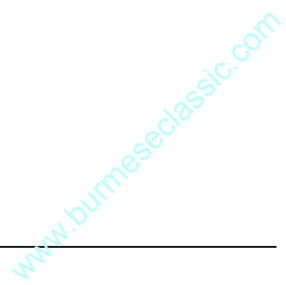
“မမလေးရယ်... ကိုကြီးသော် သနားပါတယ်”

“ပြစ်စမ်း စာ။ ဟိုတစ်ခါလည်း ဘာတွေ လျှောက်ရေးထားမှန်း မသိဘူး။ သူ့စာတွေ ငါမဖတ်တတ်ပါဘူး”

သူမက စာခေါက်ကိုဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကြည့်ပါလား... လုပ်လာပြန်ပြီ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ငါနားလေည်ဘူး”

စာမှာ ကိုကြီးသော်ဆိုသူထံမှ ယခင်လာဖူးသည့်စာအတိုင်း အင်္ဂလိပ်စာလုံးများဖြင့် ရိုက်ထားသည်။

armifha0oD
 paumhaps;xJrSmawGU&ufeJYrac:wm
 [efaqmifaumif;vGef;wmvm; wu,frfSwfrd
 wmvm;uG,f
 armif oGm;&awmhr,f
 ADZm&aeNyD a0
 armif a0hukdawGUyg&ap
 at;atmifwkdYtdrf armifapmifhr,f
 3 &ufaeY armifxGuf&r,f
 qufqufarQmfaer,f tcspf&,f

cspfwJh
 aomf

“အဲ့စာက ဟိုကွန်ပျူတာထဲ ထည့်ဖတ်ရတာလေ မမလေးရဲ့”
 “ဟင်”

“ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်ဖတ်မှ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်တာလို့ မမလေး ပြောဖူးတယ်လေ။ ကိုကြီးသော်ခဏ်က စာရတိုင်း ကွန်ပျူတာထဲ မှိုက်ထည့်ပြီးမှ မမလေး ဖတ်တာပဲဟာ”

သူမ ကွန်ပျူတာကို တစ်လှည့်၊ စာကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း -

“ငါ ကွန်ပျူတာပညာမှ မတတ်တာဘဲ ထွေးခင်ရယ်”

“တတ်ပါတယ် မမလေးရဲ့”

“အရင်က တတ်ရင်တတ်မယ်။ အခု မမှတ်မိတော့ဘူးဟယ်”

စာလေးကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ကြည့်မိသည်။ အရင်စာအတိုင်းပါပဲ။ အင်္ဂလိပ်စာလုံးများ ဖြစ်သော်လည်း တွဲစပ်ထားပုံက အဓိပ္ပာယ်မရှိပါ။

“မဖတ်နိုင်ရင်လည်း အဲဒီစာထွေးခင်ကို ပြန်ပေး။ ထွေးခင် သိမ်းထားလိုက်မယ်”

ထွေးခင်က စာကို ပြန်တောင်းနေသည်။

“မာမိတို့ ထွေးသွားမှာစိုးလို့ပါ”

သူမက ထွေးခင်လက်ထဲ စာပြန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထွေးခင် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြန်တွက်သွား၏။

သူမက ထည့်လက်စအဝတ်အစားများကို သေတ္တာထဲ ဆက်ထည့်နေလိုက်သည်။

မန္တလေး သွားရတော့မယ် ဆိုတဲ့အသိက သူမရင်ကို လန်းဆန်းစေပါသည်။

မာမိက မန္တလေးသွားဖို့ လေယာဉ်လက်မှတ် စီစဉ်ထားပါ၏။ ကားနှင့် သွားဖို့ကတော့ သူမကလည်း ကြောက်သွားပြီ။ မနက်ဖြန် မနက်စောစောထွက်မည့် အဲဒီမန္တလေးလှိုင်းမှ လေယာဉ်ခရီးစဉ်ဖြင့် သွားကြမည်ဖြစ်ပါ၏။

“အင်း... မနက်ဖြန် ဒီအချိန်ဆို မန္တလေးကို ရောက်နေပြီ။ မေမေတို့နဲ့ တွေ့နေရပြီ။ ပြီးတော့ ကိုကိုလင်းနဲ့လည်း တွေ့ရတော့မည်။ အထွေးဖြင့်ပင် သူမ ရင်များ ခုန်လာသည်။

“မန္တလေးကို ရောက်ပါပြီ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက လေယာဉ်ကွင်းရောက်သည်နှင့် တက္ကစီတစ်စီးငှားကာ Reservation လုပ်ထားသည့် ဆီဒုံးနားဟိုတယ်သို့ မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

ဟိုတယ်အရောက်တွင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့် အခန်း၏ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများက နေရာချထားပေးပါ၏။

သူမက ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လှပေပြီ။

မန္တလေးရောက်မှတော့ နယူးစီပီလိုင်ကအိမ်ကိုပင် တန်းသွားလိုက်ချင်သည်။ အခြေအနေက မာဇီကို လွန်ဆန်လို့မရလို့သာ စိတ်ကိုချုပ်တည်းထားရသည်။

ဟိုတယ်ခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ဖုန်းဆက်ဖို့ သူမ ပြင်လိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုဆက်မလို့လဲ သမီး”

“အိမ်ကိုပါ၊ မန္တလေး အိမ်ကိုပါ”

“သမီးမဆက်နဲ့၊ မာဇီ ဆက်မယ်သမီး။ သမီးစိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေတယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက အမာဇင်တို့အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ အခန်းသင့်ပင် တစ်ဖက်မှ ဒေါ်နီနီမာနှင့် အဆက်အသွယ်ရသည်။ ဒေါ်နီနီမာကလည်း သူတို့ ဘယ်နေ့ ရောက်မယ်ဆိုတာ ကြိုအကြောင်းကြားထား၍ စောင့်နေပုံရပါသည်။

“ကျွန်မ ရန်ကုန်က ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းပါ။ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသမီး ဝေသီထွန်း အခုပဲ မန္တလေး ရောက်ပါတယ်။ ဆီဒုံးနားမှာ တည်းပါတယ် အစ်မကြီး”

ဒေါ်နီနီမာက ယခုပင် ဆီဒုံးနားဟိုတယ်ကိုလာခဲ့မည်ဟု အကြောင်းပြန်၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

သားအမိနှစ်ယောက်လုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေကြ၏။

စိတ်လှုပ်ရှားပုံချင်းတော့ မတူပါ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် သမီးဝေသီကို တစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းမှ အမာဇင်အဖြစ် လက်မခံပါစေခဲ့ဟု ဆုတောင်းနေသည်။ လက်မခံမှ သမီးလေး ရောဂါ ပျောက်မည်။ ဒေါက်တာသာလှကုသုံး အောင်မြင်မည်။

သို့သော် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။

ဦးကျော်ဇင်နှင့် ဒေါ်နီနီမာ ရောက်လာသည့်အခါတွင်ကား ...

“အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းမှာ အန်တီတို့ဧည့်သည် ရောက်နေပါတယ်ရှင်၊ ဦးကျော်ဇင်၊ ဒေါ်နီနီမာပါတဲ့ရှင်”

ဧည့်ကြိုကောင်တာမှ အခန်းထဲသို့ ဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားပေးပါသည်။

သူမနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့၏။

ဦးကျော်ဇင်နှင့် ဒေါ်နီနီမာကို ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ ထိုနည်းတူ ဒေါ်နီနီမာတို့ကလည်း ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းနှင့်ဝေသီကို မမြင်ဖူးပါ။

ဆီဒုံးနားဟိုတယ်၏ ဧည့်ခန်းမကျယ်ကြီးထဲထပ် ဆက်တိုင်းများ ချခင်းထားပါ၏။ ဆက်တိုများအားလုံး၌လည်း ဧည့်သည်များအပြည့် ရှိနေသည်။ ဧည့်သည်များစွာထဲမှာ ဦးကျော်ဇင်နှင့် ဒေါ်နီနီမာ မည်သူဖြစ်လေမည်လဲဟု ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမကတော့ ဧည့်ခန်းထဲရောက်သည်နှင့် စားပွဲခိုင်းတစ်ခုတွင် ထိုင်နေသည့် စုံတွဲတစ်တွဲထံ ပြေးသွားလိုက်သည်။

“ဝေဖေ့.. မေမေ”

နှုတ်မှလည်း ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်၏။

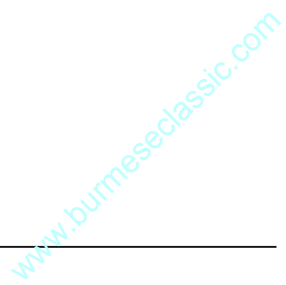
သူမက အမျိုးသမီးကြီးကို ပြေး၍ဖက်လိုက်သည်။

“မေမေ့.. မေမေရယ်”

ဖက်ထားရင်း သူမ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပါတော့သည်။

သူမ ပြေးဖက်လိုက်သောအမျိုးသမီးကြီးမှာ အမှန်ပင် ဒေါ်နီနီမာ ဖြစ်နေပါ၏။

ဒေါ်နီနီမာနှင့် ဦးကျော်ဇင်မှာလည်း သူမကို ကြည့်၍အံ့သြနေသည်။

“မေမေ့.. သမီးလေး။ အမာ့ကို ကြည့်ပါဦး မေမေရဲ့။ အမာ ရုပ်ပြောင်းသွားလို့ မေမေ မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ဖေဖေ့.. သမီးကို မှတ်မိလားဟင်။ မေမေရဲ့.. အမာ မေမေတို့ကို အရမ်းသတိရတာပဲ။ အမာ ကားတိုက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ မေမေတို့ကို တွေ့ရတာ အားရှိလိုက်တာ”

သူမက စကားတွေအထက်မပြတ်ပြောရင်း ဒေါ်နီနီမှာပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းလိုက်သည်။

အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြောင်ကြည့်နေသော ဒေါ်နီနီမှာသည် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလာ၏။

“ကိုကျော်စဉ့်.. အမယ်လေး ကိုကျော်စင်ရယ်။ ကြည့်ပါဦး”

“နီနီ”

“ဟောဒါ ကျွန်မသမီးလေးပဲ။ ကျွန်မသမီးလေး အမာမှအမာ အစစ်ပဲ။ အမယ်လေး သမီးရယ်”

ဒေါ်နီနီမှာကပါ သူမကို ပြန်ဖက်ရင်း ငိုပါလေတော့သည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် ဘေးမှာကြောင်၍ ရပ်ကြည့်နေ၏။

ဦးကျော်စင်က အခြေအနေကို ထိန်းလိုက်သည်။

“ဪ.. ဒီက ညီမကြီးက ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်။ ကျွန်မ ဝေသီထွန်းအမေ ဖြူဖြူထွန်းပါ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ဝေသီထွန်းနာမည်ပါအောင် တမင်ထည့်ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်နီနီမှာသည် ရန်ကုန်တွင် သမီးအမာစဉ့်ဝိညာဉ်ဝင်ပူနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေကြောင်း ဒေါက်တာသာလှ ပြောစဉ်က မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ရှိခဲ့သည်။ ဒေါက်တာသာလှလို ဝါရင့်အထူးကုဆရာဝန်ကြီးက ပြောတဲ့ကားဖြစ်လို့ ယုံရမလိုလို။ ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းတဲ့အဖြစ်မို့ မယုံချင်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

သမီးအမာစင်ကိုအကြောင်းပြ၍ အယုံသွင်းပြီး လိမ်လည်မည့်သူတွေများလားလို့ပင် ရင့်ရင့်သီးသီး တွေးထင်ခဲ့မိပါသေး၏။

ယခု သည်ကလေးမနှင့် စကားပြောကြည့်တော့ သည်ကလေးမဆီမှာ သမီးအမာစင်ရဲ့ အရွေ့အသက်တွေ ရှိနေတာ တွေ့ရသည်။ ခံစားရသည်။ ဘာကြောင့်ရယ် သက်သေမပြနိုင်ပေမယ့် ကိုယ်က ဝမ်းနင့်လွယ်၍ ဓမ္မေထုတ်ထားသည့် အမေဖြစ်သည်။ အမေတစ်ယောက်အနေနှင့် သမီးကိုမှတ်မိသည်။ လက်ခံသည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကတော့ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ ဒေါ်နီနီမှာကို အမေအဖြစ် ရွေးပြီးသိနေသည့် သမီးဖြစ်သူအား ကြည့်၍အံ့လည်း အံ့ဩသည်။ ဝမ်းလည်းနည်းမိသည်။

ယောက်ျားသားဖြစ်သော ဦးကျော်စင်ကတော့ အခြေအနေကို အကဲခတ်လျက်ပင်။

“ဪ.. မေမေ့.. မာမိက သမီးကို စောင့်ရှောက်ထားတာပါ။ မာမို့ သမီးက အမာတို့ကားမှောက်တုန်းက ဆုံးသွားတာပေါ့။ အမာ့ကို သူတို့ သမီးလေးအမှတ်နဲ့ ချစ်နေကြတာပါ မေမေ”

သူကပဲ တစ်ပြန်ကြီး ပြောင်းပြန်ဇာတ်လမ်းတွေ ပြောပြနေပြန်ပါ၏။

“သမီး ဝေသီရယ်။ မာမိ ရင်ကွဲအောင် အဲဒီလို မပြောပါနဲ့”

ဦးကျော်စင် အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းရပြန်သည်။

“သမီး.. သမီးဟာ ဖေဖေတို့သမီးလည်း ဟုတ်တယ်။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသမီးလည်း မှန်ပါတယ်ကွယ်”

သူမ တွေ့သွားသည်။

“သမီးဟာ ကားမှောက်ပြီးမှ ရုပ်ပြောင်းသွားတယ် ဖေဖေ”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါဦး သမီး။ နောက်မှကြည့်ရင်းတာပေါ့”

ပြောသာ ပြောရသည်။ ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းရမှန်း မသိ။

မိမိတို့မှာ သမီးလေး ကားတိုက်သေဆုံး၍ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ ဤမိန်းကလေးမှာ မိမိတို့နှင့် ဘာမှမပတ်သက်သော သူ့စိမ်းမိန်းကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့အနေနှင့် လက်ခံတွေ့ဆုံခြင်း မပြုဘဲနေလို့လည်း ရသည်ပင်။ ဥပဒေအရလည်း ဘာမှပတ်သက်မှု မရှိပါ။

မိမိတို့မိသားစုနှင့် ဤဝေသီထွန်းဆိုသော မိန်းကလေးမှာ အရှင်းကြီးမှ တကယ့်ကို အရှင်းကြီးပါ။

သို့သော် ယခုလိုမျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့လိုက်တော့ မမြင်ရသော ကြိုးများက ရစ်ပတ်လာလေပြီ။ ဝေသီထွန်း၏ အပြောအဆို၊ အမူအရာ၊ ဝေယူလေသိမ်းများက သမီးအမာစင်နှင့် သွားတူနေ၏။ သမီးအမာစင်ကို သတိရစရာ ဖြစ်လာသည်။ သမီးလေးအမာစင် အနားမှာရောက်နေသလို ခံစားရသည်။ အမာစင် အသက်ပြန်ရှင်လာသယောင် ထင်မိသည်။

တစ်ဝက်သားအပေါ် အလွယ်တကူ မယုံကြည်တတ်သော စိတ်ဓာတ်မာကျောသည့်စီးပွားရေးသမားကြီး ဦးကျော်စင်သည်ပင် ဝေသီထွန်းကို အမာစင်အဖြစ် လက်ခံလာမိရလေပြီ။

မိန်းကလေးက အိမ်သူအိမ်သား တစ်ယောက်ချင်းအကြောင်းကို ဒေါ်နီနီမှာတံမှာ မေးနေ၏။
 သူမသည် အပါဇော်နှင့် အတာဇင်ဆိုသည့် အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုလည်းသိနေသည်။ အပါဇော်ဇနီး မာလာနာမည်ကိုလည်း သိနေသည်။ မှတ်မိနေသည်။ အိမ်ရှိ အိမ်ဖော်ကမကျန် သူမက သိရှိနေကာ တစ်ယောက်ချင်းအကြောင်းကို နာမည်ပါ ထုတ်ဖော်မေးမြန်းနေပါ၏။
 ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မတော်တဆ ဝိုက်ဆိုင်မှားယွင်းမှုတစ်ခုဟု ယူဆလိုရပါတော့မည်နည်း။
 “ကဲ့.. ညီမ ဖြူဖြူထွန်းရော၊ သမီးနဲ့အတူ အိမ်လိုက်ခဲ့ပေတော့”
 ဒေါ်နီနီမာက စိတ်ခေါ်လိုက်သည်။
 “အမာက အိမ်ကို အပြီးပြန်လိုက်ခဲ့မှာပေါ့ မေမေ။ မာနီ.. မာနီလည်း သမီးတို့အိမ်ကို လိုက်နေပါနော်”
 “ကဲပါလေ့.. လောလောဆယ်အိမ်ကို လိုက်လည်လှည့်ပါဦး ဒေါ်ဖြူဖြူ၊ အိမ်က ဟိုတယ်နဲ့မဝေးပါဘူး။ နေထိုင်ဖို့ကိစ္စ ပြီးမှ ဆက်ဆွေးဆွေးကြတာပေါ့”

(၆)

ဦးကျော်ဇင်နှင့် ဒေါ်နီနီမှာတို့အိမ်ကို ရောက်သည်နှင့် သူမသည် အိမ်အဝင်ဝမှစ၍ အမာနှင့် ဇာတိများကို ပြလေသည်။
 ကားတွန်းတီးလိုက်သည်နှင့် ခပ်ဝဝ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က ခြဝင်းတံခါးကို လာဖွင့်ပေးလေသည်။
 သူမက တံခါးလာဖွင့်ပေးသူ မလုံးတင်ကို ကားပေါ်မှလှမ်းနှုတ်ဆက်ရင်း ခြဝမှာပင် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။
 “ဟေး... မလုံးတင်ကြီး”
 ကားပေါ်မှလှမ်းအော်နှုတ်ဆက်သော သူမကို လှမ်းကြည့်ပြီး မလုံးတင် အံ့ဩနေသေးသည်။ တစ်ခါမိန်းကလေးက သူ့နာမည်ကိုသိနေပြီး ရင်းရင်းနီးနီး နှုတ်ဆက်လိုက်သောကြောင့်ပင်။
 သူမက ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာပြီး မလုံးတင်ကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။
 “မလုံးတင်ကြီး.. အမာကို မမှတ်မိဘူးလား။ ကြည့်စမ်း.. ကြည့်နေလိုက်တာ”
 ထိုအခါမှ အမာနှင့်ဝိညာဉ်ပူးနေတယ်ဆိုတာ ဒီမိန်းကလေးပဲလို့ မလုံးတင်တွေးမိလိုက်သည်။ ဝေသီထွန်းမလာခင်ကတည်းက သည်အကြောင်း များကို တစ်အိမ်သားလုံးကို ကြိုပြော ကြိုအသိပေးထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။
 “အမာ.. အမာပေါ့နော်”
 မလုံးတင်က မရဲတရဲ ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။
 သူမက မလုံးတင်၏ ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးကို လိမ်ဆွဲလိုက်ရင်း -
 “အမာပေါ့ဟဲ့.. ကြည့်စမ်း။ မမှတ်မိသလို လုပ်နေလိုက်တာ”
 ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။
 ကားမှာလည်း ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ရပ်လိုက်ပေပြီ။ ကားပေါ်မှ ဦးကျော်ဇင်၊ ဒေါ်နီနီနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းတို့ ဆင်းလာကြသည်။
 အိမ်ထဲမှထွက်လာသည့်လူငယ်သည် သူမကိုလှမ်း၍ အကဲခတ် ကြည့်နေ၏။
 သူမက လူငယ်ကိုအမြင်တွင် -
 “ကိုကိုလေး”
 ဆိုကာ ပြေးသွားရင်း ဖက်လိုက်သည်။
 လူငယ်က သူမ ပခုံးကိုပြန်ဖက်ကာ -
 “ညီမလေး ... ညီမလေး အမာ”
 ဟု တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်သည်။
 ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း မျက်နှာပျက်နေရပါသည်။
 ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းအမြင်မှာတော့ သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က သူ့သမီးဝေသီထွန်းကို ဖက်နေတာလို့ပဲ မြင်သည်။
 တကယ်တော့ အတာဇင်သည် သူမကို တွေ့တွေ့ချင်း သူ့ညီမလေးအမာဇင် စိတ်ဝင်နေတယ်ဆိုတာကို လက်ခံယုံကြည်လိုက်မိပြီး ညီမလေး အမာအမှတ်နှင့် ဖက်ပွေ့ထားမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။
 “ကိုကိုကြီးတို့ရော၊ ကိုကိုကြီးတို့က အမာလာမယ်ဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့ စောင့်မနေကြဘူးလားဟင် ... ကိုကိုလေး”

အစ်ကိုကြီး အပါဇော် မှာ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပြီး အိမ်ခွဲနေသည်။ အပါဇော်တို့ လင်မယားကို မမြင်၍ သူမက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကိုကြီး အိမ်ထဲမှာ ရှိပါတယ် အမာ”

တကယ်တော့ အပါဇော်တို့လင်မယား မနက်ကတည်းက သည်အိမ်ကို ရောက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်က ကားပြန်ရောက်လာတာလည်း သိသည်။ ကားပေါ်မှ အမာခင်ဆိုသည့် သူမ ဆင်းလာပြီး လိုက်နက်ဆက်နေတာတွေလည်း အိမ်ထဲက မြင်နေရသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် သူမကို အိမ်ထဲမှ လှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကိုကြီးတို့ရော” ဟု မေးသံကြားမှ အပါဇော်တို့ လင်မယား အိမ်ထဲမှထွက်လာကြသည်။

“ကိုကိုကြီး.. မမမာလာ”

သူမက အပါဇော်နှင့်မာလာထံ လျှောက်လာသည်။ မာလာ လက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး -

“မမမာလာရယ်.. မမမာလာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

မာလာမှာ အမာခင်နှင့်အတူ ရန်ကုန်မှ ပြန်လာခဲ့သော မိန်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ကားတိုက်မှုတွင် အမာခင် သေဆုံးသွားပြီး မာလာမှာ ကံကောင်း၍ အသက်ဘေးလွတ်ခဲ့သည်။ သူမက ကားတိုက်မှုကို ရည်ရွယ်၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“မမ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမာ”

“အမာတော့ ဘာတွေဖြစ်မှန်းကို မသိဘူး။ အမာကို မာမိတို့က လူမှားခေါ်သွားလိုသွား။ အမာရုပ်ကလည်း တစ်ဖျိုးပြောင်းသွားတယ်။ အမာကို ကြည့်စမ်းပါ မမမာလာ။ အမာရုပ် အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အို”

“ဟင့်.. မမမာလာ”

“အရမ်းကြီး ပြောင်းမသွားပါဘူးကွယ်။ မမတို့ မှတ်မိသားပဲဟာ”

မာလာက မုသားသုံးလိုက်သည်။

အိမ်သားများသည် ဒေါက်တာသာလှ လာပြောစဉ်က သည်အကြောင်းများကို ယုံရခက်၍နေကြ၏။ ယခု သူမကို တွေ့သည့်အခါမှာတော့ ဒီမိန်းကလေးမှာ အမာခင် စိတ်ဓာတ်တွေ ဝင်ရောက်ကိန်းအောင်းနေတယ်ဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ လက်ခံလိုက်မိရလေပြီ။

ထိုစဉ် ခွေးဟောင်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခွေးဟောင်သံမှာ ကားဝင်လာစဉ်ကတည်းက အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်မှာမွေးထားသည့် အင်းခွေးကြီးဂုဏ္ဍာန် ဟောင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ခွေးကြီးဂုဏ္ဍာန်သည် သူမ ရောက်လာကတည်းက သဲသဲမဲမဲ ဟောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အသံတစ်ချက်မှ ရပ်မသွား။ ဟောင်သံက တဖြည်းဖြည်း ပိုကျယ်လာသည်။

ခွေးဟောင်သံကို သူမ သတိထားမိသွားသည်။

“ဂုဏ္ဍာန်ဟောင်နေတာ မဟုတ်လား။ ကြည့်စမ်း.. သူ့ကို နှုတ်မဆက်လို့ ထင်တယ်”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ခွေးကြီးဂုဏ္ဍာန်ရှိသည့် ခြံညာဘက်ထောင့်သို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ အင်းခွေးကြီးဂုဏ္ဍာန်ကို နေ့တက်တွင် တစ်နေ့ခင်း လုံးလှောင်အိမ်ထဲ၌ လှောင်ထားပါ၏။ ညဘက်ကျမှ ခြံလုံခြုံရေးအတွက် လွှတ်ပေးသည်။

သူမ ခွေးလှောင်အိမ်ရှေ့ရောက်သည့်အခါ ဂုဏ္ဍာန်၏ အသံက ပိုကျယ်လာသည်။

“ဟေး.. ဂုဏ္ဍာန်ကြီး။ ငါ ပြန်လာပြီကွ”

သူမက ရွှင်မြူးသောအသံဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ခွေးကြီးက ပို၍ ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် မာန်မိလိုက်သည်။ ပြီး သံရှည်ဆွဲ၍ ကျယ်လောင်စွာ အူလိုက်လေသည်။

“ဟေး.. ဂုဏ္ဍာန် တိတ်စမ်း”

ဦးကျော်ဇင်က ခွေးကို လှမ်းအော် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သဲသဲမဲမဲ ဟောင်နေသော ခွေးကိုကြည့်၍ အားလုံး အံ့ဩနေကြသည်။ ခွေးကြီးမှာ အမာခင်အချစ်တော်ခွေးကြီး ဖြစ်ပါသည်။ အမာခင်ကို တွေ့လျှင် အပြီးနုနု၍ အစာတောင်းကာ ချစ်စဖွယ်နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ခုလို ကြမ်းတမ်းသော အမူအရာ မရှိတတ်။ အေးဆေးစွာ အိပ်နေတတ်သည့် ခွေးကြီးဂုဏ္ဍာန် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ ခွေးကြီးမှာ သူမကိုကြည့်ပြီး သဲသဲမဲမဲ ဟောင်နေသည်။ ဟောင်ပုံမှာ ရန်သူတွေ့၍ ဟောင်နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

အပေါ်နှုတ်ခမ်းကြီး တွန့်တက်ကာ အစွယ်ကြီးများပေါ်သည်ထိ မာန်မိနေ၏။ သွားရည်များပင် ပါးစပ်ထဲမှ စီးကျလာသည်။

www.burmeseclassic.com

ခွေးကြီးသည် လှောင်အိမ်ထဲတွင် လှည့်ပတ်ရင်း ကိုက်ခဲမည့်ဟန် ထွက်ပေါက်ရှာနေသည်။ ခွေးကြီး၏ ယောက်ယက်ခတ်သော လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လှောင်အိမ်ပင် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

“ဂူမှာနီက မတွေ့တာကြာလို့ သမီးကို မမှတ်မိဘူးထင်တယ်။ သွား သွား... အိမ်ထဲကိုဝင်တော့ သမီး”

လူတွေက သူမကို လက်ခံသော်လည်း ခွေးကတော့ သူမကို အမာဇင်အဖြစ် လက်ခံပါပေ။

မာလာက သူမလက်ကို ဆွဲ၍ အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် အိမ်ဝင်းထဲသို့ ကားတစ်စီး ချိုးကွေ့ဝင်လာသည်။

ကားကို မြင်သည်နှင့် သူမက မှတ်မိလိုက်ပြန်သည်။

“ဟော့... ကိုကိုလင်း လာပြီ”

ကားမရပ်မီမှာပင် ကားဆီပြေးသွားလိုက်သည်။

ကားတံခါးပွင့်လာ၏။ ကားထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။

“ဟော့... ကိုကိုလင်း”

သူမက အားရဝမ်းသာခေါ်ရင်း ထိုသူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ကိုကိုလင်းဆိုသူသည် သူမကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်လိုက်ရင်း ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်အောင် တုန်ယင်သွားလေသည်။

ပထမဆုံးအနေနှင့် ညီမလေးဆုံးပြီးတစ်ပတ်ပြည့်သည့်နေ့မှာ တယ်လီဖုန်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ညီမလေးအမာဇင်အတွက် တစ်ပတ်ပြည့် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ကို အမာဇင်တို့ အိမ်မှာလုပ်ခဲ့သည်။

ညပိုင်းတွင် သေဆုံးသွားသော အမာဇင်က ကိုလင်းဦးအိမ်ကို ဖုန်းဆက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုညက ပြင်ဦးလွင်တက်သွား၍ အိမ်မှာ ကိုလင်းဦး မရှိ။ ညသန်းခေါင်ကြီး မြည်လာသော တယ်လီဖုန်းကို ကိုလင်းဦး အမေခေါ်တင်တင်ကြီး အိပ်ရာမှထ၍ ကောက်ကိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ဖက်မှ အမာဇင်ပါဟု ဆိုသောအခါ သရဲချောက်ခံရသည်ဆိုပြီး ဒေါ်တင်တင်ကြီး မေ့လဲကျသွားသည်။

ဒုတိယတစ်ခါကလည်း တယ်လီဖုန်းဖြင့်ပင် ဆက်သွယ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အမာဇင်တို့အိမ်ကို တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ခြင်းဖြစ်၏။ လေးလေးဦးကျော်ဇင်နှင့်တွေ့သည်။ ဒီအိမ်မှာ အမာဇင်ဆိုတာ ရှိပါသလားဟုမေးသည်။ အမာဇင် ဆုံးသွားပါပြီဆိုသော အခါ တယ်လီဖုန်း ပြန်ချသွားသည်။

တတိယတစ်ခါကတော့ အိမ်ကို တိုက်ရိုက်လာ၍ ဆက်သွယ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်သွယ်လာသူက ဝါရင့် အထူးကုဆရာဝန်ကြီး။ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာသာလှက ရန်ကုန်တွင် အမာဇင်၏ဝိညာဉ်ပူးကပ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးရှိနေပါသည်ဆိုကာ အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံနှင့် ပြောပြသွားခဲ့သည်။

သည်အကြောင်းတွေကို ကြားခါစက ကိုလင်းဦး ခေတ်လူငယ်ပီပီ မယုံခဲ့ပါ။

အမာဇင်တို့ မိသားစုကတော့ အမာဇင် ဝင်ပူးနေတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ခံတွေ့ဆုံဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ သူတို့ သမီးလေး ဝိညာဉ်ဝင်ပူးနေသည့် မိန်းကလေးကို အကဲခတ်ကြည့်ချင်သည်။ သမီးကလေးကို အလွမ်းပြေစေလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

ကိုလင်းဦးကတော့ မိမိချစ်သူအမာဇင်အလောင်းကို ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ကိုယ်တိုင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ဘာမှမျှော်လင့်ချက် မထားတော့ပါ။ သေပြီးသူ ပြန်ရှင်ရိုးလည်း ထုံးစံမရှိ။

ယခုလာခဲ့သည်မှာလည်း ဝေထီထွန်းဆိုသည့် မိန်းကလေးကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုသက်သက်ပါ။

ဝေထီထွန်းက “ဟော့ ... ကိုကိုလင်း” ဆိုကာ လက်ကိုကိုင်လှုပ်လိုက်တော့ ကိုလင်းဦး အသည်းနှလုံးတွေ မကြုံဖူးအောင် တုန်ယင်လှုပ်ရှားသွားရသည်။

မိန်းကလေးသည် သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးအဖြစ် သူ့ကို ရိုနှိုးမနေဘဲ သူ့လက်မောင်းကိုခိုတွယ်၍ ဆိုးရွဲနေဟန်မှာ အမာဇင်တုန်းက အတိုင်းပါလာ။

“ညီမလေး... ညီမလေးရယ်”

“ညီမလေးလေ့... ကိုကိုလင်းကို အရမ်းလွမ်းနေတာ။ သိလား”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကတော့ သမီး၏အပြုအမူတွေကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာဖျက်နေသည်။

“မာဇီ... ဟောဒါ သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ကိုကိုလင်းလေး ကိုလင်းဦးတဲ့”

သူမက ဣန္ဒြေမပျက်ပင် ကိုလင်းဦးနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

သူမကို အားလုံးက အမာဇင်အဖြစ် လက်ခံလိုက်ကြသည်။
ဒေါ်နီနီမာကတော့ မိခင်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သူမ၏သမီးလေး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ဟု ယူဆကာ ပျော်ရွှင်နေရာ၏။
ကြားထဲမှာ အနေခက်ပြီး ဒုက္ခရောက်စိတ်ညစ်နေသူက ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း။

သူမကိုယ်သူမ အမာဇင် တစ်နေ့သော ဝေသီထွန်းသည် ဤပတ် နားကျင်က သူမကို အမာဇင်အဖြစ် လက်ခံလိုက်ကြသည့်အခါ သူမ၏အထင်
မှာ ပို၍ ခိုင်မြဲသွားလေသည်။

တစ်အိမ်သားလုံးကိုလည်း သူမက သိရှိနေသလို တစ်အိမ်လုံးအဖွဲ့ကိုလည်း သူမက သွားတတ်လာတတ်နေ၏။ အမာဇင်နေခဲ့သည့်အခန်းထဲ ဝင်
သွားကာ အမာဇင် အဝတ်အစားများကို လဲဝတ်သည်။

အမာဇင်မရှိကတည်းက အခန်းကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားခဲ့သည်။ ဒါကပင် သူမအတွက် အဆင်သင့်သဖွယ် ဖြစ်သွားရပါ၏။

ညနေစောင်းလာသည့်အခါတွင်တော့ ပြဿနာကြုံရသည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ဟိုတယ်ကို ပြန်ကြည့်ဟု သတိပေး၏။

သူမက လက်မခံ။ ဒီအိမ်မှာပဲ နေတော့မည်ဟုဆိုသည်။

“မာမီလည်း ဒီမှာပဲ တည်းလိုက်ပါ မာမီ”

သူမက ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကို မာမီလို့တော့ ခေါ်တုန်းပင်။ သို့သော် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကို ဆက်ဆံနေပုံမှာ သူမ ဒုက္ခရောက်စဉ်က ကယ်တင်ထားသည့်
ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံနေပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကတော့ သမီးလေးကို ဒီအိမ်မှာ တည်းခိုမနေစေချင်ပါ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီအိမ်သည် ဘာမှ သွေးမတော်သားမစပ်
သည့်သူများ၏ အိမ်ဖြစ်သည်။ ဒီအိမ်မှာ လူငယ်လူပျိုလူလွတ် သူစိမ်းယောက်ျားလေးလည်း ရှိနေသည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ဘယ်လိုမှစိတ်မချနိုင်ပါ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း၏ ခံစားချက်များကိုနားလည်သော ဒေါ်နီနီမာက ဝင်၍ဖျောင်းဖျာတော့သည်။

“သားတို့က တကယ့်သူတို့ညီမလေးလို့ မှတ်ယူနေကြတာပါ ညီမရယ်။ ညီမလည်း ဒီမှာပဲ တည်းလိုက်ပါ။ သမီးနဲ့ ကပ်လျက် အိပ်ခန်းမှာနေပါ။
တို့များ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာလည်း ညှိနှိုင်းကြတာပေါ့”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အကျိုးအကြောင်းကို ရန်ကုန်ရှိ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးအောင်ထွန်းထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားရပါ၏။

ဒီလိုနှင့်ပဲ ဟိုတယ်ကို တစ်ရက်စာအခန်းခရောင်းပေးကာ ဒေါ်နီနီမာတို့ အိမ်သို့ ပြောင်းလာရတော့သည်။

သီချင်းဆိုနေသည့် သူမဟန်ပန်ကလည်း ညီမလေး အမာဇင် အတိုင်း ပါလား။

အမာဇင်ဆိုနေကျ သီချင်းကိုပင် သူမက ရွေး၍ဆိုသည်။

ဒီနေ့ညနေ အမာဇင်တို့အိမ် ကိုလင်းဦးရောက်သွားတော့ သူမက ကာရာအိုကေလိုက်ပို့ပေးဖို့ ပူဆာသည်။

“အမာတို့သွားနေကျ ရတနာပုံကိုပဲ သွားမယ်လေ ကိုကို”

သွားနေကျ ရတနာပုံတဲ့။

အမာဇင် ရှိဥင်ကလည်း မန္တလေးတောင်ခြေရှိ ရတနာပုံဥယျာဉ် ကာရာအိုကေခန်းမကို သီချင်းသွားဆိုနေကျ ဖြစ်သည်။

ထိုခံအတိုင်း တစ်နာရီထောင်ငါးရာပေးရသည့် ခန်းမတစ်ခုကို ငှားလိုက်သည်။ အများသိဆိုသည့်ခန်းမကျယ်ကြီးမှာလို အလှည့်ကျစောင့်စရာ
လည်း မလို။ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် သီးခြားလွတ်လပ်စွာ ဆိုနိုင်သည့်အိ အဆင်ပြေလှပါ၏။

ဆိုမယ့်သီချင်းတွေ ရွေးတော့လည်း အမာဇင်ဆိုနေကျ သီချင်းတွေအတိုင်း တစ်ထပ်တည်း။

ကိုလင်းဦးသည် သူမကို အမာဇင်အဖြစ် မမြင်။ အမာဇင်အဖြစ် လက်ခံလို့ မရပါ။ သူမ၏ အမူအကျင့်များအားလုံး အမာဇင်နှင့် ထပ်တူဖြစ်
နေသည့်အတွက် အမှတ်ညာဉ် ဝင်ပူးနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ လက်ခံသည်။

အခြားသူများအဖို့တော့ မသိ။

ကိုလင်းဦးအတွက်တော့ သူမကို အမာဇင်ပိညာဉ်ဝင်ပူးနေသူအဖြစ် လက်ခံတာက တခြား။ သူမ၏မူရင်းဘဝ ဝေသီထွန်းအနေဖြင့် စိတ်ဝင်စား
တာက တခြား ဖြစ်နေသည်။

နည်းနည်းတော့ ရှင်းပြဖို့ လိုလိမ့်မည်ထင်သည်။

ကိုလင်းဦးသည် ရွေးချယ်ခွင့်မရဘဲ အမာဇင်ကို ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံခဲ့ရသူသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုလင်းဦးမိဘများနှင့် အမာဇင်မိဘများသည်
ကိုလင်းဦးတို့ အမာဇင်တို့ မပေါက်ပွားခင် လူပျိုအဖျိုဘဝကတည်းက သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် ကိုလင်းဦးအဖေနှင့်အမာဇင်အဖေမှာ
ပြောမနာ ဆိုမနာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်၊ ဆိုဖော်တေဖက်သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးများ ဖြစ်ကြပါ၏။

အသီးသီးအိမ်ထောင်ကျတော့ တစ်ယောက်ကသားမွေးပြီး တစ်ယောက်က သမီးမွေးရင် ပေးစားကြစတမ်းလို့ ကတိပြုကြသည်။ အိမ်ထောင် ကျတော့လည်း မရှေးမနှောင်း။ သားသမီးရတော့လည်း မရှေးမနှောင်းပါပင်။

သို့သော် ကိုလင်းဦးမိဘများဖြစ်သည့် ဦးမြတ်လင်း၊ ဒေါ်တင်တင်ကြီးတို့က သားယောက်ျားလေး ကိုလင်းဦးကို မွေးသလို၊ ဦးကျော်စင် ဒေါ်နီနီ မာတို့ကလည်း သားကြီးအပါစင်ကို မွေးသည်။

ယောက်ျားလေးချည်းမွေးကြ၍ နောက်မွေးလာမယ့် သားသမီးတွေကျမှ ပေးစားတော့မယ်ဟု အားခဲကြပြန်၏။ ကိုလင်းဦးမိဘများမှာ နောက်ထပ် ကလေးမရတော့။ ကိုလင်းဦးသာ တစ်ဦးတည်းသောသားအဖြစ် အဖတ်တင်ကျန်ရစ်သည်။ ဦးကျော်စင်၊ ဒေါ်နီနီမာတို့ကတော့ နောက်ထပ်ကလေးနှစ်ယောက် ထပ်မွေးသည်။ သားလတ်အတာစင်နှင့် အငယ်ဆုံးသမီးလေး အမာစင်တို့ ဖြစ်ပါ၏။

အမာစင်ကိုမွေးချိန်တွင် ကိုလင်းဦးနှင့် အပါစင်တို့မှာ အသက် ၇နှစ် အရွယ်ပင် ရှိနေလေပြီ။ ကိုလင်းဦးနှင့် အမာစင် အသက် ၇နှစ် ကွာပါ၏။ အရွယ်ရောက်လာကြတော့ လူကြီးတွေစိတ်ကူးအတိုင်း ကိုလင်းဦးနှင့် အမာစင်ကို ပေးစားကြဖို့ ဖြစ်လာ၏။ အမာစင် ဆယ်တန်းအောင်သည့်နှစ်မှာပင် နေ့စပ်ပေးခဲ့ကြသည်။ ကိုလင်းဦးရော အမာစင်ပါ နှစ်ယောက်လုံးက ဒီကိစ္စကို မငြင်းဆန်ခဲ့ကြပါပေ။ သဘောတူညီခဲ့ကြပါ၏။

ကိုလင်းဦးအနေနှင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြီးလာရင် ဒီကောင်မလေးကို ယူရမယ်ဆိုတဲ့အသိကို အဖေကြီးက ရိုက်သွင်းထား၍ သိနေနှင့်ပြီးဖြစ် သည်။ နှစ်ဖက်မိဘများကလည်း သွားလာဝင်ထွက်ရင်းနှီးသည်။ အပါစင်နှင့်အတာစင်တို့ကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ။ ညီမလေး အမာစင်ကလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းသည် မဟုတ်လား။ လူကြီးတွေ စီမံသည့်အတိုင်း နာခံခဲ့သည်ပင်။

အမာစင်ကလည်း ကိုလင်းဦးအား အတော်ကြီးကို ချစ်ရှာပါသည်။ အသက်ချင်းကွာသည့် အစ်ကိုကြီးအရွယ်ဖို့ ဆိုးဆိုးနွဲ့နွဲ့ချစ်သည်။ အားကိုး တကြီး ချစ်သည်။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းချစ်သည်။

သူ့အလိုလို အဆင်ပြေချောမွေ့နေသော ခြစ်ရပ်များသည် ဘာမှမဖြစ်လျှင် ဘာမှပြောင်းလဲလာစရာအကြောင်း မရှိပါပေ။ ယခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ အမာစင် ကားတိုက်သေဆုံးသွားရသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အမာစင်ပိညာဉ်ဝင်ပူးနေတဲ့ ဝေသီထွန်းဆိုသည့် မိန်းကလေး ပေါ်ပေါက်လာရသည်။ ကိုလင်းဦးက ဥပမာတစ်ခုနှိုင်း၍ ပြချင်ပါသေး၏။

ရှုံ့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အရုပ်ကလေးဖြင့် ကစားနေကျကလေးငယ်သည် ရှုံ့ရုပ်ကလေးကိုပင် မက်မောစင်တွယ်နေသည်။ တစ်နေ့တွင် ကကြီး တန်ဆာဆင်ယင်ထားသော ယမင်းရုပ်ကလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရသည့်အခါ ကစားနေကျ ရှုံ့ရုပ်ကလေးကို မစင်တွယ်တော့။ လိုသလို လှုပ်ယမ်းကြိုးဆွဲရုံနှင့် ကပြသည့် ယမင်းရုပ်ကလေးကိုသာ မက်မောတော့သည်။

သွားလေသူ အမာစင်ကို ရှုံ့ရုပ်ဖြင့် ခိုင်းနှိုင်းလိုခြင်း မဟုတ်ပါလေ။ ကိုလင်းဦးသည် အရွယ်ရောက်ရင် အမာစင်ကို ယူရမယ်ဆိုတဲ့အသိနှင့် အခြားအချစ်များကိုလည်း မရှာခဲ့ချေ။ ကိုလင်းဦး၏ ရင်ကိုလှုပ်ခတ်စေမည့် မိန်းကလေးများလည်း မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ ဒီလိုအခြေအနေတွင် ချစ်စရာကောင်း သော အမာစင်ကို ဓနီးလောင်းအနေနှင့်ကော ချစ်သူအနေနှင့်ပါ လက်ခံခဲ့မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ယှဉ်ကြည့်စရာမရှိလျှင် အခြေမပေါ်နိုင်သော နှလုံးသားရေးရာတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ယှဉ်ကြည့်စရာ ဝေသီထွန်းပေါ်လာတော့ အမာစင်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လိုသာ ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိလာရ၏။ ဝေသီထွန်းကြောင့် အသက် ၂၆ နှစ်ကျော်ကာမှ ကိုလင်းဦးနှလုံးသားများ လှုပ်ခါရလေပြီ။ ၁၅၀၀ မေတ္တာစစ်ဆိုသည်ကို နားလည်လာလေပြီ။

“ဟင့်.. ကိုကိုကလည်း ဘာငေးနေတာလဲ။ အမာပြောတာ ကြားရဲ့လား”

သူမက ကိုလင်းဦးပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ခါရင်း ပြောလိုက်မှ အတွေးထဲပျောနေသည့် ကိုလင်းဦး သတိပြန်ဝင်လာသည်။

“အ့.. ညီမလေး။ ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟောကြည့်.. ကိုကိုလင်းဟာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး။ သိချင်းဆိုပါလို့ အမာက ပြောနေတာ”

“ကိုကို ဒီနေ့ သိချင်းဆိုချင်စိတ် မရှိဘူး ညီမလေးရယ်”

“အဟဲ့.. ကိုကိုလင်းက ဒီနေ့ သိချင်းမဆိုချင်ဘူး ဟုတ်လား။ အရင်ကဖြင့် ကိုကိုလင်းနဲ့အမာနဲ့ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ဆိုနေကျဟာကို။ ဒီနေ့ဖြင့် အမာကလည်း သုံးပုဒ်တောင် ဆိုပြီးနေပြီ”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး။ ဒီနေ့ ကိုကိုလင်း သိချင်း မဆိုချင်ဘူး။ ညီမလေးကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေချင်တယ်”

ရင်ထဲက မှန်သောစကားကို ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ကြည့်စမ်း။ အမာက အထူးအဆန်းကျနေတာပဲ။ သိချင်းမဆိုဘဲနဲ့တောင် အမာကို ထိုင်ကြည့်နေမယ်ဆိုတော့”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေးရယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ ကိုကို ညီမလေးကို ချစ်လို့.. သိပ်ချစ်လို့”

အမာဇင်ကို ကိုလင်းဦး စကားပြောလျှင် အမာဇင်လည်း တစ်ခါတလေ ထည့်ခေါ်တတ်ပါသည်။ ယခုတော့ ညီမလေးလို့ပဲ ခေါ်တော့သည်။ အမာဇင်ကို ရည်ရွယ်၍မဟုတ်။ ဝေသီထွန်းကို ရည်ရွယ်၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

“ညီမလေး... ညီမလေးကော ကိုကိုကို ချစ်လားဟင်”

ဒါလည်း ဝေသီထွန်းကို မေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“မေးနေရောလို့သေးလား ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုလင်းကို အမာက ဟိုးဝယ်ဝယ်လေးကတည်းက ချစ်ခဲ့ရတဲ့ဟာကို”

“ညီမလေးရယ်”

ကိုလင်းဦးသည် သူမပန်းနှစ်ဖက်ကိုဆွဲယူရင်း သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေထားလိုက်သည်။ ပြီး... သူမ၏ မျက်နှာကို မေးစေ့မှကိုင်တွယ်ကာ မော့စေလိုက်သည်။ ကိုလင်းဦး မချုပ်တည်းနိုင်ပါတော့။ သူမအပေါ်ဖြစ်ထွန်းလာသော အချစ်စိတ်များနှင့်အတူ သူမ၏ပါးကလေးကို ကာယကံပြောက်ပွေယူနှမ်းရှိုက်လိုက်မိပါလေ၏။

“အို”

အမာဇင်တုန်းက ဒီလိုတစ်ခါမှ မနမ်းခဲ့ဖူးပါ။ တစ်နေ့ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် ပန်းကလေးတစ်ပွင့်အနေနှင့် လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ရမှ နမ်းရှိုက်ဖို့ ချုပ်ထိန်းနိုင်ခဲ့သော ကိုလင်းဦးပါ။

ဝေသီထွန်းနဲ့ကျတော့ ကိုလင်းဦး ဣန္ဒြေမစောင့်ထိန်းနိုင်ပါလေတော့။ ဒါသည်ပင် အမာဇင်အပေါ်ထားခဲ့သည့်သဘောထားနှင့် ဝေသီထွန်းအပေါ်မှာရှိနေသည့် ခံစားချက်တို့ ကွာခြားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူသည် အမာဇင်အပေါ် ချုပ်ထိန်းနိုင်ခဲ့တာဟာ ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်၍သာပါကလား။

“ကိုကိုရယ်”

ဝေသီထွန်းဆိုသော မိန်းကလေးသည် အမာဇင်စိတ်ဖြင့် ကိုလင်းဦး ပြုသမျှကို မငြင်းဆန်ရှာပေ။

ဪ... သူသည် ဘာမှမဆိုသော သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နမ်းရှိုက်လိုက်မိပါပကောလား။ ဝေသီထွန်းသည် အမာဇင်စိတ်ထားများသာ ကိန်းအောင်းမနေပါက သူ့ရဲ့ယူယူနှမ်းရှိုက်မှုကို ခံယူပါမယ်တဲ့လား။

“ခွင့်လွှတ်ပါ မိန်းကလေးရယ်။ မင်းကို အမာဇင်အနေနဲ့မဟုတ်ဘဲ မင်းရဲ့ ဝေသီထွန်းဆိုတဲ့ မူလဓန္ဒာကိုယ်ပိုင်ရှင်ကို ကိုကို အရမ်းချစ်မိသွားပြီကွယ်”

စိတ်ထဲမှပြောလိုက်မိသည်။

သူမသာ နဂိုမူရင်းဘဝကို ပြန်လည်သတိရသွားပါက သူ့ကို မှတ်မိပါဦးမလား။ ခုလို အလိုလိုက်ပါဦးမလား။ မင်း တစ်သက်လုံး အမာဇင်စိတ်ဓာတ်နဲ့ပဲ ရှိနေပါစေတော့ မိန်းကလေးရယ်။

“ညီမလေး... ညီမလေးကို ကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်ကွယ်”

ဝေသီထွန်းကို ရည်ရွယ်၍ အူလှိုက်သဲလှိုက် ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေး ... သမီး ... သမီး”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုခွ၍ စက်နှိုးနေသော သူမကို အမြင်တွင် အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... သမီး။ သမီး ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်ဘူးလေ”

အိမ်ထဲမှ လှမ်း၍သတိပေးနေရာမှ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အိမ်ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်ဘဲ တက်ခွက်နှိုးနေသော သူမအတွက် တစ်ခုစ ဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေမိသည်။

သူမကတော့ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း လှမ်းအော်သတိပေးသံကို ကြားဟန်မတူပါ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းလည်း နောက်ကျသွားလေပြီ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အိမ်ရှေ့တက်အရောက် သူမ၏ဆိုင်ကယ်ကလည်း မောင်းအတွက်နှင့် ခြံထဲမှထွက်သွားသော သူမကို မမိလိုက်ပါလေတော့။

“အမယ်လေး... ဒုက္ခပါပဲ။ သူ့... သူ ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မဖြူ”

ဒေါ်နီနီမှာ ရောက်လာပြီးမေးသည်။

“လုပ်ပါဦး မမနီရလို့... သမီးက မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်ကယ်ကြီး မောင်းထွက်သွားပြီ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ညီမရယ်။ ဆိုင်ကယ်မောင်းတာ မခက်ပါဘူး။ ဝေသီထွန်းက မစီးတတ်ပေမယ့် အမာဇင်က စီးတတ်တယ်လေ”

“မဟုတ်တာ မမနီရယ်။ ကျွန်မ စိုးရိမ်လိုက်တာ”

“ကဲပါလေ့... သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက် ကားနဲ့လိုက်ကြည့်ခိုင်းလိုက်ပါမယ်။ စိုးရိမ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး ညီမရဲ့”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကတော့ ရင်တုန်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဒုက္ခပဲ။ ကားနဲ့လည်း တစ်ခါ ဒုက္ခဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ သမီးအတွက် စိုးရိမ်လွန်းရပါ၏။

ဒေါ်နီနီမာကတော့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ရှိပုံမရချေ။ အင်းလေ့... တကယ်တော့ သူ့သမီးမှ မဟုတ်ပဲ။

မန္တလေး ရောက်ကတည်းက စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသော ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် မန္တလေးလာမီတာ မှားလေခြင်းဟု အကြိမ်ကြိမ် နောင်တရနေမိသည်။

ဒေါက်တာသာလှ၏ ထပ်မြင်ချက်တစ်ခုသည်လည်း တစ်ခါထပ်၍ မှားယွင်းပြန်လေပြီ။

ဒေါက်တာသာလှက အမာဇင်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရောက်၍ အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်လျှင် ဝေသီထွန်းဘဝကို ပြန်သတ်ရလာမည်ဟု ကုသုံးပေးခဲ့သည်။

မှားလေစွ။

ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်ရုံမက ကွက်တိပင်ဝင်၍နေပါ၏။

အမာဇင် အိမ်တစ်အိမ်သားလုံးက ဝေသီထွန်းကို အလိုလိုက်ကြသည်။ အမာဇင်အနေနှင့်သာ ဆက်ဆံကြသည်။ ကြာတော့ ဝေသီထွန်း၏ စိတ်ဓာတ်သည် အမာဇင်အဖြစ်ဖြင့် ပို၍ ပို၍ပင် အတည်တကျ ဖြစ်နေပါတော့၏။

ယခုလည်း တစ်ခါမှ မမောင်းဖူးသည့်ဆိုင်ကယ်ကို အလွယ်တကူ မောင်း၍ထွက်သွားပြန်သည်။

ဝေသီထွန်းသည် ကားကိုတော့ မောင်းတတ်ပါ၏။ သူမ၏ ဒက်ဒီက သင်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကားရှုပ်ထွေးသော ရန်ကုန်မြို့

ကြီးတွင် ဝေသီထွန်းကို ကားပေးမမောင်းခဲ့။ တတ်ရုံသာ သင်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်းမှာစိုး၍ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ပင် လုပ်ပေးမထားခဲ့ပါ။

အမာဇင်ကတော့ ကားရောဆိုင်ကယ်ပါ ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းတတ်ပါသတဲ့။ အမောင်းလိုင်စင်လည်း ရှိသည်။

ပူးဝင်နေသော ဝိညာဉ်တစ်ခုသည် မတတ်မြောက်ဖူးသော အတတ်ပညာတစ်ခုကိုပင် အလိုလိုတတ်မြောက်စေသတဲ့လား။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်း

ပေစွ။ ဝေသီထွန်းကတော့ ဆိုင်ကယ်ကိုမောင်း၍ အိမ်မှထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် နေမထီထိုင်မရ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ၍ကျန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အမူအရာကိုကြည့်၍ ဒေါ်နီနီမာ မနေနိုင်တော့။

“သမီးက အဝေးကြီး တခြားကို သွားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ လင်းလင်းတို့အိမ်ပဲ သွားတာဖြစ်မယ်။ မမနီ ဖုန်းဆက် မေးပေးမယ်”

လင်းလင်းဆိုသည်မှာ ကိုလင်းဦးကို ဒေါ်နီနီမာတို့ခေါ်သည့် အခေါ်အဝေါ် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နီနီမာက ဖုန်းလှမ်းဆက်မေးနေ၏။

အတန်ကြာ စကားပြောပြီးမှ ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။

“မစိုးရိမ်နဲ့တော့။ သမီးက လင်းလင်းတို့အိမ် ရောက်သွားပြီ။ ဒေါ်တင်တင်ကြီးနဲ့ စကားပြောရတယ်လေ”

တစ်နေရာကို ဘေးမသီရန်မခ ရောက်သွား၍ စိတ်တော့အေးမည်ကြံဆဲ ဒေါ်နီနီမာ ဆက်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း စိတ်ပူ သွားရပြန်သည်။

“ဆိုင်ကယ်ကြီး လင်းလင်းတို့အိမ်မှာ ထားခဲ့ပြီး လင်းလင်းနဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကို လိုက်သွားသတဲ့လေ”

“ရှင်”

“ဒီလိုပဲ သွားနေကျပါပဲ ညီမရယ်။ လင်းလင်းတို့မှာက ပြင်ဦးလွင်မှာ ကော်ဖီဗြဲတွေရှိတယ်လေ။ အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်သွားနေတာပဲ။ သမီးကလည်း တစ်ခါတလေ လိုက်လိုက်သွားနေကျပဲ”

ဒေါ်နီနီမာက မဆန်ကြယ်သလို ပြောနေသည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကတော့ သူ့စိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်နဲ့ တစ်မြို့တစ်ရွာထိပါသွားတဲ့ သမီးပျို လေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိပြန်သည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် တစ်နေ့လုံး နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် သမီးကို မျှော်နေမိရတော့၏။

မနက်ကတည်းက ထွက်သွားလိုက်သည်မှာ နေ့လယ်လည်း ပြန်မလာ။ ညနေလည်း ပြန်မလာ။

ညနေ ၆ နာရီကျော်တော့ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း မနေနိုင်တော့။ ဒေါ်နီနီမာကို ကိုလင်းဦးအိမ် ဖုန်းဆက်ခိုင်းရပြန်သည်။

“မရောက်ကြသေးဘူးတဲ့။ ဒီလိုပဲ တစ်ခါတလေ မိုးချုပ်တတ်တယ်ကွယ့်”

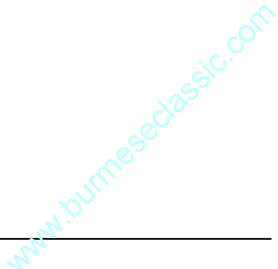
ပူပန်စရာမရှိသယောင် ပြောနေပြန်သည်။ အင်းလေ တကယ်တော့ သူ့သမီးမှ မဟုတ်တာ။

အမေရင်းဖြစ်သော ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းမှာသာ အိမ်ရှေ့ကို လည်တဆန်ဆန်နှင့် မျှော်ရင်း မောနေရတော့၏။

ထိုနေ့က ည ၉ နာရီတိတိထိုးလေမှ ဝေသီထွန်း ပြင်ဦးလွင်က ပြန်ရောက်လာပါ၏။

ကိုလင်းဦးက ကားကို ဒီအိမ်အထိ မောင်းချလာသည်။

“စိတ်ပူလိုက်ရတာ သမီးရယ်”

“အန်တီစိတ်ပူမယ်ဆိုတာသိလို့ ဒီအိမ်ကို တန်းမောင်းလာခဲ့တာ။ ကဲ့.. ညီမလေး ဆိုင်ကယ်ကို မနက်ကျမှ ကိုကို လာဖို့တော့မယ်”
 ကိုလင်းဦးက နှုတ်ဆက်ပြီး ကားမောင်း၍ ပြန်သွားသည်။
 ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ဆံပင်များပွယောင်း၍ ကပိုကရို ဖြစ်နေသော သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်၍
 “ဆံပင်တွေလည်း ပွလိုပါလား သမီးရယ်”
 “လေတိုက်တာကို မာမိရဲ့။ မှန်တံခါးဖွင့်မောင်းလာလို့ ဆံပင်တွေ ပွကုန်တာပါ”
 “သမီးရယ်.. နောက်ကို ဒီလို မပြောမဆို လိုက်မသွားပါနဲ့ကွယ်။ မာမိ စိတ်ပူလွန်းလို့ပါ”

(၇)

“အဲဒါပဲ မလှယဉ်။ ငါတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး”
 “ဘုရား... ဘုရား... မမဖြူ ပြောတာတွေ ကြားရတာနဲ့တင် ယဉ်တော့ ရင်တုန်လိုက်တာ မမဖြူရယ်။ ကြောက်စရာကြီး”
 ကျောင်းဆရာမအချို့ကြီး မလှယဉ်က ရင်ပတ်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း ပြောရှာသည်။
 “အဲဒါ ငါ့ကိုအကြံပေးစမ်းပါဦးအော့”

“ပြန်တော့ မမဖြူ။ မြန်မြန်သာ ရန်ကုန်ပြန်။ ယဉ်တော့ ဒါပဲ ပြောတတ်တော့တယ်”

မန္တလေးမြို့ ဂုဏ်ထူးဆောင် အနောက်ဘက်ခြမ်း၌ လေးထပ်တိုက်တစ်လုံး ရှိပါ၏။ ထိုလေးထပ်တိုက်၏ ဒုတိယထပ်ရှိ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ဒေါ်ဖြူဖြူ ထွန်းတို့ ဝယ်ထားသည်။ မန္တလေးမှာ အိမ်ပိုင်ရာပိုင်တစ်ခုရှိရန်နှင့် မန္တလေးသို့ အလည်လာလျှင် တည်းခိုနိုင်ရန် ဝယ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခင်က တိုက်ခန်းကို သော့ပိတ်ထားသော်လည်း ညီမဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ အထက်တန်းပြဆရာမ အချို့ကြီးမလှယဉ် မန္တလေးကို ပြောင်းရ သည့်အခါ မလှယဉ်ကို နေခွင့်ပေးထားခဲ့သည်။

ဝေသီထွန်း။ ဝင်းမင်းသော်နှင့်ချစ်ကြိုက်နေသည်ကို သဘောမတူ၍ မန္တလေးကို ပို့ထားရန်ကြံစဉ်က မလှယဉ်နှင့်အတူ ဤတိုက်ခန်းတွင်ထားရန် မန္တလေးသို့ ပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးထဲက ဒေါ်စောတင်ဆိုသည့် အဒေါ်ကြီးကို အဖော်ထည့်၍ လွတ်လိုက်သည့်အခါကတွင် ကားမှောက်၍ ယခု ကြုံနေရသော အခြေများ ဖြစ်ပျက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယနေတော့ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရသော အပူများကို ကြိတ်မှိတ်မထားနိုင်တော့၍ မလှယဉ်ထံလာပြီး ရင်ဖွင့်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မလှယဉ်လည်း ခုမှ အကြောင်းစုံသိရခြင်း ဖြစ်သည်။

“နေပါဦး.. အဲဒီအိမ်က လူတွေကလည်း သူတို့သမီးအလောင်းကို သူတို့ကိုယ်တိုင် သင်္ကြိုဟ်လိုက်ရပါလျက်နဲ့ ဝေသီကိုလက်ခံတာပဲလား။ ဝေသီ ရှုပ်နဲ့ သေသွားတဲ့ ကောင်မလေးရှုပ်နဲ့က တခြားစီဆို”

“တခြားစီမှ တခြားစီပဲ။ ဘယ်နေရာမှ မတူဘူး”

“အမယ်လေး.. ဖုတ်ဝင်တာတဲ့။ ကြောက်စရာကြီး မမဖြူရယ်။ သူတို့မှာ ဝေသီနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကောင်းတဲ့အကြံအစည်များ ရှိနေသလားမှ မသိတာ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲတဲ့”

“ဝေသီကို သူတို့သမီးအနေနဲ့ ယုံချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဝေသီရမယ့် အမွေတွေ အပိုင်စီးတာမျိုးပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တာအေး။ သမီးလေးအပေါ်မှာ သဘောရှိနဲ့ဆိုတာတော့ ငါယုံတယ်။ သူတို့သမီး သေရာကပြန်လာတယ်ဆိုပြီး အလွမ်းဖြေနေကြ တာပေါ့အေး။ ဒေါ်နီနီမာကဆို သမီးဝေသီကို အမာစင်ရမယ့် အမွေတွေ ရစေချင်လို့တဲ့။ ဝေသီအနေနဲ့ပဲ တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ပွေးစားပြီး အမွေပေး ဖို့ထိ စဉ်းစားနေတာ။ ငါ့ကို တိုင်ပင်တယ်”

“အဆန်းပါလား.. တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးက ဝေသီကို အမာစင်အနေနဲ့ လက်ခံနေကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ အဲ့.. လက်မခံတာဆိုလို့ ခွေးတစ်ကောင်ပဲ ရှိတယ်”

“ရှင်”

“ဂုဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ခွေးကြီးလေ”

ဂုဗ္ဗာန်ကို နေ့တွင်လှောင်အိမ်ထဲ၌ လှောင်ထားပြီး ညမှသာ ညလုံခြုံရေးအတွက် အပြင်ကိုလွှတ်ပါ၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းတို့ စရောက်သည့်ညတွင် ဂုဗ္ဗာန်သည် ဝေသီထွန်းတည်းခိုနေသောအခန်းကို သဲကြီးမဲကြီး ဟောင်း၏။ ဖုတ်၏။ ဝေသီထွန်းနေသည့် အခန်းမှာ အမာစင် နေသွားသည့်အခန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ညသန်းခေါင်တွင်တော့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကိုက်ပြတ်ဖောက်ခွဲထားသည် မသိ။ အခန်းမှန်

ပြတင်းမှာ ကွဲပျက်နေပြီး ခွေးကြီးဂုဏ်အိမ် ဦးခေါင်းသည် အခန်းထဲအထိရောက်နေကာ အိပ်နေသော ဝေသီကို မာန်ဖီနေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှာ သံပန်းကာရံထား၍သာ တစ်ကိုယ်လုံးအခန်းထဲ မဝင်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက်ဆင်ထားသော ခုတင်ပေါ်တွင်အိပ်နေ သည့် ဝေသီကို သူ့လက်သဲချွန်ချွန်များဖြင့် လှမ်းအကုတ်တွင် ဝေသီ လန့်နိုးလာပြီး အော်ဟစ်မှ ဂုဏ်ကြီး၏အပြစ်ကို သိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂုဏ်ကြီးက အမာဇင့် အချစ်တော်ခွေးကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ဝေသီထွန်းကို ဘာကြောင့်ရန်လိုရပါသနည်း။

“အမယ်လေး.. ကြောက်စရာကြီးနော်။ ခွေးတွေက မကောင်းဆိုးဝါးတွေ၊ နာနာဘာဝတွေကို မြင်ရတယ်တဲ့ မမဖြူရဲ့။ ဂုဏ်ကြီးက ဝေသီကို ဝင်ပူးနေတဲ့ အမာဇင်သရဲကို မြင်ရလို့နေမှာ။ ကြောက်လိုက်တာနော်”

“အခု ခွေးကို နေ့ရော ညရော လှောင်အိမ်ထဲမှာပဲ ထားရတော့တယ်။ အပြင်ကို မလွှတ်ရဲတော့ဘူး”

“ကြောက်စရာကြီး မမဖြူရယ်။ ဝေသီကိုဝင်ပူးနေတဲ့ အစိမ်းသရဲကို ဒီလိုပဲထားတော့မှာလား မမဖြူ။ ကြောက်စရာကြီးနော်။ ဖုတ်ထုတ်ပစ် လိုက်ပါလား မမဖြူရဲ့”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ မလှယဉ်”

“ဟော့.. သြဇာရွက်ကလေး ခုနစ်ရွက်ကို ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန်ထပ်။ သူ့ရဲ့ အိပ်ရာအောက်မှာ ထားအိပ်လိုက်ရင် ဝင်ပူးနေတဲ့ဖုတ်ထွက်ရောတဲ့ ကြောက်ဖို့တော့ တော်တော်ကောင်းတာနော်။ အမယ်လေး”

“အဲဒီလိုမျိုး မလုပ်ရက်ပါဘူးလေ။ တော်ကြာ ငါ့သမီးလေးပါ ဒုက္ခရောက်သွားမှာ စိုးတယ်”

“ပယောဂဆရာ အပ်ရင်ကော၊ ချည်မန်းကွင်းတွေ ဘာတွေ စွပ်ရင် ဖုတ်ထွက်တယ်တဲ့။ ဘုန်းကြီးခေါ်ပြီး ကမ္မဝါ ရွတ်ခိုင်းရင်ကော။ အမယ်လေး လေး.. ပြောရင်း ကြက်သီးထလိုက်တာ။ ကြောက်စရာကြီး မမဖြူရယ်”

“သမီးလေးက ဘုန်းကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ အရမ်းကြောက်နေတယ် မလှယဉ်။ သူ့အတွေးက အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးထွမ်းကပ်ဖို့ ပြောတုန်း ကလည်း အရမ်းငြင်းတယ်။ စိပ်ပုတီးကိုလည်း သိပ်ကြောက်နေတယ်ဟဲ့။ အရင်က ဝေသီဟာ အမြဲအမိဋ္ဌာန်ပုတီး စိပ်တယ်။ အမာဇင်ဟာလည်း ပုတီးစိပ်လေ့ရှိတာပဲတဲ့။ ခုတော့ အခန်းထဲမှာကို စိပ်ပုတီးကို အထားမခံတော့တာ”

“သေချာတယ်.. သေချာတယ်။ အဲဒါမကောင်းဆိုးဝါးပဲ။ သရဲပဲ။ အမလေး.. ကြောက်လိုက်တာနော်။ ပြန်ပါတော့ မမဖြူရယ်။ သားအမိနှစ် ယောက်လုံး ရန်ကုန်သာ ပြန်ကြပါတော့။ အမလေး.. ကြောက်စရာကြီးပါလားနော်”

ပါးစပ်နှင့် တရစပ်ကြောက်ပြနေသည့် မလှယဉ်ဆီက ဘာအကြံဉာဏ်မှ ကောင်းကောင်းမရခဲ့ပါလေ။

ဝေသီထွန်းကို အမာဇင်အပြစ် လက်မခံနိုင်သူ နောက်တစ်ယောက်က ဒေါ်တင်တင်ကြီး။

“မင်းနော်.. မင်းတော့ ဒုက္ခရောက်ဦးမယ် လင်းဦး။ ဒီဖုတ်ကောင်မကို မဆက်ဆံပါနဲ့လို့ ပြောတာလည်း မရဘူး”

သားဖြစ်သူ လင်းဦးကို ဝေသီနှင့် မဆက်သွယ်ဖို့ ဆုံးမရှာသည်။

“မေမေကလည်းဗျာ့.. ညီမလေးကို အဲ့လို ရင့်ရင့်သီးသီး မပြောပါနဲ့”

“ဘာညီမလေးလဲ။ သူမဟာ ငါ့သမီးလေး အမာဇင် မဟုတ်ဘူး။ အမာဇင်က သေပြီ လင်းဦးရဲ့။ သေပြီ။ သူက ဖုတ်ဝင်နေတဲ့ ဖုတ်ကောင်မ”

“မေမေရာ”

ဒေါ်တင်တင်ကြီးမှာ ဝေသီထွန်းက အမာဇင်အပြစ် ညကြီးသန်းခေါင် ပုန်းဆက်ကတည်းက သရဲခြောက်ခံရတယ်ဆိုပြီး ကြောက်လန့်နေရာသူ ဖြစ်သည်။ ဝေသီထွန်းကို အမာဇင့် ဝိညာဉ်ဝင်ပူးနေသူအပြစ် လက်မခံ။ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်လို့ပဲ မှတ်ယူနေသည်။

“ဖုတ်တွေအကြောင်း နင် ဘာများသိလို့လဲ လင်းဦး။ ဖုတ်ဝင်နေတုန်းခဏသာ လူလိုအသက်ရှင်နေတာ။ ဖုတ်ထွက်သွားတာနဲ့ အဝင်ခံရတဲ့ လူဟာ ပုပ်ပွကျန်ခဲ့တာ။ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်က လူသေရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲဝင်ပြီး လူယောင်ဆောင်နေတာပဲ။ ဖုတ်ထွက်ချိန်မှာ သေတဲ့လူရဲ့ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်မှုအတိုင်း ပုပ်ပွနေတတ်တယ်။ တချို့ဆို အရိုးတောင် ကျနေပြီတဲ့”

“မေမေ မြင်ဖူးလို့လား”

“မင်း ငါ့ကို စကားမကတ်သတ်နဲ့။ ငါက မင်းရဲ့အမေ”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ။ ဒါတွေက ခေတ်ဟောင်းက အယူအဆတွေပါ။ ညီမလေးအမာဇင်ဝိညာဉ်ဝင်ပူးနေတဲ့ ဝေသီထွန်းဟာ လူသားပေးတတ်ပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေပြီးသား လူဖြစ်ရမှာလဲ။ မေမေလည်း အမြင်ပဲဟာ”

“အဲဒါ လူသွေးစုတ်ထားလို့ လူလို အသက်ရှင်နေတဲ့ ဖုတ်ဟဲ့”

“အဲ့... သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်က ဒရက်ကူလာပါ မေမေရဲ့။ အပြင်မှာ တကယ်မရှိပါဘူး။ ဟောလီပုဒ်က ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲကပါ။ ဝေသီထွန်းမှာ ဒရက်ကူလာလို သွားအစွယ်တွေ၊ အချွန်တွေလည်း မရှိဘူး”

“ဟဲ့... အဲဒါက အင်္ဂလိပ်ဖုတ်ဟဲ့။ ငါပြောတာက ဗမာဖုတ်”

“ဗျာ”

“ဗမာဖုတ်တွေက ဒရက်ကူလာလို လူသွေးကိုသွားနဲ့ စုတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဟော့... နေမကောင်း၊ ထိုင်မကောင်းလို့ နှိပ်ပေးစမ်းပါ ပြောပြီး နှိပ်ပေးတဲ့လူရဲ့သွေးကို အသားချင်းထိပြီးစုပ်ယူတာဟဲ့။ မင်း ဟိုကောင်မကို ကိုင်တယ်၊ တွယ်တယ်၊ ထိတယ် မဟုတ်လား။ အေး... မင်းရဲ့သွေးကို ဖုတ်ကောင်မက စုပ်သွားပြီမှတ်”

“မေမေကလည်း သားကို ကြည့်ပါဦး။ ဒါလောက် သန်သန်မာမာ တောင့်တောင်းတင်းတင်းကြီးဟာကို”

လင်းဦးက သူ့လက်မောင်း ကြွက်သားကြီးတွေကို ထုတ်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်တင်တင်ကြီးက မျက်စောင်းထိုးကြည့်ရင်း -

“အေး... မင်းမယုံရင်နေပေါ့။ မင်းကို ဖုတ်ကောင်မက လိပ်ပြာနှုတ်သွားမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်။ ဟင်း ... ဟင်း”

သည်လိုနှင့် နေရက်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့ရာ ဝေသီနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းတို့ မန္တလေးရောက်သည်မှာ ၉ ရက်ပင် တိုင်ခဲ့ချေပြီ။ ဒီနေ့မနက် ဝေသီအပြင်ထွက်သွားချိန်မှာ ဒေါ်နီနီမာက စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။ ဝေသီ အပြင်ထွက်သွားသည်မှာ ကိုလင်းဦး လာခေါ်၍ ကားနှင့် ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မန္တလေးမှာ ရက်များလည်း ကြာလာပြီ။ သမီးဝေသီ၏ ဝေဒနာကလည်း ပျောက်ဖို့ မမြင်သည့်အပြင် သူ့ကိုယ်သူ အမာဇင်ဆိုသည့် အထင်အမြင်က ပိုပြီးခိုင်မြဲလာခဲ့သည်။

လင်းဦးဆိုတဲ့သူလေးနှင့် အချိန်ပြည့် အပြင်ထွက်လည်နေတာကိုလည်း ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း စိတ်မချ။

ဒီအတိုင်း မျှောလိုက်နေလို့ မဖြစ်တော့။ တစ်ခုခု စီစဉ်ဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း စဉ်းစားနေဆဲတွင် ဒေါ်နီနီမာက ဝေသီ မသိစေလို့သည့် စကားတစ်ခွန်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြခဲ့သည်။

“သမီးလေး မရှိတုန်း ညီမကို ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ မမနီ”

“မနက်ဖြန်ဆို ဇွန်လ ၁၂ ရက်လေး။ သမီးတို့ ကားမှောက်တာ တစ်လပြည့်တဲ့နေ့ပဲ”

“အို့... ဟုတ်သားပဲ။ ကားတိုက်မှုက မေလ ၁၂ ရက်နေ့မှာ ဖြစ်ခဲ့တာနော်”

“မမနီရဲ့ တကယ့်သမီးလေး အမာဇင်ဆုံးခဲ့တာလည်း မနက်ဖြန်ဆို တစ်လပြည့်ပြီလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ မမနီရယ်”

“ဝေသီလေးကို အမာအမှတ်နဲ့ ချစ်နေတာလည်း ချစ်နေတာပဲလေ။ အမှာအတွက်တော့ တစ်လပြည့်ကောင်းမှု ကုသိုလ်တစ်ခုခု လုပ်ဦးမှ မဟုတ်လား ညီမရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မမနီ။ လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဒီအိမ်မှာလုပ်ရင် သမီးလေးဝေသီ သိသွားလိမ့်မယ်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ အမာလို့ထင်ထားတော့ သူ့ရှေ့မှာ အမှာဆွမ်းကျွေးအလှူကို ဘယ်လုပ်လို့ ဖြစ်မှာလဲကွယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲလုပ်ဖို့ မမနီ စီစဉ်ထားတယ်”

“အားနာလိုက်တာ မမနီရယ်။ ကျွန်မတို့ကြောင့် ... ”

“မဟုတ်တာပဲ။ သမီးလေးကို အမာအမှတ်နဲ့ မြင်နေရလို့ မမနီတို့က ကျေးဇူးတင်နေတာပါကွယ်။ ဒီတော့ မနက်ဖြန်မနက် မမနီတို့မိသားစု ဘုန်းကြီးကျောင်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ထွက်သွားကြမယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဝေးတော့မဝေးဘူး။ လမ်းထိပ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းဟာ မမနီတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ကျောင်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတော့ ညီမက သမီးလေးမသိအောင် ထိန်းထားရင်း အိမ်မှာပဲ နေခဲ့ဖို့ ပြောမလိုပါ”

“ရပါတယ် မမနီ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကလည်း အခွင့်အရေးရခိုက် သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်း မမနီကို ပြောရောရိတာ ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မတို့ သားအမိကို သွေးမတော်သားမစပ်နဲ့ ဒီအိမ်မှာ ရက်အကြာကြီး နေခွင့်ပြုထားတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမနီ”

“ကြည့်စမ်း.. ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ညီမသမီး ဝေသီဟာ မမနီသမီးအမာပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ပြေရှင်းဖို့အတွက်ပဲ ကျွန်မ ပြောမလို့ပါ။ ကျွန်မတို့ ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်းကြီး လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး မမနီ။ ကျွန်မ မန္တလေးလာခဲ့တာက ဒီရောက်ရင် သမီးလေး အစွဲကျွတ်ကောင်းရဲ့လို့ အထင်နဲ့ လာခဲ့တာ။ အခုတော့ ပိုဆိုးနေပြီ။ ရက်တွေလည်း ကြာနေပြီ။ သမီးကိုခေါ်ပြီး ကျွန်မ ရန်ကုန် ပြန်တော့မယ် မမနီ”

“အို”

ဒေါ်နီနီမာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မမနီတို့ အလိုလိုက်လေ သမီးက အစွဲအလမ်းကြီးလေဖြစ်နေပြီလေ။ ရန်ကုန်မှာပဲ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံတင် ကုတော့မယ်။ သူ့အဖေ ကလည်း ပြန်လာခိုင်းနေပြီ”

“စဉ်းစားပါဦး ညီမရယ်။ သမီးကို ဒီမှာပဲ အမာအနေနဲ့ထားလို့လည်း ရပါတယ်ကွယ်”

“တော်ပါပြီ မမနီ။ ကျွန်မဘက်လည်း ကိုယ်ချင်းစာပါဦး။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို ဘယ်ခွဲထားနိုင်ပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ သူ့နဂိုစိတ်လည်း မဟုတ်။ ဒီကိစ္စကို အပြတ်ဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မှာပါ မမနီရယ်”

ဒေါ်နီနီမာ ငိုလေပြီ။

မတတ်နိုင်ပါတော့။ ဒေါ်နီနီမာက သမီးဝေသီကို အမာခင်အဖြစ်နဲ့ အပိုင်စီးထားလိုသည်။ သူ့မိသားစုစိတ်ဖြေရာတစ်ခုအတွက် ဝေသီဘဝ စတေးခံရမလို့ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လိုစဉ် ဝေသီထွန်း အပြင်မှပြန်ရောက်လာသံကြားရ၏။

ကိုလင်းဦ၏ ကားဝင်လာသံ။

ဝေသီထွန်း၏ နှုတ်ခက်သံ။

ဒေါ်နီနီမာက မျက်ရည်များကို အမြန်သုတ်ပစ်ရင်း အိမ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

အိမ်ပြင်ဘက်မှ ဝေသီထွန်းအသံစာစာက အိမ်ထဲထိ ပျံ့လွင့်လာလေသည်။

“ဒါပဲနော် ကိုကိုး မနက်လာရင် ကုံးထက်က နှင်းပုလဲရေခဲမုန့်နဲ့ ကြက်ဆီထမင်း ဝယ်ခဲ့နော်။ မစားရတာ ကြာပြီ။ သိလား”

သူမ၏ ရှေ့တွင် အသူတစ်ရာနက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီး ရှိနေသည်။ ချောက်ကမ်းပါးကြီးသည် မည်မျှနက်သနည်းဆိုသော် ငုံ့ကြည့် သည့်အခါ အောက်ခြေကို မမြင်ရဘဲ ဆိုင်းညှို့နေသည့် တောင်မိုးမြို့ငွေ့များကိုသာ မြင်ရလေသည်။

ဒီနေရာမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း။

သူမ ရပ်နေသည့်ဘက်ခြမ်းသည် တိမ်ညိုတိမ်လိပ်များဆိုင်းကာ မိုးကြီး သဲသဲမဲမဲရွာလျက်ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် သစ်ပင်ဝါးပင်များ မရှိဘဲ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအဆုံးထိ လွင်တီးခေါင်ပြင်ကြီးကိုသာ မြင်နေရ၏။

မိုးသံလေသံများက တခေါ်ဝေါ် တကျိမ်းကျိမ်းနှင့် ချောက်ချားဖွယ် အော်မြည်လျက် ရှိသည်။ တစ်ခါတရံ ပြူးပြက်လိုက်သော လျှပ်စီးများက မျက်စိများကို ကျိန်းစပ်သွားအောင် အလင်းတန်းများ လွှတ်လျက်ရှိ၏။

သူမသည် လွင်တီးခေါင်အစွန်း၊ ချောက်ကမ်းပါးကြီးထိပ်တွင် တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိ၏။

သူမက ချောက်ကမ်းပါး၏ တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်ကမ်းပါးကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဆန်စွာ သစ်ပင်ပန်းမန်များ ဝေသာနေ၏။ ရှုမောဖွယ်အလင်းရောင်များ ဖြာလျက်ရှိ၏။

သူမ ကြည့်နေစဉ်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းပါးဆီမှ တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုလူသည် တရွေ့ရွေ့ လှမ်း လျှောက်လာရင်းမှ တစ်ဘက်ချောက်ကမ်းပါး၏ထိပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဟင့်.. ဘိုးဘိုးကြီး”

သူမနှုတ်မှ အုံ့ဩစွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

တစ်ဖက်ကမ်းပါးထိပ်မှ အဘိုးအိုသည် သူမကို နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

“မြေးကလေး အမာ။ ဒီဖက်ကမ်းကို ကူးခဲ့ပေတော့”

ချောက်ကမ်းပါးကိုဖြတ်၍ တံတားတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ပန်းများနှင့် အတိပြီးသော ပန်းတံတား။

နောက်ထပ်၍ တစ်ဘက်ကမ်းမှ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ကမ်းပါးထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုသူမှာ သူမ၏ အဘွား ဖြစ်နေလေသည်။

အဘွားအိုသည်လည်း သူမကို လက်နှစ်ဖက်ကမ်းလင့်၍ တံတားကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရန် အမူအရာပြလျက်ရှိသည်။

အဘိုးအိုနှင့်အဘွားအိုမှာ ဖေဖေဦးကျော်ဇင်၏ ဖခင်နှင့်မိခင် ဖြစ်၍ သူမ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကွယ်လွန်သွားကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။

သူမက တံတားကိုဖြတ်ကူးရကောင်းနိုး စဉ်းစားနေဆဲတွင် တစ်ဖက်ကမ်း၏ အဝေးဆီမှကမ်းပါးထိပ်သို့ လျှောက်လာသည့် အဘိုးအို၊ အဘွားအို နောက်တစ်နံတွဲကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ထိုလူအိုစုံတွဲမှာ ဒေါ်နီနီမာ၏ မိခင်ဖခင်များဖြစ်ပြီး သူတို့လည်း ကွယ်လွန်ပြီးသူများ ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ကမ်းပါးထိပ်သို့ အလျှိုအလျှို ရောက်လာသည့်သူများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွေ့ရလေသည်။

လူအားလုံးမှာ သေလွန်ပြီးသူများဖြစ်ကြပြီး အားလုံးသည် သူမ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ဖြစ်လေသည်။

အသက် ၄၀ မှာ အထုတ်ရောဂါနဲ့ သေသွားတဲ့ ဖေဖေဦး လူပျိုကြီး။ မနှစ်က လေဖြတ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားသည့် အဘွားတစ်ဝမ်းကွဲ။ အသက် ၁၈နှစ်နှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ။ တချို့မှာ သူမငယ်စဉ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သူများဖြစ်ပြီး သေချာမမှတ်မိတော့ပေ။ မြင်ဖူးသော ဆွေမျိုးများ ဆိုတာတော့ သိနေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် တစ်ဖက်ချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင် စုပြုံရပ်နေပြီး သူမအား ပန်းတံတားပေါ်မှတစ်ဆင့် ဖြတ်ကူးခဲ့ရန် ခေါ်နေကြလေသည်။

သူတို့ဝတ်စားထားသော အဝတ်အစားများမှာ ပြုံးပြီးပြောင်ပြောင် အရောင်တလက်လက် ထွက်နေပြီး ဘယ်လိုအဝတ်အစားမျိုးဆိုတာ မှန်းဆရ ခက်လေသည်။

ထိုစဉ် ကမ်းပါးထိပ်သို့ ပြေးလာနေသော ကလေးမငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ ကလေးမလေးမှာ အသက် ၇ နှစ်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး သူမကို အမြင်တွင် ဝမ်းသာအားရ ခုန်ပေါက်မြူးထူးနေလေသည်။

“အမ့.. အမ့.. လာခဲ့။ ဒီဘက်ကို လာခဲ့”

ကလေးမလေးက လှမ်း၍ခေါ်လိုက်သည်။

ဒီကလေးမလေးကိုလည်း သူမ မှတ်မိလိုက်ပါပြီ။ အသက် ၇ နှစ် အရွယ်မှာ ဝမ်းရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားသည့် သူမနှင့် ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူ မိုးသခင်လေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

မိုးသခင်သည် သေဆုံးစဉ်ကအရွယ်အတိုင်း တစ်ဖက်လောကမှနေ၍ သူမအားလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ခေါ်ငင်နေရှာသည်။

“အမ့.. လာခဲ့”

“မြေးလေးရေ ... ဒီဖက်ကိုကူးခဲ့”

“အမ့.. အမာ”

“အမာစင် လာခဲ့တော့”

“လာခဲ့လေ အမာစင်။ နင် ဒီဖက်ကို ကူးလာခဲ့”

သူမသည် သူတို့ကို ကြည့်၍မူးဝေနောက်ကျီလာသည်။

သေပြီးတဲ့အမျိုးတွေအားလုံး ဒီကိုဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ။ သူတို့ ခေါ်တဲ့ဆီ ငါသွားရမလား။ သူမက စဉ်းစားတွေဝေနေ၏။

“မြေးကလေး အမာစင်။ ဟောဒီဖက်ကမ်းကို ကူးခဲ့ပါတော့ကွယ်”

“အို.. မလာဘူး”

သူမက အလန့်တကြား ငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“လာရမယ် အမ့.. လာရမယ်။ နင် အဲဒီဖက်ကမ်းမှာနေလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီဖက်ကမ်းကို လာကိုလာရမယ်”

“အို”

“အဲဒီဖက်ကမ်းဟာ လူ့ဘဝဖက်ကမ်းပဲ မြေးကလေး။ မြေးကလေးဟာ ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်လို့ အဲဒီဖက်မှာနေလို့ မရတော့ဘူး”

“ကွယ်လွန်ပြီးပြီ။ အို.. မဟုတ်ဘူး”

“ဟောဒီဖက်က တမလွန်လောကဖက်ကို ကူးခဲ့ပေတော့ သမီးလေး။ အေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့ တမလွန်ဘဝမှာ တို့များနဲ့အတူ အနားယူ လှည့်ပေတော့”

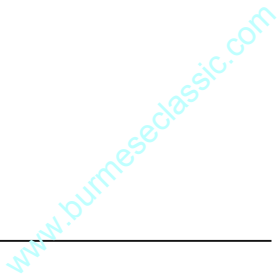
“ဟင့်အင်း.. ဟင့်အင်း”

သူမက တအားကုန်ငြင်းဆန်မိလျက် ရှိသည်။

“အမ့.. လာခဲ့။ နင်ဟာ သေပြီးပြီ။ လူ့လောကမှာ နေလို့ မရတော့ဘူး”

သူမသည် လူ့ဘဝကို သံယောဇဉ်တွယ်ငြိလျက် ရှိသည်။ မသေဘူး။ မသေဘူး။ ငါ မသေဘူး။

“မလာဘူး... မလာဘူး.. မလာနိုင်ဘူး”

သူမက အသံကုန်အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။
လည်ချောင်းမှာ ချောက်သွေးနာကျင်လျက် သူမ အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများ ပြန်လျက်ရှိ၏။

အမာဇင့်အခန်းဆီမှ ဝေသီထွန်းအော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။
ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် ဘုရားပန်းများ လဲနေရာမှ ပန်းအိုးကို ဘေးသို့ ချထားလိုက်သည်။
သူမရှိရာသို့ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အပြေးလာခဲ့လိုက်၏။
ထိုစဉ် ခွေးကြီးဂုဗ္ဘာန်က မနက်ခင်း ကြောင်တောင်ကြီးမှာ သံရှည်ဆွဲ၍ အူလိုက်လေသည်။

သူမသည် အိပ်ရာမှ လူးလွန်၍ ထလိုက်သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်ရာ မနက်မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။
အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများဖြင့် ရွှဲနစ်နေ၏။
သူမက ခုတင်ပေါ် ထိုင်လျက်မှ အခန်းထောင့်ရှိ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးဆီသို့ အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်သည်။
မှန်ထဲမှ ဝေသီထွန်း၏ ပုံရိပ်သည် သူမကို ပြန်ကြည့်နေ၏။
“အား”
သူမက ကြောက်လန့်တကြား အော်လိုက်မိပြန်သည်။
“အဲဒါ ငါ မဟုတ်ဘူး။ ငါမဟုတ်ဘူး”

“သမီး.. သမီးလေး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် အခန်းထဲဝင်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည့် သူမပခုံးကို ကိုင်လှုပ်၍ မေးလိုက်သည်။
“သမီး.. သမီးလေး ဝေသီ”
သူမက ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကို အသိအမှတ်မဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။
“သမီး ဝေသီ.. သတိထားနော်”
“ကျွန်မ.. ကျွန်မ အမာဇင်။ ကျွန်မ အမာဇင် မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်မ သေပြီလား.. ဟင်”
“အမယ်လေး.. လာကြပါဦး”

အမာဇင့် တစ်လပြည့်ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပွဲတွင် တစ်အိမ်သားလုံး ရှိနေကြ၏။ ဦးကျော်ဇင်၊ ဒေါ်နီနီမာ၊ အပါဇင်နှင့် မာလာတို့လင်မယား။ အတာဇင်။
ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးအိုကြီးက တရားဟောပြောလျက်ရှိသည်။
ရင်သွေးငယ်အလောင်းကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ ပူဆွေးသောကရောက်နေသော ကိသာဂေါတမီ။ ဘုရားရှင်က လူမသေဖူးသည့်အိမ်မှ မှန်ညှင်းဆီ
ရှာခိုင်းပုံဇာတ်တော်။
သိပြီးသားဇာတ်ကြောင်းဖြစ်သော်လည်း တရားနာရင်း ဒေါ်နီနီမာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသည်။ ကားတိုက်၍ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အစိမ်းသေ သေသွား
ရှာသည့် သမီးလေးအမာဇင်ကို သတိရကာ ငိုရှိုက်နေသည်။
“ကဲ ... ကဲ ... ရေစက်ချအမျှဝေကြစို့။ ဒကာမလေး အမာဇင် ကို ဖိတ်ကွယ်”
“သမီးလေး အမာဇင် ... ဖေဖေတို့နဲ့အတူ တရားနာဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါ တယ်သမီးရေ”
ဦးကျော်ဇင်က ကြေကွဲသော အသံကြီးဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။
“ရေစက်ခွက်ကိုကိုင်။ ဒကာမလေး အမာဇင် အမျှရအောင် အာနုံပြုပြီးတော့ လိုက်ဆိုပေတော့”
ဘုန်းကြီးက ရေစက်ချကို ရှေ့မှတိုင်ပေးသည်။

www.burmeseclassic.com

သူမသည် ရှေ့မှ ကာဆီးနေသော ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကို ထွန်းဝယ်ပစ်လိုက်၏။

“ဒကာမလေး အမာဇင်”

“ဒကာမလေး အမာဇင်”

သူမ အမည်ကို စိတ်ခေါ်နေသံကြားရ၏။

သူမက ခုတင်ပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဒကာမလေး အမာဇင်”

အသံကြားရာသီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

“ဟဲ့... သမီး... သမီး။ ဒါ ဘယ်တုံး၊ အမယ်လေး... လုပ်ကြပါဦး”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလဲထရင်း သမီး နောက်ကိုလိုက်သည်။

“မလုံးတင်ရှေ့... လုပ်ပါဦးဟဲ့။ သမီးထွက်ပြေးသွားပြီ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း အိမ်အဝရောက်ချိန်တွင် သူမမှာ ခြံစည်းရိုးတံခါးကို ဖွင့်၍ လမ်းမပေါ်သို့ပင် ရောက်နေလေပြီ။

ခွေးကြီးဂုဗ္ဘာန်သည် သူမကိုကြည့်၍ လှောင်အိမ်ထဲမှ စူးစူးဝါးဝါး ထိုးဟောင်နေလေသည်။

သူမက ပြေးသည်။ ရှေ့မှ ပြေးသည်။

“ဒကာမလေး အမာဇင်”

သူမ နားထဲမှာကြားရသည့် အသံရှင်ရှိရာသို့ မှန်းဆ၍ သူမ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသည်။

“သမီး... သမီးလေး”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း သူမနောက်မှအော်ခေါ်ရင်း ပြေးလိုက်သည်။ အသက်အရွယ်ရင့်သူမို့ လူငယ်ကိုမိအောင် မလိုက်နိုင်။ မောလာသည်။

လမ်းမပေါ်ကလူများက တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“လုပ်ကြပါဦး။ ကျွန်မသမီးလေး ထွက်ပြေးသွားလို့ လုပ်ကြပါဦး”

သူမနားထဲမှာ ဆူညံသောစက်သံတစ်ခုကို ကြားနေရသည်။

ကားသံ။ ကားတစ်စီးအရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေသံ။

ကားသံသည် ပုံမှန်လည်ပတ်နေရာမှ ကျီခနဲ အသံနှင့်အတူ ရပ်သွားသည်။

သူမရင်ထဲမှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကားတိုက်ပြီဆိုတာ သူမသိလိုက်သည်။

ငါ့... ငါ တာဖြစ်သွားသလဲ။

ငါ သေသွားပြီလား။

သူမစိတ်က ဖေဖေဝါ။

“ဒကာမလေး အမာဇင်”

သူမ ဆက်၍ပြေးခဲ့သည်။

“သမီး ... သမီး ဝေသီ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း မောပိုက်တုန်ယင်စွာဖြင့် သူမ နောက်သို့ အားတင်းလိုက်နေဆဲ။

သူမက လမ်းထိပ်အရောက်တွင် ပြေးနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ တွေဝေနေသည်။

သူမ ရပ်နေသည့်နေရာက အမာဇင်ထွမ်းထွတ်တရားပွဲလုပ်နေသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့တည့်တည့်ပင် ဖြစ်တော့၏။

“ဒကာမလေး အမာဇင်”

သူမ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့။

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့ ချိုးကျွေးပြေးဝင်သွားတော့သည်။

“ကဲ ... ဒကာမလေးအမာဇင်ကို အမျှအတန်းဝေကြပေတော့”

သူမ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ ရောက်သွားချိန်နှင့် အမာဇင်အတွက် အမျှဝေချိန်မှာ တစ်ထပ်တည်း။

သူမက ဆွမ်းကျွေးပွဲလုပ်နေသည့် ဆွမ်းစားဆောင်သို့ ပြေးသွားသည်။

ဆွမ်းစားဆောင်၏ လှေကားထစ်များသို့ လှမ်း၍အတက် ...

“သမီးလေး အမာဇင်ရေ ... မေမေ မေမေတို့ ပြုသမျှ သီလ ကုသိုလ်၊ ဒါနကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ်တွေအတွက် သမီးလေးကို အမျှ အတန်းဝေပါတယ် သမီးရေ ... အမျှ ... အမျှ ... အမျှ”

သူမခေါင်းထဲသို့ ဖိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို အမျှဝေသံက ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျွီခနဲ ကားဘရိတ်နှင်းသံ။

ဝုန်းဆိုသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသံကြီး။

တိမ်းစောင်းသွားသောကား။

ကားထဲမှလွင့်စင်ကျသွားသော သူမ။

သူမအပေါ် ပိကျလာသော ကားအစိတ်အပိုင်းများ။

အံ့ဩမည်တက်မိနေစဉ် တအံလေးမှာပင် ...

“ငါ သေသွားပါရော... ငါသေသွားပြီ... ငါသေသွားပြီ”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

ငါ့အတွက် အမျှဝေနေတာပါလား။

“သမီးရေ ... အမျှ ... အမျှ ... အမျှ”

နောက်တစ်ကြိမ် အမျှဝေပြန်သည်။

သူမ ကြည့်ရှုစမ်းသားစွာ သာဓုခေါ်လိုက်သည်။

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”

သူမ သေဆုံးခဲ့ပြီဆိုတာကို အမာဇင်ဝိညာဉ်က လက်ခံလိုက်လေပြီ။ အမာဇင် သာဓုခေါ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမာဇင်ဝိညာဉ်သည် ဝေထိထွန်းခန္ဓာကိုယ်မှ ကျွတ်ထွက်သွားကာ ဝေထိထွန်းသည် အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွားလေသတည်း။

အမာဇင်သည် ပန်းတံတားလေးကိုဖြတ်၍ ချောက်ကမ်းပါး၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးလိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ ဆွေမျိုးများက အမာဇင်ကို နွေးထွေးလှိုက်လှဲစွာ ကမ်းလင့်ကြီးဆိုကြသည်။

တစ်ဘက်ကမ်းကို ရောက်သွား၏။

အမာဇင်ရင်မှာ အေးမြတည်ငြိမ်သွားလေသည်။

သူမရောက်ရှိသွားသော တမလွန်ဘဝသည် အေးချမ်းငြိမ်သက်လွန်းပေစွ။

ဆွမ်းစားဆောင်၏အဝကို နောက်ကျောခိုင်း၍ ထိုင်နေကြသည့် အလှူရှင်များသည် ဝေထိထွန်း လဲကျသွားသည်ကို မမြင်ကြချေ။

ကျောင်းအဝကို မျက်နှာပြုထိုင်နေသော ဘုန်းကြီးများက မြင်လိုက်ကြ၏။

“ဟောဟိုမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျောင်းအဝမှာ လဲကျသွားလေရဲ့”

အားလုံးလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်... သမီးလေး”

“ညီမလေး”

တစ်မိသားစုလုံး သတိလစ်မေ့မြောနေသည့် ဝေထိထွန်းရှိရာသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ထ,လာကြလေသည်။

“သမီး... သမီး ဝေသီ”

မရှေးမနှောင်းအချိန်မှာပင် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ရောက်လာသည်။

“ဟိုကို... သမီးလေး။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက လဲကျနေသော ဝေသီထွန်းကို ပွေ့ပိုက်လိုက်သည်။

ဦးကျော်စင်က ဝေသီထွန်း၏ လက်ကောက်ဝတ် သွေးကြောကို စမ်းသပ်ကြည့်။

“သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မကြာခင် သတိပြန်လည်လာပါလိမ့်မယ်”

ဖြူထွေးသန့်ရှင်းသော အိပ်ရာပေါ်ဝယ် အိပ်မောကျနေသည့် ဝေသီထွန်း၏သဏ္ဍာန်က ငွမ်းပုံပေါ်မှာ ဆင်စွယ်ပန်းပုရုပ်ကလေးပစ်ချထားသည့်နည်း။

အမှန်တကယ်မှာမူ ဝေသီထွန်းသည် သဘာဝအတိုင်း အိပ်ပျော်နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါပေ။ သတိလစ်မေ့မြောနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါလေ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာ သတိလစ်မေ့မြောသွားသော ဝေသီကို အိမ်ပြန်သယ်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်သားအားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဝေသီကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ဝေသီထွန်းက တစ်ချက်လူးလွန်လိုက်သည်။

“ဟော့... သမီးလေး လှုပ်လာပြီ။ သတိရတော့မယ် ထင်တယ်”

ဒေါ်နီနီမာက ပြောလိုက်သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ရင်ပတ်ကိုလက်နှင့်ဖိရင်း ခပ်တိုးတိုး ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“ဘုရား သိကြားမေ့လို့ သမီးလေး ယကတိအတိုင်း အကောင်းပြန်ဖြစ်ပါစေ”

ဝေသီထွန်း၏ နားထဲတွင် ဆူညံသောစက်သံတစ်ခုကို ကြားနေရသည်။ စက်သံသည် ပုံမှန်လည်ပတ်နေရာမှ ကျီခနဲအသံနှင့်အတူ ရပ်သွားသည်။

ဝေသီရင်ထဲမှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွား၏။

သတိရလုရင်မှာ ဝေသီထွန်း၏ဦးနှောက်ထဲတွင် ဖျတ်ခနဲဝင်လာသော အသိအာရုံပင် ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေသောမော်တော်ကား။

ရှေ့မှ တစ်စုံတစ်ခုသော အဟန့်အတားကြောင့် ကျီခနဲ ဘရိတ်ဆောင့်နှင်းလိုက်သံ။

ဟန့်ချက်ပျက်သွားသော ကားထဲမှလူတစ်စု၏ အလန့်တကြား အော်သံ၊ ရေရွတ်သံများ။

သတိလစ်မေ့မြောမသွားခင် တဒင်္ဂအတွင်းက အဖြစ်အပျက်များကို ရုတ်ခြည်း သတိရမှတ်မိသွားသည်။

ကိုယ်ကိုအားတင်း၍ လှုပ်ရှားကြည့်လိုက်၏။

“သမီး... သမီးလေး ဝေသီ... ဝေသီ”

မာမိုအသံကို ကြားရသည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမူကြားမှ ကရုဏာလွမ်းသော မိခင်အသံကြောင့် ဝေသီ အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားသည်။

မန္တလေးအသွား ညောင်လေးပင်နားတွင် ကားမှောက်ခွဲတာကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မှတ်မိလာသည်။

ဝေသီက အားယူ၍မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီး”

မာမိက ဝေသီကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မာမိုအကြည့်မှာ ထူးခြားလှသည်ဟု ဝေသီ ထင်မိ၏။

“မာမိ”

“ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် တလှုပ်လှုပ်ခနဲသောရင်ဖြင့် သမီးကို စူးစိုက် ကြည့်နေ၏။ သမီးနှုတ်မှ မာမိဟုခေါ်လိုက်သော အခေါ်အဝေါ်သည် ဝေသီထွန်းအနေဖြင့် ခေါ်ခြင်းလား။ အမာဇင်အဖြစ် ခေါ်ခြင်းလား။ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေရသေး”

“သမီး... သက်သာရဲ့လား။ နေသာရဲ့လား။ မာမိုကို မှတ်မိရဲ့လား ဟင်”

“သမီး နေကောင်းပါတယ် မာမိ။ ဒေါ်ကြီး ဒေါ်စောတင်ရော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲမာမိ”

ဝမ်းသာကြည်နူးမှုကြောင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲလွင့်ယုံ မြောက်တက်သွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။ သမီးလေး၏မေးခွန်းက ဝေသီထွန်းဘဝကို သတိရကြောင်း သက်သေပြလိုက်သည်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ဝေသီထွန်းသည် တစ်လလုံး အမာဇင်ပိညာဉ်ဝင်ပူးခံနေရာမှ ယခုတစ်နေ့ ပြန်၍သတိလည်လာသည့်အခါ ကားတိုက်မှုကို မနေ့ကပင် ဖြစ်ခဲ့ သယောင် ထင်နေရှာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမာဇင်အဖြစ် နေထိုင်လှုပ်ရှားခဲ့သော တစ်လတာကာလကို သူမ မမှတ်မိတော့ပါ။

“စိတ်ကိုထိန်းပါ သမီး။ သမီး ဒေါ်ကြီး ဒေါ်စောတင်တော့ သုံးသွားရှာတယ်ကွယ်”

“အို့... ဒေါ်ကြီး သနားပါတယ်”

ဝေသီက စုပ်သပ်ရင်း ညည်းညူလိုက်သည်။

ခုတင်ဘေးတွင် ပတ်လည်ဝိုင်း၍ သူ့ကို ကြည့်နေကြသောသူစိမ်းများကို ကြည့်၍ ဝေသီ အံ့ဩနေသည်။ ဘယ်က လူတွေပါလိမ့်။

ဝေသီက ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေခြင်းပဲလားဟု တွေးကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်း၏အပြင်အဆင်မှာ ဆေးရုံအပြင်အဆင် မဟုတ်။ အခန်းနံရံတွင် ပိုစတာများ၊ ပြက္ခဒိန်များ၊ ချိတ်ဆွဲထားပြီး အခန်းထဲတွင် မှန်တင်ခုံ၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်အစုံ ရှိနေသည်။ ဝေသီ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော အိမ်ခန်းတစ်ခုပင်။

“အခု သမီး ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲဟင်”

အငိုခနဲ ငိုရှိုက်သံတစ်ခုက ချုပ်တီးထားရာမှ ပေါက်ကွဲထွက်ပေလာလေသည်။

ဝေသီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမ ခုတင်ဘေးတွင် ရပ်နေရင်း ငိုရှိုက်လိုက်သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။

“သမီးလေး... သမီးလေးအမာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ခွဲသွားပြီ ကိုကျော်ဇော်ရယ်”

ဒေါ်နီနီမာက ခင်ပွန်းဖြစ်သူပန်းကိုမှီတွယ်လိုက်ရင်း ငိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဝေသီထွန်း နားမလည်စွာ ကြည့်နေ၏။

ဝေသီထွန်းတွင် မူလစိတ်ပြန်ဝင်သွားပြီကို နားလည်လိုက်သော ဒေါ်နီနီမာသည် သမီးကို ထပ်မံဆုံးရှုံးလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

“မငိုနဲ့တော့ အနီ။ သူကလေး ဘဝမှန်ကို ပြန်ရောက်သွားတဲ့အတွက်ပဲ ဝမ်းသာပေးလိုက်ပါတော့ အနီရယ်”

ဦးကျော်ဇော်က ဒေါ်နီနီမာကို ချောနေရှာသည်။

အမာဇော်၏ အိမ်သားအားလုံး မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်ကြရလေပြီ။

လိုစဉ် လူရွယ်တစ်ဦး အခန်းထဲကိုဝင်လာသည်။ ညီမလေးမှာလိုက်တဲ့ နှင်းပုလဲရေခဲမှန်နှင့် ကြက်ဆီထမင်းကို ကုံးထက်ဆိုင်းမှ ဝယ်၍လာဖို့သော ကိုလင်းဦး ဖြစ်ပါသည်။

အခန်းထဲဝင်လာသောလူစိမ်းကို ဝေသီထွန်းက အကဲခတ်ဟန် လှမ်းအကြည့်၊ ကိုလင်းဦးကလည်း ဝေသီထွန်း ရှိရာအကြည့်နှင့် အကြည့်ချင်း ခုံလိုက်ကြသည်။

ဝေသီထွန်းထံမှ သူစိမ်းဆန်သောမျက်လုံးအကြည့်များကြောင့် ကိုလင်းဦး ရင်မှာ စူးစူးရှရှစ်စားလိုက်ရသည်။ ကိုကို သိပ်ကြောက်တဲ့ အချိန်ကို ရောက်လာပါပြီကော ညီမလေးရယ်။

ကိုလင်းဦးသည် အဖြစ်အပျက်အစုံကို အပြင်မှာ ကြားခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အခန်းထဲဝင်လာကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်တွေ့ ခုံလိုက်ရမှ ဝေသီထွန်း သူ့ကို မမှတ်မိတော့တာ သေချာသွား၏။

ဝမ်းနည်းယူကြိုးမရစ်တံဖြင့် အခန်းဝမှာပင် ကိုလင်းဦး ကြောင်၍ ရပ်နေမိတော့သည်။ လက်ထဲမှာတော့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ရေခဲမှန်နှင့် ကြက်ဆီထမင်းဘူး။

ဝေသီထွန်းသည် သူစိမ်းများအလယ်မှာရောက်နေသော သူမအဖြစ်ကို ပဟောဋ္ဌိဆန်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

“အခု သမီး ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ မာမီ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မေးလိုက်၏။

“မန္တလေးမှာ”

“ရှင့်... မန္တလေး”

ပဟောဋ္ဌိတစ်ပုဒ် ထပ်ဆင့်ပြန်ပြီ။

ကားမှောက်ခွဲသည်က ရန်ကုန်နှင့် မိုင်တစ်ရာပင်မဝေးသည့် ညောင်လေးပင်အနီးမှာ။

ယခုရောက်နေသည့် မန္တလေးက ရန်ကုန်နှင့် မိုင်ပေါင်း ၄၀၀ ဝေးပါသည်။

ရှုတ်တရက် ကားတိုက်မှုမှာ ပါဝင်သည့် ခရီးသည်လူနာတစ်ယောက်ကို မန္တလေးအထိ သယ်လာသတဲ့လား။ ဖြစ်သင့်သည်က ညောင်လေးပင် ဆေးရုံ သို့မဟုတ် ပဲခူး၊ ရန်ကုန် တစ်မြို့မြို့ကိုသာ ခေါ်လာသင့်သည်။

ဝေသီသည် ဖြစ်ရပ်အားလုံးအတွက် ဖေဖေဖြစ်ရင်း အခန်းကို နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းနံရံမှာ ရွက်ဆုတ်ပြက္ခဒိန်တစ်ခုကို ဝေသီ မြင်လိုက်၏။

ပြက္ခဒိန်မှပြသော ရက်စွဲကိုကြည့်ရင်း ဝေသီမျက်လုံးများ ပြူးပိုင်းသွားလေသည်။

“မာမီ... ဒီနေ့ ဘာနေလဲ”

“အဂါဇေ သမီး”

“အဲဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲ၊ ဘယ်နှစ်ရက်နေ့လဲ မေးတာ”

အနားမှာ ရပ်နေသည့် မာလာက ဝင်ပြောပေးပါသည်။

“ဒီနေ့ ဇွန်လ ၁၂ ရက်ပါ ညီမလေး”

“ဟိုကဲ့.. အမယ်လေး”

ဝေသီ လှဲနေရာမှ ဝေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“သွားပါပြီ၊ လွဲပြီ၊ အားလုံးလွဲပြီ”

“သမီး ... သမီး။ သတိထားပါကွယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက စိုးရိမ်စွာ သတိပေးလိုက်သည်။

“မာမီ ဒီနေ့က ဇွန်လ ၁၂ ရက်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သမီး”

“သမီးတို့ မန္တလေးကိုထွက်လာတဲ့ရက်က မေလ ၁၂ ရက်။ ကားမှောက်တာ မေလ ၁၂ ရက်ည။ သမီးက တစ်လလုံး သတိမေ့နေသတဲ့လား။

ဟုတ်လား မာမီ။ သမီး တစ်လလုံး သတိလစ်နေတာလား”

“စိတ်အေးအေးထားပါ သမီးရယ်။ ပြီးမှ မာမီ ရှင်းပြမယ်”

“အိုး.. တစ်လ၊ တစ်လတောင် ကြာသွားပြီ။ အမယ်လေး သွားပါပြီ။ အားလုံးလွဲပါပြီ။ အားလုံးလွဲကုန်ပြီ”

ယူကြိုးမရဟစ်အော်ရင်း ဝေသီသည် ကြေကွဲစွာ ဝိုက်ထိုင်လိုက်လေတော့၏။

(၈)

ဝေသီထွန်းက ကြမ်းပြင်မှာ ကိုယ့်ယုံစွာ ထိုင်ရင်း ဦးကျော်ဇင်နှင့် ဒေါ်နီနီမာကို ကန်တော့လိုက်၏။

“သမီး ပြောမှားဆိုမှားတာတွေရှိခဲ့ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ”

ဝေသီထွန်း ရန်ကုန် ပြန်တော့မည်။

ပဟေဠိအားလုံးရှင်းလင်းသွားချိန်တွင် ဝေသီသည် ရန်ကုန်ကို ချက်ချင်းအရောက်ပြေးသွားချင်စိတ်ပင်ပေါက်မိ၏။

သူမ၏ ‘ပျောက်ဆုံးနေသောတစ်လတာ’ ကာလအတွက် ရန်ကုန်တွင် ဖြေရှင်းစရာကိစ္စများ ရှိနေပါသေးသည်။

ဝေသီထွန်း၏ ဆန္ဒတော်ကို ဒီတိမ်သားများ တားမရပါလေတော့။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကလည်း ပြန်ချင်လှပြီ။ အကယ်၍ ပဟေဠိပုဂ္ဂိုလ်များ မရှင်းလင်း

ခဲ့လျှင်တောင် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ရန်ကုန်ကိုပြန်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီး မဟုတ်ပါလား။

ဦးကျော်ဇင်က လေယာဉ်လက်မှတ်ကို အမြန်ဆုံးရရန် စီစဉ်ပေးရှာပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဇွန်လ ၁၃ ရက် ညနေတွက်မည့် ရန်ကုန်အံဝေး လေယာဉ်လက်မှတ်ရလိုက်သည်။

ပြန်ခါနီး ဝေသီထွန်းက ဦးကျော်ဇင်နှင့် ဒေါ်နီနီမာတို့ကိုကန်တော့၏။

“သမီးမှာ ပြောမှားဆိုမှား ဘာမှမရှိပါဘူးကွယ်။ သမီးလေးက ဖေဖေတို့ အဲလေ ... အန်ကယ်တို့ကို သမီး အမာဇင်နေနဲ့ အလွမ်းပြေ

လာနေပေးတဲ့အတွက်ပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ အန်ကယ်တို့ သမီးလေးနဲ့ ပြန်တွေ့သလို ခံစားရပါတယ် သမီးရယ်”

သည်းအူပြတ်မျှခံစားရင်း ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်သေးသူက ဒေါ်နီနီမာ။ သူမက ထိုင်ကန်တော့နေသည့် ဝေသီထွန်း၏ပုံးလေးကို လှမ်းကိုင်ရင်း

ငိုသံပါကြီးဖြင့် ပြောရှာသည်။

“သမီးလေး သေရာကပြန်လာတယ်ဆိုပြီး မေမေ ဝမ်းသာနေတာကွယ်။ အခုတော့ တကယ်ခွဲသွားပြီ။ တကယ်ပဲ မေမေတို့ကို ... ”

ငိုရိုက်ရင်း စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ အသံတိမ်ဝင်သွားလေသည်။

မိခင်တို့ မေတ္တာကား အံ့မခန်းနက်ရှိုင်းလှပါကလား။

ဝေသီထွန်းသည် သူမ၏ သမီးအစစ်အမှန် မဟုတ်မှန်းသိပါလျက်နှင့် တကယ်အမာဇင် အသက်ပြန်ရှင်လာသည့်သဖွယ် ချစ်ခဲ့ရ၏။ အမာဇင်

ဝိညာဉ် ကျွတ်ထွက်သွားသည့်အခါတွင်လည်း သမီးလေး နောက်တစ်ခါ သေဆုံးသွားသည့်သဖွယ် ကြေကွဲပြန်၏။

တစ်ဝက်မိသားစုမှာ သူမအပေါ် တွယ်ငြိနေသော သံယောဇဉ်ကြောင့် ခံစားနေရသော်လည်း ဝေသီထွန်းကတော့ ဒါတွေကို နားမလည်နိုင်ပါ။
ညက တစ်ညလုံး မာမိပြန်ပြောပြ၍ ကားမှောက်ပြီးနောက်ပိုင်း တစ်လကြာကာလ၏ အဖြစ်အပျက်များကို သိလိုက်ရသည်။ ထူးဆန်းလွန်းသော ဤဖြစ်ရပ်မှာ သူမကိုယ်တိုင် အဓိကဇာတ်ကောင်အဖြစ် ပါဝင်နေခြင်းအတွက် အံ့ဩမိရသည်။

သက်သေအထောက်အထားသာ မရှိပါက ယုံတမ်းစကားလိုသာ ထင်မိပေဦးမည်။ အမာဇင့်စိတ်။ အမာဇင့်ပိညာဉ်ဦးဆောင်မှုဖြင့် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်က လှုပ်ရှားလှုပ်ဆောင်ခဲ့သော်လည်း ဘာမှ ဝေသီထွန်း မမှတ်မိပါ။

ဝေသီထွန်း နောက်ဆုံးသတိရသည်က ညောင်လေးပင်နားမှာ ကားမှောက်သည်။ ယခု ပြန်သတိရသည်။ ဒါပါပဲ။ သို့သော် ထိုနှစ်ချိန်ကြားတွင် တစ်လတိတိ ကြာမြင့်သွားသည်က ငြင်းမရ။

မေလ ၁၂ ရက်နောက်ပိုင်းနှင့် ဇွန်လ ၁၂ရက်ရှေ့ပိုင်း တစ်လကြာကာလသည်ကား ဝေသီထွန်းဘဝအတွက် ‘ပျောက်ဆုံးနေသော တစ်လတာ’ သာ ဖြစ်တော့သည်။

ပျောက်ဆုံးနေသော တစ်လတာအတွင်း ဆက်ဆံခဲ့သောသူများသည်လည်း ဝေသီအတွက် သူ့စိမ်းသက်သက်သာ။ သည်မိသားစုအပေါ် ခင်မင်တွယ်တာခြင်း မဖြစ်မိသလို ဘယ်လိုသံယောဇဉ်မျိုးမှလည်း ပေါ်မလာမိပါ။ မိမိအပေါ် သမီးရင်းလေးသဖွယ် အနွှဲအတာခံ ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့ မာမိစကားကြောင့်သာ လူမှုရေးအရ ရှိခိုးကန်တော့၍ နှုတ်ဆက်နေမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ကဲ... ကဲ... လေယာဉ်ကွင်းက ဝေးတယ်။ သွားဖို့ ပြင်ကြပေတော့”
အိမ်သားများက အထုပ်အပိုးများကို ကားပေါ်သွားတင်ကြသည်။
“ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကျွန်မတို့ဆီမှာပဲတည်းပါ အစ်ကိုကြီးနဲ့မမနီ။ ကျွန်မတို့က တစ်လှည့်ပြန်ဖြုတ်ရမိဦး”
ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း၏ လောကဝတ်စကား။။

“စိတ်ချ ညီမ။ အဆက်အသွယ်မပြတ်စေရဘူး။ မမနီစိတ်မှာ ဝေသီလေးကို သမီးအမာလို့ လက်ခံဆဲပဲ။ မကြာမကြာ လာတွေ့ပါရစေလို့တောင် ညီမဆီက ခွင့်တောင်းမလိုပါ”

မိခင်အတုထံမှ စစ်မှန်သောမေတ္တာစကားများ ဖြစ်ပါသည်။
အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသည့်အခါ လေယာဉ်ကွင်းသွားဖို့ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။
ဝေသီထွန်းနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းတို့အား လေယာဉ်ကွင်းအရောက် ကားမောင်းဖို့ ပေးမည့်သူကား ... ‘ကိုလင်းဦး’

တံတားဦးမြို့နယ်၊ နယ်နိမိတ်အတွင်းမှာ အသစ်တည်ဆောက်ထားသည့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေယာဉ်ကွင်းကြီးသည် မန္တလေးမြို့မှ မိုင်နှစ်ဆယ် ကျော်ဝေးပါ၏။

ကိုလင်းဦး မောင်းနှင်လာသော ကားလေးသည် ရန်ကုန်-မန္တလေး လမ်းတစ်လျှောက် လျင်မြန်စွာပြေးနေ၏။
ကားရေခန်းမှာ မောင်းသူကိုလင်းဦး တစ်ယောက်ပဲပါသည်။
ဝေသီထွန်းနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်ခဲ့၏။

ဝေသီထွန်းသည် ကားပြတင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်ရှုခင်းများကို ငေးမောလာသော်လည်း စိတ်အာရုံထဲမှာ မြင်ကွင်းများ ထင်မလာပါ။ ပျောက်ဆုံးခဲ့သော တစ်လတာအတွင်း ကိုသော် ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ။ မိမိကိုရော ဆက်သွယ်ခဲ့သလား။ မိုင်ငံခြားပဲ ထွက်သွားလေပြီလား သိချင်နေမိသည်။

ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ပျောက်ဆုံးခဲ့သောတစ်လတာကာလ၏ ပြဿနာများကို ရှင်းလင်းရပေဦးမည်။ မိမိ၏ ဆန်းကြယ်သောဘဝဖြစ်ရပ်ကို တွေးတောရင်း ဝေသီထွန်း ငြိမ်သက်စွာပါလာခဲ့၏။

ကိုလင်းဦးသည် ဝေသီထွန်းကို ကားတွင်းနောက်ကြည့်မှန်မှ အကြိမ်ကြိမ်ခိုးကြည့်ရင်း စကားတွေ ပြောချင်နေမိသည်။ အနီးတွင် ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ရှိနေ၍ ဆင်ခြင်နေရ၏။

ဝေသီထွန်း သူ့ကိုတကယ်ပင် မမှတ်မိတော့တာ သေချာပါ၏။ ကိုလင်းဦး လက်ခံပါသည်။
ကိုကိုရဲ့ မေတ္တာအဓွန့်အသက်ကလေးကိုမှ ပြန်ပြီး မခံစားမိဘူးလား ညီမလေးရယ်။ မေးလိုက်ချင်ပါသည်။

ဝေသီထွန်းအမြင်မှာ လူ့အသစ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူက ချစ်ရေးဆိုကြည့်ချင်သေးသည်။ ဒါဆို ညီမလေး ကိုကိုကို ပြန်ချစ်လာဦးမှာလား။ အမာဇင်စိတ်နဲ့တုန်းက ချစ်ခဲ့တဲ့အသည်းနှလုံးကလည်း ဟောဒီ ဝေသီလေးကိုယ်ထဲက အသည်းနှလုံးပါပဲကွယ်။ မင်းလေးရဲ့ အကြည့်တွေက ဘာမှမပတ်သက်ပူးသလို စိမ်းကားလှချေလား။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ခံစားချက်မဲ့လှချေလား မိန်းကလေးရယ်။

ကိုလင်းဦးတစ်ယောက် မခံချိမခံသာ ခံစားနေရတော့၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကတော့ ဝေသီထွန်းက ကိုလင်းဦးကို မှတ်မိဟန်မရှိဘဲ ဘာသိဘာသာ ရှိနေသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေရသည်။ သမီးလေးကို ကိုလင်းဦးဆိုသည့်သူငယ်နှင့် မဆက်သွယ်၊ မပတ်သက်စေချင်တော့ပါ။ ကိုလင်းဦး၏အသည်းနှလုံးသည် ဟောင်းနွမ်းနေသော တစ်ပတ်ရစ် အသည်းနှလုံးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အမာစင်ကို ချစ်ခဲ့ပြီးသား နှလုံးသားသည် သမီးလေးအတွက် အသစ်မဖြစ်နိုင်။ ကိုလင်းဦးကို ရိုးသားသိမ်မွေ့သော လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ် သဘောကျသော်လည်း သမီး၏ပူးစားဖက်အဖြစ်တော့ လက်မခံနိုင်ပါ။ သမီးလေးဝေသီက သိရှိမှတ်မိပုံမပြသောအခါ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာတွေ ပြယ်လွင့်ရလေသည်။ သည်လိုနှင့်ပဲ လေယာဉ်ကွင်းကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ခရီးသည်အဝင်ဝမှာ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးသည့်အခါ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ မောင်လင်းဦးရယ်”

ဝေသီထွန်းက လိုက်ပေးသည့်သူကို နှုတ်ဆက်ရန် ကြည့်သည်။ ဝေသီမျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖျန်းနေ၏။ သူက အမာစင်ချစ်သူတို့။ ဘဝမှနေစဉ်က သူမသည် အမာစင်အဖြစ် သူ့ကို အတော်ပဲရွဲခဲ့ဖူးတဲ့တယ်လို့ မာမီက ပြန်ပြောပြသည်။ သည့်အတွက် ဝေသီ သူ့ကို ရှက်နေ၏။

မျက်နှာရိုန်းရိုန်းနှင့်ပဲ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရပါသည်။

“ဝေသီတို့ ပြန်ပါဦးမယ် အစ်ကိုကြီး”

အစ်ကိုကြီးတဲ့လားကွယ်။ ပြောချင်တဲ့စကားတွေ ရင်နှင့်အပြည့်ရှိသော်လည်း ကိုလင်းဦးနှုတ်မှ တစ်လုံးမှ ထွက်မလာ။ ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းကိုပဲ ရည်ရွယ်၍ပြောလိုက်သည်။

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကျွန်တော် ဝင်လည်ပါရစေ အနီတီ”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်း ရုတ်တရက် တွေဝေသွားပြီးမှ -

“ရပါတယ်ကွယ်”

လို့က်လှမှု နည်းလှသောအသံဖြင့် လူမှုရေးအရ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ဝေသီလက်ကိုဆွဲကာ -

“ဝင်ကြစို့ သမီး”

လေယာဉ်ခန်းမထဲသို့ သားအမိနှစ်ယောက် လှမ်းဝင်သွားကြလေသည်။ သူ့အတွက်တော့ အသည်းနှလုံးကို နှုတ်ယူသွားခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ရန်ကုန်မြေကို မြင်သည်နှင့်ပင် ဝေသီစိတ်တွေ လန်းဆန်းတက်ကြွသွားလေသည်။ မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ကွင်းသို့ လေယာဉ်ဆိုက်လေပြီ။ ညွှန်ကြားရေးမှူးရုံးတွင် လာကြိုနေသော ဒက်ဒီကို တွေ့ရသည်။ ဒက်ဒီဘေးမှာရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တော့ ဝေသီ အရမ်းအံ့ဩဝမ်းသာသွားရသည်။ ကေသီတို့ကို မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်ရောက်ဦးမည်မထင်၍ အံ့ဩသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“မိဘို... နင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ”

“ငါ ရောက်တာ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ကေသီတို့ စင်ကာပူကို သွားလည်နေတာ ဇလပင် ကျော်ပါပြီ။

“ဝေသီရယ်... နင့်အကြောင်းတွေကြားရတာ ကြက်သီးထလိုက်တာဟယ်”

“ငါကိုယ်တိုင်တောင် အံ့ဩလွန်းလို့ သေလုမတတ်ပဲ။ နင် ဘယ်က ကြားသလဲ”

“ရန်ကုန် ပြန်ရောက်မှဆိုတာပေါ့။ နင့်ဒက်ဒီ ပြောပြတာ။ ငါဖြင့် နင်တစ်သက်လုံး အမာစင် ဖြစ်သွားပြီး ငါ့ကိုတောင်မှ မှတ်မိပါဦးမလားလို့ စိုးရိမ်လိုက်တာ”

“ခုတော့ အားလုံးပြီးပါပြီဟယ်”

ပစ္စည်းများ ရွေးပြီး ကွင်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်မှလာကြသည့် ကားနောက်ခန်းတွင် ကျွဲကျွဲလေး ထိုင်နေသည့် ထွေးခင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... ထွေးခင်။ နင်ဘာလို့ ကွင်းထဲလိုက်မလာတာလဲ”

ထွေးခင်မျက်နှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဝေသို့ထံမှ ထွေးခံ ဆိုသည့်အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် သူ့မမလေး နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ ဖြစ်သည်။

“ဟယ်... မမလေး။ မမလေးက မမလေး ပြန်ဖြစ်သွားပြီနော်”

“ငါက ဘာဖြစ်ရမှာတုံး။ ပြောပုံက”

“ထွေးခင် ပြောသားပဲ။ အစကတည်းက ချည်မန်းကွင်းစွပ်လိုက်ရင် အဲဒီ ဖုတ်က ထွက်သွားမှာ”

“ထွေးခင်”

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းက ငေါက်လိုက်သည်။

“စကားကို သတိထားပြောစမ်း။ အကျင့်ကို မပျောက်ဘူး။ ကြပ်ကြပ် ပါးစပ်ဖွာပါ။ ညည်းကို ရွာပြန်ဖို့ပစ်မယ် ... ဟွန်း”

ထွေးခင် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး တစ်ခါတည်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

အင်္ဂုဒီက ကားမောင်းပြီး မာမီက ရှေ့ခန်းက ထိုင်လိုက်လာသည်။ ဝေသီ၊ ကေသီတို့နှင့် ထွေးခင်တို့ သုံးယောက်က ကားနောက်ခန်းမှာ။

ထွေးခင်သည် မာမီကို ကြောက်၍ ပါးစပ်ပိတ်ငြိမ်နေရသော်လည်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဝေသို့ကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်လုပ်လာသည်။

သူ့မှာ ဝေသို့ကို ပြောစရာစကားတွေရှိနေတာ သေချာသည်။

ဝေသီကလည်း ပျောက်ဆုံးခဲ့သော တစ်လတာအတွင်း ရန်ကုန်ကအကြောင်းတွေကို ထွေးခင်မှအပ မေးစရာလူမရှိ။

လူကြီးတွေရှေ့မှာမို့ ဝေသီက ထွေးခင်ကို ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် ကေသီတို့နှင့် စင်ကာပူအကြောင်းတွေ မေးမြန်းပြောဆိုလာခဲ့သည်။

ကိုသော်ဆိုတဲ့ ကိုဝင်းမင်းသော် ဝေသို့ကို ဆက်သွယ်သေးသလား။ ဝေသီ သိချင်လှပါပြီ။

အိမ်ရောက်တော့ တွားတွားကြီးကို အရင်ဦးစွာဝင်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ထွေးခင်ကို အသာလက်တို့ပြီး အခန်းထဲလာခဲ့ဖို့ မှာခဲ့လိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဝေသီ။ နင်နဲ့ ဝင်းမင်းသော် အခြေအနေ”

အပေါ်ထပ် ဝေသို့အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ကေသီတို့က သိလိုစော ကီးစွာ မေးလိုက်သည်။

“မိဘို့... နင်စင်ကာပူမှာ ကြောက်လတောင် ကြာသွားတော့ ဘာမှ မသိဘူးနော်”

“ငါထွက်သွားတုန်းက နင်တို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲလေ။ နင် စင်ကာပူကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တုန်းကလည်း သူ့အကြောင်းတွေ ထည့်မှမပြောတာ”

“သူ သင်္ဘောလိုက်ဖို့ လုပ်နေတယ် မိဘို့။ နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ မာမီတို့က ငါ့ကို သူ့နဲ့ သဘောမတူဘူး။ သူတို့က ဆင်းရဲတယ် မဟုတ်လား။

သင်္ဘောလိုက်ဖို့တောင် သူ့ဦးလေးတစ်စမ်းကွဲက ဝိုက်ဆံထုတ်ပေးတာ။ သင်္ဘောတက်ရရင် လခတစ်ဝက်ကို အတိုးနဲ့ပြန်ဆပ်ရမှာ”

“ဒါတုံးစံပဲလေ။ သင်္ဘောပေါ်တက်ရရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါဟယ်။ အန်တီက ဘယ်လို ပြဿနာရှာလို့လဲ”

“ငါ့ကို မန္တလေး အပြီးဖို့ပစ်လိုက်တာ မိဘို့။ ဖြစ်ရင်တော့ ငါတို့ စီးသွားတဲ့ကား မှောက်တာလေ”

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းနော်။ လူသာ မသေတာဟယ်။ နင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေက မယုံနိုင်စရာပဲ”

“ကားမှောက်တာ မေ ၁၂ ရက်၊ ငါသတိပြန်ရတော့ ဇွန် ၁၂ ရက်၊ ကြားထဲက တစ်လလုံးကို ငါဘာမှကို မသိတော့တာ မိဘို့။ မာမီ ပြန်ပြောလို့

တအံ့တကြဲ သိရတာ”

“ကြောက်စရာကြီးဟယ်”

“ကိုသော်ကိုလေ... ငါ မန္တလေးလိုက်ခဲ့ဖို့ ချိန်းခဲ့တာသိလား”

“ဪ”

“ငါ မန္တလေး သွားတဲ့ မေ ၁၂ ရက်ပဲ။ သူက ညနေရထားနဲ့ မန္တလေး လိုက်ခဲ့တယ်”

“ဟယ်... မဆုံမိကြတော့ဘူးပေါ့”

“ငါတို့အကြံက ဒီလို။ နောက်တစ်နေ့ မေ ၁၃ရက်မှာ မန္တလေးမှာ ဆုံကြဖို့။ မန္တလေးမှာ ငါတည်းမယ့် ၃၀ လမ်းက တိုက်ခန်းလိပ်စာကိုလည်း သူ့ပေးထားခဲ့တာ။ ဟိုတိုက်ခန်းမှာ ငါ့အခေါ် ကျောင်းဆရာမ ဒေါ်လှယဉ် နေတယ်လေ”

“ကျောက်မြောင်းက အပျိုကြီးလား”

“သူ မန္တလေး ပြောင်းရလို့ တိုက်ခန်းပေးထားတာ။ သူကလည်း အဲဒီရက်တွေမှာ စာမေးပွဲအဖြေလွှာတွေ စစ်နေမှာဆိုတော့ ငါ လွှတ်လပ်တယ် လေ။ ဒေါ်စောတင်ကိုတော့ ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါဘူး”

“အဲဒီအခေါ်ကြီး သေသွားတာ သနားပါတယ်ဟယ်”

“ကိုသော်ကို တိုက်ခန်းချေ့ မယောင်မလည် လာခိုင်းထားတာ။ လူလစ်ရင် ငါ သူ့နောက် လိုက်ပြေးတော့မလို့”

“ဟယ့်... ကောင်မ။ ရဲလှချည်လား”

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မိတို့။ စွန့်မှ ဖြစ်တော့မှာလေ။ မာမိက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သဘောတူမှာ မဟုတ်တာ။ တို့အကြံက လက်ထပ်ပြီးမှ လူကြီးတွေ အတွေ့ခံမယ်။ နောက်ပိုင်း သဘောတက်ရရင်လည်း သွားပစေ။ သူနဲ့ မလွဲဖို့ လိုရင်းပဲဆိုပြီး တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုး၊ တရားဝင်ယူပြီးမှ မာမိတို့ကို တောင်းပန်ဖို့ စိတ်ကူးထားတာ”

“ဒါဆို ဝင်းမင်းသော်က မန္တလေးရောက်သွားပြီး နင်ကလမ်းမှာတင် တစ်နေတာပေါ့”

“ဒီကြာထဲ ငါက အတိတ်မှေ့သွားတော့ ပိုဆိုတာပေါ့တဲ့။ သတိပြန်ရချင်း ဇွန်လ၁၂ရက်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ သူနဲ့ ချိန်းထားတာ လွဲပါပြီဆိုပြီး ငါ့မှာ ငိုလိုက်ရတာဟယ်”

“ကားတိုက်တာတော့ သူသိမှာပါ”

“နောက်ပိုင်း သူ ငါ့ကို ဆက်သွယ်သေးသလား။ ငါ သိပ်သိချင်တယ် မိဘိုရယ်”

“ကိုကြီးသော်က မမလေးကို ဆက်သွယ်တာပေါ့ မမလေးရဲ့။ မမလေးက ဘာမှမမှတ်မိတော့ တွေးခင်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

ထွေးခင်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်စကားကိုယ်အာရုံစိတ်စားနေ၍ ထွေးခင် ရောက်နေတာကိုပင် နှစ်ယောက်လုံး မသိလိုက်ကြချေ။

ထွေးခင်က ရင်ဘတ်ကြားထဲမှ စာခေါက်တစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ ကမ်းပေးရင်း -

“ဟောဒီမှာ ကိုကြီးသော်ပေးတဲ့စာ။ မမလေးက မမလေးစိတ် ပျောက်နေတော့ ကိုကြီးသော်စာတောင် မဖတ်တတ်တော့ဘူး”

ဝေသီ စာကိုယူ၍ ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ်စာလုံးများကိုစိတ်ကွန့်ယူတာဖြင့် ရိုက်ထားသောစာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝေသီနှင့်ကိုသော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းသာသိသည့် လျှို့ဝှက် စာရေးနည်းဖြင့် ရေးထားသည့်စာပါ။

“ထွေးခင်က ပြောပါသေးတယ်။ အဲဒီစာကို ကွန်ပျူတာထဲ ရိုက်ထည့်ပြီးမှ ဖတ်ရတာပါလို့။ မမလေးက ဘာမှ မမှတ်မိဘူး။ မသိဘူးလေ။ ထွေးခင်စာကို ယူသိမ်းထားလိုက်ရတာ”

“ငါ့အပြစ်ပါပဲဟယ်”

ဝေသီက ကွန်ပျူတာစားပွဲသို့ ထသွားလိုက်သည်။ ကွန်ပျူတာကို လျှပ်စစ်ခလုတ်တွင် ရှိင်း၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

“စာက နှစ်စောင် မမလေး။ အဲဒီစာက နောက်မှ ပေးတဲ့စာ။ အရင် တစ်စောင်ရှိသေးတယ်”

“ဟင့်... ဘယ်မှာလဲ”

“မမလေးကို ပေးလိုက်တာပဲလေ”

“ဟဲ့... လုပ်ကြပါဦး... ရှာပါဦး။ မာမိများ တွေ့သွားသေးသလား”

“မာမိတွေပုံ မရပါဘူး။ မာမိတွေရင် ပွစ်ပွစ်နဲ့ပြောမှာပေါ့။ ထွေးခင်ကိုလည်း ဆွဲမှာ”

“ရှာပါဦးဟယ်”

ဝေသီက ဘယ်နေရာတွင် ထားနိုင်လောက်သလဲ ပြန်တွေးကြည့်သည်။ အဲဒီတုန်းက ဝေသီထွန်းစိတ်မဟုတ်ပါ၍ အမာဇင် ဘာလုပ်လိုက်သလဲ မသိနိုင်ပါ။

ကေသီတိုက် ဖြစ်နိုင်ချေကို စဉ်းစားကြည့်သည်။

“မိန်းကလေးတွေဟာ လူမသိစေချင်ရင် စာအုပ်အဖုံးကြားတို့၊ စားပွဲခင်းအောက်တို့၊ အံဆွဲအောက်ဆုံးတို့မှာ ဝှက်တတ်ကြတာပဲ။ အဲဒီနေရာတွေ ရှာကြည့်ရအောင်”

“အဲဒီတုန်းက မမလေးက ခြေထောက်ကျိုးနေသေးတာ မမဆိုရဲ့”

“ဟင်”

“အဝေးကြီးမှာ မရှိနိုင်ဘူး။ ခေါင်းအုံးစွပ်ကြားတို့၊ ခုတင်ကြားတို့မှာပဲ ရှိမယ်”

ထွေးခင်က စုံထောက်မကြီးလုပ်ပြီး တွေးခေါ်ကြည့်သည်။ လူကလည်း ခုတင်ဆီရောက်သွားကာ လှန်လှောရှာဖွေ၏။

“ဟော့... တွေ့ပြီ... တွေ့ပြီ။ ဓမ္မရာအောက်မှာ ထိုးထားတာပဲ”

ထွေးခင်က သူ့ရဲ့စုံထောက်ညာဏ်နှင့် တွေးခေါ်ပုံမှန်သွား၍ အံ့မြူးနေသည်။ စာခေါက်ကို ဝေသီလက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“ဒါက ပထမစာနော်”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုကြီးသော် လမ်းထိပ်က စောင့်စောင့်ပြီး ထွေးခင် ရှေးအသွားမှာ ပေးပိုင်းတာ”

ကွန်ပျူတာ ပွင့်သွားပေပြီ။ အသုံးပြုရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၏။

ဝေသီက Word ကိုခေါ်လိုက်ပြီး လှုပ်ရှားသောစိတ်ဖြင့် စာရွက်ထဲက အင်္ဂလိပ်စာလုံးများအတိုင်း ကွန်ပျူတာထဲ ရိုက်ထည့်နေသည်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးများက ကွန်ပျူတာမြင်ကွင်း မော်နီတာပေါ်မှာ ပေါ်လာသည်။

“ဘာတွေတုန်းဟာ။ နှင်တို့ဟာက ... ”

ကေသီဘိုက နားမလည်နိုင်ဘဲ မေးသည်။

“ကြည့်နေ... ကြည့်နေ။ မမလေး လုပ်လိုက်ရင် မြန်မာစာလုံးတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဝေသီထွန်း ကွန်ပျူတာကိုတိုင်း ဘေးမှထိုင်ကြည့်နေကျ ထွေးခင်က လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဒါက ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲသိတဲ့ Code Word လေ”

ဝေသီက ကေသီဘို နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

ဝေသီနှင့် ဝင်းမင်းသော် ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ရင်း တွေ့ခဲ့ကြသည်။

သင်တန်းအပြီးမှာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ဝင်းမင်းသော်တို့က ဆင်းရဲပါသည်။ ဖခင်က ရုံးတစ်ရုံးမှ ရုံးအုပ်ဖြစ်ပြီး မိခင်က ဝင်ငွေမရှာနိုင်သော အိမ်ရှင်မသာ ဖြစ်သည်။ မောင်နှမ သုံးယောက်ရှိရာ ဖခင်လစာဖြင့် မလောက်ပေ။

ဝင်းမင်းသော်တစ်ယောက်ပဲ ဆယ်တန်းအောင်သည်။ တက္ကသိုလ်ဆက်မတက်နိုင်၍ အဝေးသင်နှင့်ပဲ ပညာဆက်ရသည်။

အလုပ်အကိုင်အတွက် အထောက်အကူရလိုချင်သော ကွန်ပျူတာ သင်တန်းလာတက်ရင်း ဝေသီနှင့် တွေ့ကြုံခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကွန်ပျူတာသင်တန်းကိုပင် ချောင်လည်သော ဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲကထားပေး၍ တက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သင်တန်းအပြီးမှာ ကွန်ပျူတာဆိုင်တစ်ခု၏ စာစီစာရိုက် အလုပ်ရသွားသည်။

ဝေသီနှင့် ဝင်းမင်းသော်အကြောင်းကို ဒက်ဒီနှင့်မာမီ သိသွားကြ၏။

မာမီက ဝင်းမင်းသော်အကြောင်းကို စုံစမ်းသိရှိသွားပြီး ဆင်းရဲသော မိသားစုမှဖြစ်၍ သဘောမတူ။

ဝေသီတို့ ခိုး၍တွေ့ရသည်။ လူချင်းမဆုံနိုင်သည့်အခါ စာအပေးအယူလုပ်၍ ဆက်သွယ်ရပါ၏။ ကြားထဲက စာပေးစာယူ အောင်သွယ်က ထွေးခင်။ ထွေးခင် ဈေးသွားခွင့်ရှိပါ၍ လမ်းထိပ်က စောင့်ပြီး စာအပို့အယူ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

စာကို မာမီတို့တွေ့လျှင် မသိအောင် နည်းလမ်းတစ်ခုထွင်ခဲ့ကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ကွန်ပျူတာတတ်သူများမို့ စာကို ကွန်ပျူတာနှင့်ပဲ ရိုက်ကြ သည်။

ပထမ မြန်မာလိုရိုက်ပြီး မြန်မာစာလုံးကို အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖြင့် ပြင်ပစ်လိုက်သည်။ ကွန်ပျူတာအခြေခံ မရှိသောသူများ နားလည်ရန် မလွယ်ကူပါ။

ကွန်ပျူတာတွင် စာလုံးများကို ရိုက်ထည့်ရသော ကီးဘုတ်သည် လက်နှိပ်စက်နှင့်အလားတူပင် ဖြစ်ပါ၏။

လက်နှိပ်စက်က မြန်မာလက်နှိပ်စက်ဆိုလျှင် မြန်မာစာလုံးပဲပါသည်။ အင်္ဂလိပ်လို ရိုက်ချင်လျှင် အင်္ဂလိပ် လက်နှိပ်စက်နှင့်သာ ရိုက်ရသည်။

သီးခြားစီပါ။

ကွန်ပျူတာကတော့ များစွာပင် ပို၍အဆင့်မြင့်သော နည်းပညာဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားပါ၏။

ကွန်ပျူတာကီးဘုတ်သည် ကွန်ပျူတာတွင် ထည့်သွင်းထားသော မည်သည့်ဘာသာနှင့်မဆို ရိုက်နိုင်သည်။

ကီးဘုတ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာလုံး a အသေးနေရာ၌ မြန်မာစာလုံး ‘ခ’ သဝေထိုး ရှိပါ၏။ b အသေးနေရာတွင် ‘ဘကုန်း’၊ c အသေးနေရာတွင် ‘ခက္ကော’ စသည်ဖြင့် သူ့နေရာနှင့် သူရှိသည်။

အင်္ဂလိပ်လို ရိုက်ချင်ပါက ကွန်ပျူတာပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာလုံး Font ကို အရင်ခေါ်ရသည်။ ရိုက်လိုက်ပါက အင်္ဂလိပ်စာလုံးများ ပေါ်လာ ပါသည်။ မြန်မာ Font ကို ခေါ်ထားပါက မြန်မာစာပေါ်သည်။

ဆိုကြပါစို့။

အင်္ဂလိပ်လို cat ဟု ရိုက်ထားလိုက်လျှင် ထိုစာလုံးကို မြန်မာစာလုံးအဖြစ် ပြင်လိုက်ပါက c နေရာတွင် ခ။ a နေရာတွင် သဝေထိုး။ t နေရာတွင် အ ရှိသည့်အတွက် ‘ခအေ’ ဟု မြန်မာလို ပေါ်လာမည်။

ထိုနည်းကိုသုံး၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပေးသည့်စာတွင် ပထမ မြန်မာလိုရိုက်၊ ပြီးမှ အင်္ဂလိပ်စာလုံး အဖြစ်ပြင်ကာ Print ပုံနှိပ်စာထုတ်ယူပြီး အပေးအယူ လုပ်ကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဝင်းမင်းသော် ပထမပေးသည့်စာကို အင်္ဂလိပ်စာလုံးများအတိုင်း ဝေသီက ကွန်ပျူတာထဲ ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။

a0oD

rEÄav;u armifapmifhw,f/
2 &uf&SdrS a0wkdh um;arSmufwJh
owif;ukd armifod&w,f/
armif zkef;ac:awmh a0hrmrDu ay;rukdifbl;/
armifhukdqfoG,fyg/
at;atmifwkdYtdrfrSm armiftNrJ &Sdr,f/

espfwJh

aomf

ထိုစာတွင် ပထမဆုံးအကြောင်းပြောသော a0oD မှာ A အသေး သည် သဝေထို။ ဇီးရီးသည်- ဝလုံ။ O အသေးက- သ။ D အကြီးက- လုံးကြီးတင်ဆန်ခတ် ဖြစ်ပါ၍ မြန်မာစာလုံးပြောင်းလိုက်လျှင် ‘ဝေထီ’ ဟု ထွက်လာပါလိမ့်မည်။
ဝေထီတို့က မြန်မာစာလုံးပြောင်းသည့်အခါ စီအီး စာလုံးကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။
“ဒီမှာ ကြည့်။ ဒီစာကို မြန်မာစာလုံး Font နဲ့ ပြင်ပြမယ်”
ဝေထီက ပြောကာ အင်္ဂလိပ်စာလုံးများကို မြန်မာစာလုံး Font ပြောင်း၍ နှိပ်လိုက်၏။
ဝင်းမင်းသော်၏ ပထမစာသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိသော မြန်မာစာလုံးများဖြင့် ပေါ်လွင်လာလေ၏။

ဝေထီ

မန္တလေးက မောင်စောင့်တယ်။
၂ ရက်ရှိမှ ဝေထီ ကားမှောက်တဲ့
သတင်းကို မောင်သီရတယ်။
မောင် ဖုန်းခေါ်တော့ ဝေထီမိက ပေးမကိုင်ဘူး။
မောင့်ကို ဆက်သွယ်ပါ။
အေးအောင်တို့အိမ်မှာ မောင်အမြဲ ရှိမယ်။

ချစ်တဲ့

သော်

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

ကွန်ပျူတာမတတ်သေးတဲ့ ဝေထီတို့က အားရပါးရ ချီးမွမ်းလိုက်သည်။
ဝေထီက ဒုတိယစာကို ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်ရှိုက်လိုက်ပြန်၏။

armifha0oD

paumhaps;xJrSmawGh7ufeJhrac:wm
[efaqmifaumif;vGef;wmvm; wu,frSw frd
wmvm;uG,f
armif oGm;7awmhr,f
ADZm7ae^yDa0
armif a0hukdawGhyg7ap
at;atmifwkdhtdrf armifapmifhr,f
3 7ufaeh armifxGuf7r,f
qufqufar#mfaer,f tcspt7,f

espfwJh -

aomf

မြန်မာစာလုံးအဖြစ်ပြင်လိုက်သည့်အခါ -

မောင့်ဝေသီ

ဗိုလ်ချုပ်ချေထဲမှာ တွေ့လျက်နဲ့မခေါ်တာ
ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းတာလား ။ တကယ်မမှတ်မိတာလားကွယ်
မောင် သွားရတော့မယ်
ဗီဇာရနေပြီဝေ
မောင် ဝေ့ကိုတွေ့ပါရစေ
အေးအောင်သို့အိမ်က မောင်စောင့်မယ်
၃ ရက်နေ့ မောင်ထွက်ရမယ်
ဆက်ဆက်မျှော်နေမယ် အချစ်ရယ်

ချစ်တဲ့
သော်

“အို ... သူသွားပြီပေါ့”

မော်နီတာပေါ်မှ စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး ဝေသီ ကြေကွဲစွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ချေထဲမှာ တွေ့တယ်တဲ့။ ငါ မမှတ်မိတူ။ သူ ငါ့ကို အထင်မှားသွားပြီထင်ပါရဲ့ မိသို့ရယ်”

ပြောရင်း ဝေသီမျှက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

“မငိုပါနဲ့ဟယ်။ နိုင်ငံခြားသွားတာ ဆက်သွယ်လို့ မရတော့တာမှ မဟုတ်တာ။ စာရေးပြီးရှင်းပြမှာပေါ့”

“လောလောဆယ်တော့ သူ့အထင်မှားနေမှာပဲ။ မနက်ဖြန် ကိုအေးအောင်ဆီ သွားပြီး မေးကြည့်ဦးမှာပဲ။ နင် လိုက်ခဲ့နော်”

“အေးပါ... လိုက်ခဲ့ပေးပါ့မယ်”

“ကြည့်ပါဦးဟယ်... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။ သူ့နိုင်ငံခြားထွက်တဲ့နေ့က ၃ ရက်နေ့တဲ့။ အဲဒီ ၃ ရက်နေ့မှာပဲ ငါက မန္တလေးကိုသွားတာ။ အမာခင် အဖြစ်နဲ့ မန္တလေးကို သွားရတဲ့ငါကတော့ အဲဒီတုန်းက ပျော်လို့နေမှာ။ ကိုသော်ကတော့ ငါ့ကိုစိတ်နာနေမှာပဲ”

ထွေးခင်ကဝင်၍ နောက်ကြောင်းပြန် ပြောပြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီစာပေးတဲ့နေ့က မမလေး မန္တလေးမသွားခင် အရင်တစ်နေ့၊ မမလေးက မန္တလေးသွားဖို့ အဝတ်အစားတွေထည့်နေတုန်း ထွေးခင်က စာလာပေးတာလေ။ မမလေးက စိတ်မဝင်စားတော့ စာကို ထွေးခင် ယူသိမ်းထားလိုက်တာ”

“သူ စိတ်နာသွားမှာပဲနော်။ မိသို့”

“အားမလျော့ပါနဲ့ဦး ဝေသီရယ်။ နင် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ့သိသွားရင် ကျေနပ်မှာပါ။ ကိုအေးအောင်ဆီက သူ့လိပ်စာရတော့ စာရေး လိုက်ပေါ့”

(၉)

“ငသော်ကြီးက မဝေသီကို စိတ်နာသွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တော်တော်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရှာတယ်ဗျာ”

“ဝေသီအကြောင်းတွေက အခု ဝေသီ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ ကိုအေးအောင်ရယ်။ ဝေသီကိုယ်တိုင်ကို ကိုယ့်ကိုကိုယ် မမှတ်မိတဲ့အဖြစ်ပါ”
ပြောရင်း ဝေသီ မျက်ရည်ကျလာသည်။

ကိုအေးအောင်ဆီ လာနံ့စမ်းတော့လည်း အားတက်ဖွယ်သတင်း မကြားရ။ ကိုအေးအောင်က ကိုသော်နှင့်ဝေသီ အကြောင်းကို အလုံးစုံ သိထားသူ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက်တည်းနေသည့် ကိုအေးအောင်တိုက်ခန်းတွင် ဝေသီတို့ ချိန်းတွေ့နေကျဖြစ်ပါ၏။

“မန္တလေးမှာ ချိန်းပြီးလွှဲသွားတာကိုတော့ ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့်ဆိုတာ သူ့သိလို့ ခွင့်လွှတ်တယ်။ ဒီကောင်ကြီး ပေါက်ကွဲသွားတာက ဗိုလ်ချုပ် ဈေးထဲမှာ မဝေသီက သူ့ကို မြင်လျက်နဲ့ မနှုတ်ဆက်လိုက်တာကိုပဲ”

“အို”

“အဲဒီနေ့ကများဗျာ.. သောက်လိုက်တာ အရှူးအမူးပဲ”

“အို.. သူ့အရက်တွေ သောက်တယ်”

“ဝီဇက်တစ်လုံးဝယ်ချလာပြီး တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ချုပ်လိုက်တာပဲ။ သောက်စမရှိတဲ့ အူရှင်းဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ဗျာ”

“ဖြစ်ရလေ ကိုသော်ရယ်”

“သူ စာပေးတာတွေလည်း အကြောင်းမပြန်တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်ရတာပေါ့။ အိမ်မှာ အခွင့်အရေး မရလို့ မဆက်သွယ်တာလား။ ဝေသီကိုယ်တိုင်ကပဲ စိတ်ပြောင်းသွားပြီလား တွေးပြီး တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲသွားတယ် မဝေသီ”

ကေသီတို့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်ရင်း ဝေသီ ပြင်းထန်စွာ ဝိုရလေပြီ။

“ကဲပျံ့.. ကိုအေးအောင်ရယ်။ ကိုဝင်းမင်းသော် လိပ်စာသာ ပေးပါတော့။ အကျိုးအကြောင်း စာရေးရှင်းပြရုံပေါ့နော်”

ကေသီတို့က ဝင်ပြောသည်။

“လိပ်စာတယ်ရဦးမှာလဲဗျာ။ သွားတာမှထယ်ရက်ပဲ ရှိသေးတာ”

“ရှင်”

“ဘန်ကောက်ကနေ မလေးရှားကိုသွားပြီးမှ မလေးရှား ဆိပ်ကမ်းမှာ သင်္ဘောတက်ရမှာ။ ကုမ္ပဏီက ဘယ်သင်္ဘောကို ပို့ပေးမယ်ဆိုတာ မသိရသေးဘူး။ လေ။ သူ့ဘက်က အရင်ဆက်သွယ်မှ လိပ်စာသိရမှာပေါ့”

“ဟိုကနေ ဖုန်းလေးဘာလေးတောင် မဆက်ဘူးလားရှင်”

“သူဌေးသားမှ မဟုတ်တာဗျာ။ အခုသွားတာတောင် ဈေးငှားပြီးသွားရတာ။ ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ဘယ်ဆက်နိုင်မှာလဲ”

လောလောဆယ်တော့ ကိုသော်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်လေပြီ။ ရှင်းပြခွင့်မရသေးသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကိုသော်၏ အထင်လွဲစိတ်က သက်တမ်းရှည်တော့မည်။

ကိုသော်ဆီက စာလာရင် လိပ်စာပေးပါဟု မှာခဲ့ကာ ကိုအေးအောင်အိမ်မှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကေသီတို့အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကိုပါ ပေးထားခဲ့လိုက်၏။

“နင့်မျက်နှာက သိပ်သိသာလွန်းတယ်။ ဣန္ဒြေဆည်စမ်းပါ ဝေသီ ရယ်”

အပြန်လမ်းမှာ ကေသီတို့ကပင် သတိပေးယူရ၏။

အိမ်ကကားနှင့်လိုက်ပို့ခိုင်းလျှင် မာမိတို့ ပြန်သိမှာစိုး၍ ဝေသီတို့နှစ်ယောက် ကိုအေးအောင်အိမ်သို့ ဘတ်စ်ကားနှင့်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

လမ်းထိပ်ဘတ်စ်ကားဂိတ်ရောက်တော့ ထွက်လုဆဲ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။

“ဟိုမှာ ကားရှိတယ်ဟဲ့။ လာ.. အဲဒီကားပေါ်ပဲ တက်ရအောင်”

ကေသီတို့က ဝေသီလက်ကိုဆွဲခေါ်ပြီး ကားဆီပြေးသွားသည်။

ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်မည့်အပြု -

ဝေသီ မိုက်ခနဲမူးကာ ယိုင်သွားသည်။

“အို”

“ဟဲ့”

“ဟိုမိန်းကလေး.. မဖြစ်ဘူး။ မလိုက်နဲ့”

ဝေသီအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ကြသည့် ကားပေါ်မှ ခရီးသည်တချို့က လန့်အော်လိုက်ကြသည်။

“နေမကောင်းရင် နောက်တစ်စီးမှလိုက်တော့ အစ်မတို့။ ကားက သိပ်ကျပ်တယ်။ ဆွဲ.. ဆရာရေ”

ကေသီနှင့်ဝေသီ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်အောက်သွားပြီး ရပ်နေရသည်။ နေကာလည်း အရမ်းပူနေ၏။

www.burmeseclassic.com

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ဝေသီ”

“ချက်ချင်းကြီး မူးသွားတာဟာ။ ခေါင်းတွေလည်း ကိုက်လိုက်တာဟယ်။ အဲ့... ငါ အန်ချင်တယ်”

ပြောရင်းမှ လေချဉ်တစ်ချက်တက်ရင်း ဝေသီ အန်ချလိုက်သည်။ သို့သော် ဘာအန်ဖတ်မှထွက်မလာ။ လေတွေပဲ အန်သည်။

ကားဂိတ်မှလူတွေက သူတို့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြလေပြီ။

ကေသီတို့က ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆေးခန်းအမှတ်တံဆိပ် ကြက်ခြေနီ ဆိုင်းဘုတ်ကလေး

ချိတ်ထားတာ တွေ့လိုက်သည်။

“ဆေးခန်းဝင်ပြလိုက်ရအောင် ဝေသီ”

“သွားလေ”

ဆေးခန်းရှိရာသို့ ဝေသီလက်မောင်းကို ကေသီတို့က တွဲခေါ်ရင်း လာခဲ့ကြသည်။

“နင် စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သွားတာပါ။ ရာသီဥတုကလည်း အရမ်းပူတယ်လေ”

ဆေးခန်းရှေ့ ရောက်လာပြီ။ ဒေါက်တာ မူမူငြိမ်း ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့ရ၏။

“အတော်ပဲ။ မိန်းမဆရာဝန်ဟဲ့”

ဆရာဝန်မကြီးက ဝေသီအခြေအနေကို မေးမြန်းပြီး သွေးပေါင်ချိန်သည်။ လိုအပ်သောစမ်းသပ်မှု ပြုလုပ်ပေးသည်။

“သမီး... နောက်ဆုံးရာသီပေါ်တာ ဘယ်ရက်ကလဲ”

ဝေသီ တွေ့ဝေသွားသည်။

ဝေသီ မမှတ်မိတော့။ အမာဇင်ဘဝရောက်နေစဉ်က ရာသီပေါ်ရင် ပေါ်ခဲ့မည်။ ဝေသီ ဘယ်လိုမှ သိနိုင်စရာ မရှိပါလေ။

“သမီး မမှတ်မိဘူး ဒေါက်တာ”

“ဒါဆို သမီး ဆီးစစ်ကြည့်ဖို့ လိုမယ်။ စစ်မလား”

“လိုရင် စစ်ရမှာပေါ့ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာမူမူငြိမ်းက ဝေသီတစ်ယောက်တည်းကို ဆေးခန်းနောက်ဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်။

“ခွက်ထဲမှာ ဆီးလက်တစ်ခပ်လောက်သွားပြီး ယူလာခဲ့ သမီး”

ဝေသီဆီးထဲမှာ ကိရိယာလေးတစ်ခုနှစ်ပြီး ဆရာဝန်မကြီးက စစ်ဆေးပေးပါသည်။

ကေသီတို့သည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ကာ ဂျာနယ်တစ်စောင်ဖတ်နေသည်။

ခဏအကြာတွင် အတွင်းခန်းမှ ဝေသီထွန်း၏ လှမ်းခေါ်သံ ထွက်လာသည်။

“မိဘို့... မိဘို့”

ခေါ်သံက အလန့်တကြားနိုင်လှပါ၏။ ကေသီတို့ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဂျာနယ်ကိုပစ်ချရင်း ဆေးခန်းအတွင်းဘက်သို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

မျက်နှာပျက်၍ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ဝေသီကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝေသီ... ဟင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒုက္ခတော့ဖြစ်ပြီ။ ဒုက္ခတော့ ဖြစ်ပြီ မိဘို့ရယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါ့ပြောစမ်းပါ။ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငါ့မှာ ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ မိဘို့”

“ဟိုက်”

မိုးတွေသည်းသော နေ့တစ်နေ့။

မေလသည် မိုးသို့မကူးသေးသော နွေရာသီ၏ နှောင်းပိုင်းလဖြစ်ပါလျက် ထိုနေ့က မိုးတွေ တအားရွာချလေသည်။

မိုးကာလမဟုတ်၍ ထီးယူမလာခဲ့မိသော ဝေသီသည် အခါမဟုတ်မိုးကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးရွှဲစိုသွားလေ၏။ ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှ ကိုအေးအောင်၏ တိုက်ခန်းသို့အလာတွင် မိုးက ရွာချလိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် နားစရာမရှိဘဲ တိုက်ခန်းအရောက် ပြေးလာခဲ့ရာ တိုက်အောက်ရောက်သည်နှင့် ဝေသီရော ဝင်းမင်းသော်ပါ တုတ်တုတ်ရွှဲနေလေပြီ။

“ဒုက္ခပါပဲ”

“အေးအောင်အခန်းရောက်မှ အဝတ်လဲရမှာပဲ ဝေသီ”

“သူ့အတွက်က ဟုတ်တယ်။ ဝေသီအဖို့က ဘယ်လိုလုပ် မိန်းမအဝတ်အစားရှိမှာလဲ”

အေးအောင်က တိုက်ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းနေသူ ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ... အပေါ်တက်မှာတက်ပါ။ ဟိုကျမှ ကြည့်ရှုင်းမယ်”

တတိယထပ်ရှိ ကိုအေးအောင်အခန်းသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ရောက်တော့ ဝင်းမင်းသော်က အသင့်ပါလာသော သော့နှင့် အခန်းတံခါးကို ပွင့်လိုက်သည်။ ရုံးပွင့်ရက်မို့ ရုံးသွားနေသော ကိုအေးအောင် အခန်းမှာ ရှိမနေပါ။ ဝင်းမင်းသော်ကို သော့ပိုတစ်ချောင်းပေးထားသည်မို့ အေးအောင်အခန်းကို ဒီလိုပဲ ဝင်ထွက်နေကျဖြစ်လေသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ကိုသော်က မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုယူကာ ဝေသို့မျက်နှာနှင့်ဆံပင်က ရေတွေကို တယုတ်ယုတ် သုတ်ပေးရှာသည်။

“ကိုသော် ... ကိုယ့်ကိုကိုယ်သုတ်ဦးလေ။ ကိုအေးအောင် အဝတ်တွေ လဲထားလိုက်ပါလား”

ကိုသော်က ကိုအေးအောင်၏ အဝတ်စီရိုထဲက ခပ်ဟောင်းဟောင်း ပုဆိုးတစ်ထည်နှင့် စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်တစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ့ ရေခိုအဝတ်တွေ ချွတ်၍ အေးအောင်အဝတ်အစားများနှင့် လဲလိုက်သည်။

“ဝေသီလည်း လဲမှဖြစ်မယ်။ ဒီတိုင်းနေရင် အအေးပတ်လိမ့်မယ် ဝေသီ”

“ဘာနဲ့ လဲမလဲ။ မိန်းမအဝတ်အစားမှ မရှိတာ”

“အေးအောင်ဟာတွေ ဝတ်ထားရုံပေါ့”

“အို... ကိုအေးအောင် ဘုန်းနိမ့်ကုန်မှာပေါ့”

“မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘုန်းနိမ့်တယ်ဆိုတာ စိတ်ပါ ဝေသီရာ။ သူ့ စိတ်မသန့်ရင် ထပ်မဝတ်ဘဲ နေလိမ့်မယ်”

ကိုသော်က ပုဆိုးတစ်ထည်နှင့် တီရှပ်တစ်ထည်ကို ထုတ်ပေးပြီး ဝေသို့ကို အဝတ်လဲခိုင်းသည်။

အပြင်မှာ မိုးကသည်းထန်ဆဲ။

အပြင်ထွက်ပြီး အိမ်ပြန်လို့လည်း မရ။ ဒီတိုင်းနေရင်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲနေလို့ ဘယ်လိုမှနေလို့ မရ။ အအေးက မိလိမ့်ဦးမည်။

မတတ်နိုင်တော့။

ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ကိုအေးအောင် အဝတ်အစားများနှင့် လဲလိုက်ရသည်။

အဝတ်ရေခိုများကို ရေချိုးခန်းထဲ ဖြန့်လှမ်းခဲ့ပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ -

“ဟား... ဒီလိုဆိုတော့ ကိုယ့်ချစ်သူလေးက အပျံ့စားပါလား။ လှမှလှပဲ ဝေသီရယ်”

“အို”

ဝေသီ ရှက်သွေးဖြန်းကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ပန်းဆီ ပိုက်ထားလိုက်သည်။

ဝေသီ ဝတ်ထားသည့် ကိုအေးအောင်တီရှပ်က နဂိုက ခပ်ပွပွမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ပိုပွနေသည်။ ပြီးတော့ ရေခိုနေသည့် အတွင်း ခံအင်္ကျီကိုလည်း ချွတ်၍လှမ်းထားခဲ့ရပါသဖြင့် အောက်ခံအင်္ကျီမပါဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“တကယ်ပါပဲဗျာ။ ယောက်ျားလျာမလေး ကျနေတာပဲ”

ပုဆိုးကွက်ကျဲကြီးဝတ်ထားသည့် ကိုယ့်ပုံကိုယ် မှန်ထဲမှာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကိုသော်က ဝေသို့ကို သိုင်းဖက်ပြီး ဝေသို့ဆံပင် ဖိုတိုင်းတိုင်းများကို နှမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

“အို... ကိုသော်ကလည်း ဖယ်ပါ”

“ချစ်တယ် ဝေသီရယ်”

ကိုသော် အနမ်းများက ဝေသို့ပါးပြင်နှင့် လည်တိုင်များတစ်လျှောက်

“ဝေသီ”

“ကိုသော်”

“ကိုယ့်ကိုချစ်လားဟင်”

“ကိုသော်ရယ်... သူ့ကိုချစ်မိလို့ပဲ ခက်နေတာပေါ့။ မာစိတို့က ဝေသို့ကို မန္တလေး ပို့ထားမလို့တဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ချစ်တယ် ဝေသီရယ်။ ကိုယ် မခွဲနိုင်ဘူးကွာ”

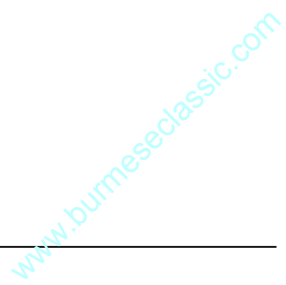
‘ကိုမ်း’ခနဲ မိုးကြိုးပစ်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အို”

ဝေသီ အလန်တကြား ကိုသော်ကို တွယ်ဖက်ထားလိုက်မိ၏။

“ချစ်တယ် ဝေသီရယ်”

“အို ... ကိုသော်”

ဝေသီနှင့်ကိုသော် ရွှေခန်းအတွက် အလှူငွေလို တိုင်ပင်ရပါပြီ။

ဝေသီတို့ အချစ်နယ်ကျွဲမိကြပြီ မဟုတ်လား။

မိုးသည်းနေက အဖြစ်အပျက်တွေကို ကေသီတို့ကို ပြန်ပြောပြလိုက် သည်။

“အဲဒါကြောင့်ပဲ သူ့ကို မန္တလေး လိုက်လာဖို့ မှာခဲ့ရတာ မိဘို။ ငါတို့ လက်ထပ်ပြီးမှ မိဘတွေကို တောင်းပန်မယ်။ သူ သင်္ဘောတက်ခွင့်ရရင် ခဏခွဲနေကြမယ်ပေါ့။ အဲဒီလို စီစဉ်ထားခဲ့ကြတာ။ ခုတော့ အားလုံး လွဲရုံမကဘူး။ ငါ့.. ငါတော့ ဒုက္ခတွေ့ပြီ။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ မိဘိုရယ်”

မဆုံးနိုင်အောင် ငိုရှိုက်ရင်း ဝေသီဆောက်တည်ရာမဲ့ ရပါလေပြီ။

“မတတ်နိုင်ဘူး။ လူကြီးတွေကို ဖွင့်ပြောရုံပဲ။ ကိုဝင်းမင်းသော်ကို ရအောင်ဆက်သွယ်မယ် ဝေသီ။ သူ့ကိုစွဲ သူတာဝန်ယူမှာပါ။ နင်တို့ သိပ်ချစ်ကြတာပဲဟာ။ လက်ထပ်စာချုပ်ကို သူ့ဆီ လှမ်းပို့ပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းမယ်။ စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ပါရင် တရားဝင်တာပဲ။ အဝေးကပဲ လက်ထပ်ကြတာပေါ့။ သတင်းစာထဲထည့်ပြီး လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်း ကြေညာမယ်လေ။ ပြီးတော့”

“မိဘို”

ဝေသီက ကေသီကောင်းကို ဆုံးအောင်မစောင့်ဘဲ ဖြတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဝေသီ၏ တွေ့ဝေထိုင်းရှိုင်းစွာ ကြည့်နေသောအကြည့်ကိုမြင်၍ ကေသီ လန့်သွားသည်။

“သွေးအေးအေးထားပါ ဝေသီရယ်။ ငါက နင့်အတွက် စီစဉ် ... ”

“မိဘို”

“ဝေသီ.. ဘာလဲဟယ်။ နင် သွေးအေးအေးထားပါ”

“ငါ သွေးအေးပါတယ် မိဘို။ ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိလို့”

“ဘာလဲ ဝေသီ”

“ငါတို့ ကိုလင်းဦးကို မေ့ထားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာရယ်”

“ကိုလင်းဦးလေ.. ကိုလင်းဦး။ မန္တလေးက ကိုလင်းဦး။ အမာဇင်ချစ်သူကိုလင်းဦး”

“ဘာဖြစ်လဲ ဝေသီ”

“သူ.. သူ”

“ဝေသီ ပြောစမ်း။ ကိုလင်းဦး ဆိုတဲ့သူ ဘာဖြစ်လဲ”

“မသိဘူး.. သူနဲ့ ငါဘာဖြစ်လဲ။ ငါ မသိဘူး။ အမာဇင်အဖြစ်နဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ဘဝကို ငါမှမမှတ်မိတာ”

“နင် ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ ဝေသီရယ်”

“ငါဟာ အမာဇင်စိတ်နဲ့နေတုန်းက ကိုလင်းဦးနဲ့ ထော်ထော်တွဲတယ်တဲ့။ အမာဇင်နဲ့ကိုလင်းဦးက စေ့စပ်ထားပြီးသားဆိုတော့ အိမ်ကလည်း မထားဘူးလေ။ မာမိက ပြန်ပြောပြတယ်။ ငါ ကိုလင်းဦးနောက်ကို လိုက်လိုက်သွားတိုင်း သူ့မှာ ရင်မောရတယ်တဲ့။ တစ်ရက်တော့ ငါ ပြင်ဦးလွင်အထိ ကိုလင်းဦးနဲ့ ပါသွားတယ်တဲ့။ ညကိုနာရီမှ ပြန်ရောက်တယ်တဲ့”

“ပြောစမ်း.. နင် ကိုလင်းဦးဆိုတဲ့သူနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးခဲ့လဲ ဝေသီ”

“ငါ မသိပါဘူးဆိုမှ မိဘိုရယ်။ ဒါတွေက မာမိ ပြန်ပြောပြလို့ ငါ သိရတာ”

“ဘုရား.. ဘုရား။ ဒီလိုဆို”

“ကိုလင်းဦးနဲ့အမာဇင်ဟာ ဘယ်အထိရင်းနှီးပြီးကြပြီလဲ။ သူ.. သူ ငါ့ကို အမာဇင်အနေနဲ့”

ဝေသီ ဆက်မတွေးရဲတော့။ မပြောရဲတော့။

“ကိုလင်းဦးဆိုတဲ့သူက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ ဝေသီ”

“ငါ သေချာအကဲမခတ်မိပါဘူး။ တစ်ရက်ပဲ တွေ့ခဲ့ရတာ။ ပုံကတော့ လူရည်သန်ပုံပဲ”

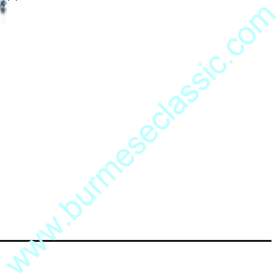
“နင်တွေ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဝေသီ။ ပယောကျ်ားဆိုတာ ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ သူ့ကို ခေါ်မေးကြည့်မလား”

“ဘယ်လိုမေးမှာလဲဟယ်။ တကယ်မဟုတ်ရင်ကော့.. တကယ်ဟုတ်လည်း သူက ငြင်းနေရင်ကော”

ကေသီတို့က ပင့်သက်ကိုရှုရင်း အပြင်းအထန် စဉ်းစားသည်။

သူငယ်ချင်းအတွက် ထွက်ပေါက်ရဖို့ သူကူညီရပါမည်။ တရားမျှတသော အဆုံးအဖြတ်လည်း ဖြစ်ရမည်။

“သူသာ နင့်အပေါ်မှာမှောက်မှားခဲ့ရင် သူ့တာဝန် သူ ယူရမယ် ဝေသီ”

“စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်ပါ သူငယ်ချင်း။ ငါက ကိုသော်နဲ့ မှားထားတာ ရှိတယ်။ ကိုလင်းဦးကို ခေါ်မေးမှ ကိုယ့်အချက် ကိုယ်ခွဲသလို ဖြစ်နေပါမယ်”

“စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ရမယ်။ ဟုတ်တယ်။ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ရမယ်”

ကေသီဘိုက တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။

မန္တလေးရှိ ကိုလင်းဦးဆီကို ကေသီဘိုကပဲ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ ဝေသီထွန်းရဲ့သူငယ်ချင်း ကေသီဘိုပါ။ ကိုလင်းဦး ရန်ကုန်ကို မဖြစ်မနေ အမြန်ဆုံးလာစေချင်ပါတယ်။ ဝေသီထွန်းက ကိုလင်းဦးကို အရေးကြီး တွေ့ချင်နေပါတယ်။ ဝေသီထွန်းအိမ်ကို မသွားပါနဲ့။ ကျွန်မအိမ်မှာ ကျွန်မနဲ့အတူ ဝေသီထွန်း စောင့်နေပါလိမ့်မယ်။ ဆက်ဆက်လာ ဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ။ ကျွန်မ အိမ်လိပ်စာက ... ”

ဖုန်းဆက်ပြီး နောက်နေ့မှာပင် ကိုလင်းဦးဆိုသူ ရောက်လာသည်။

ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ပြီး ဣန္ဒြေရတဲ့ ကိုလင်းဦးပုံကို ကြည့်၍ ကေသီဘို ရှိန်သွားသည်။

ပုံစံကတော့ လူကြီးလူကောင်းပဲ။ အို.. ယောက်ျားတွေဟာ ဒါမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ရင် စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး။

“ညီမလေး ဝေသီထွန်းရော”

ကိုလင်းဦးက မေးသည်။

ဝေသီထွန်း ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်မလာပါ။

ရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် ကိုလင်းဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ဝန်လေးပြီး အတွင်းခန်းထဲမှာပဲ ပုန်းနေမိသည်။

“ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

ကိုလင်းဦးက စိုးရိမ်ကြီးစွာ မေးရှာသည်။ ညီမလေး ဆိုပါလား။ ကေသီဘိုသည် ကိုလင်းဦး အပြောအဆို အမူအရာများကို အကဲခတ်နေမိသည်။

“ဝေသီထွန်း ဘယ်မှာလဲဗျာ”

“ရှိပါတယ် ကိုလင်းဦး”

ကေသီဘိုက အခန်းထဲရှိ ဝေသီထွန်းကို လက်ဆွဲ၍ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဝေသီ ကိုလင်းဦးကို မကြည့်။ ရှက်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းကို တွင်တွင်ငုံထားသည်။

“ဝေသီ.. ညီမလေး”

ကိုလင်းဦးက ထိုင်နေရာမှထရပ်၍ ဝေသီကို နှုတ်ဆက်သည်။

သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့မြဲငုံ့ထားသည့် ဝေသီအမူအရာကြောင့် ကိုလင်းဦး ကြောင်သွားသည်။

“ထိုင်ပါ ကိုလင်းဦး။ ဝေသီက ဒီမှာထိုင်နော်”

ဝေသီထွန်းကို ကိုလင်းဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေလိုက်သည်။ ကေသီဘိုက သူတို့နှစ်ဦးနှင့် ခပ်စွေစွေမှာ ကုလားထိုင်ကို ရွှေ့၍ ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုလင်းဦး အကြည့်က ဝေသီထံက မရွေ့။

“မပြောမပြီးမို့ ကေသီကပဲ ပြောပါရစေ ကိုလင်းဦး”

ကေသီဘိုက ပြောရန်အကောင်းဆုံး စကားလုံးကို ရှာကြည့်သည်။ ဝေသီလည်း သိက္ခာမကျစေ။ ကိုလင်းဦးကိုလည်း စွပ်စွဲရာ မရောက်စေသည့် စကားလုံးမျိုး။

ကေသီဘိုက ကိုလင်းဦးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်သည်။

“ဝေသီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါတယ်”

“ဘာ”

ကိုလင်းဦး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါ၊မတ်ကာ ကျောနှင့်ကုလားထိုင်နောက်မှီတို့ တစ်သားတည်း ထိသွား၏။

ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဝေသီကို ကြည့်သည်။

မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာသည်ထိ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားသော ကိုလင်းဦး။

ခဏကြာမှ ရှည်လျားသော သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာချကာ ကိုလင်းဦးက ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ကျွန်တော်ယူပါမယ်လေ”

ဝေသီ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့သည်။ ကိုလင်းဦးကို ကြည့်သည်။

မျက်ရည်ဝဲနေသော ကိုလင်းဦးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည်။

“ရှင့်.. ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

ကေသီဘို၏ အမေးစကား။

“ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ကျွန်တော်ယူပါမယ်လို့”

ကျွန်တော့်တာဝန်တဲ့။ ဝန်ခံစကားပါလား။ ဝေသီအပေါ် မှောက်မှားခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်တဲ့စကား။

ဝေသီမျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်၍ တသိမ့်သိမ့် ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

ကိုသော်ခွဲတော့ ဒီတစ်သက်ဝေးလေပြီကော။

အဖြစ်အပျက်တို့က မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

မေလ ၁၂ ရက်မှစခဲ့သော အဖြစ်ဆိုးများသည် တစ်လကျော်ကျော်အတွင်းမှာပင် ဝေသီကို အိမ်ထောင်သည်တာဝန် ရောက်စေခဲ့လေပြီ။

ဒေါ်ဖြူဖြူထွန်းသည် ကိုလင်းဦးကို အစကတည်းက နှစ်လိုမှုနည်းခဲ့သည့်အတွက် ပထမတော့ စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်သေးသည်။ သို့သော် ဖြစ်ပြီး

တာလည်း ဖြစ်ပြီးပြီ။ ကိုလင်းဦးမှာ ဝင်းမင်းသော်နှင့်စာလျှင် ဓနဥစ္စာ အရည်အချင်း များစွာသာလွန်ပါသဖြင့် ခြေသာခဲ့၏။

ဒက်ဒီနှင့်မာမီက မိသားစုသားပီပီ လာရောက်တောင်းရမ်းဖို့ ဦးကျော်ဇင်၊ ဒေါ်နီနီမာတို့က တစ်ဆင့်ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

ကိုလင်းဦးအမေ ဒေါ်တင်တင်ကြီးလည်း စိတ်ကို လျော့၍ သဘောတူရလေ၏။

အားလုံးထဲမှာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မှု အရှိဆုံးက ဒေါ်နီနီမာ။ ဝေသီကို သူမရဲ့ သမီးလေးအဖြစ် ဆက်လက်မှတ်ယူနေချင်သော ဒေါ်နီနီမာ

အတွက် အဆင်ပြေသွားလေပြီ။ နဂိုကတည်းက အမာဇင်နှင့်စေ့စပ်ထားပြီးသား ကိုလင်းဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီမို့ ဝေသီကို မန္တလေးမှာပဲ အနီးကပ်

တွေ့မြင်နေရပေတော့မည်။

မန္တလေးမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အခြေတကျ ရှိပြီးဖြစ်သည့် ကိုလင်းဦး နောက်သို့ ဝေသီထွန်း လိုက်နေရတော့မည် မဟုတ်လား။

ကိုလင်းဦးနှင့်ဝေသီထွန်းတို့မင်္ဂလာပွဲကို အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ်မှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပခဲ့သည်။

မန္တလေးမှာလည်း မင်္ဂလာပွဲ ထပ်ပြီးကျင်းပပေလိမ့်ဦးမည်။

အများအမြင်မှာတော့ ရွှေချင်းထပ်၊ စိန်ချင်းထပ်သည့်ပွဲ။

ဝေသီအတွက်တော့ အသည်းချင်းထပ် လောင်းကစားသည့်ပွဲမှာ အရှုံးကြီးရှုံး၍ ဘဝကိုပါ ပေးဆပ်လက်မြောက်လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါ

တော့သတည်း။

၄ နှစ်ကြာမြင့်ပြီးသည့်နောက်

(၁၀)

ချောင်းသာကမ်းခြေ၏ ညနေခင်း။

အပန်းခြေလာသူများဖြင့် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ရှုပ်ထွေးဆူညံနေလေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ရေချိုးနေသူများ၊ ကမ်းခြေအစပ်မှာ ဆော့ကစားနေကြသူများ၊ လေညင်းခံလမ်းလျှောက်သူများ၊ စက်ဘီးငှားစီးသူအချို့၊ မြင်းငှားစီးသူအချို့ဖြင့် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေပါသည်။

တစ်နေရာတွင်တော့ အသက်သုံးနှစ်ရွယ်ကလေးတစ်ဦးက ဘောလုံးလေးကို ကန်လျက် တစ်ယောက်ထဲ ဆော့ကစားနေရှာသည်။ အထိန်းမိန်းမက ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်ထိုင်ရင်း ကလေးကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ကလေးငယ်သည် ဘောလုံးလေးကို တည်၍ပြေးကန်လိုက်၊ ဘောလုံးကို ပြန်ကောက်ကာ နောက်တစ်ခါ ကန်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ဝင်တစား ဆော့နေလေ၏။

တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ဘောလုံးလေးသည် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် အနိမ့်ပိုင်းဆီသို့ လိမ့်ဆင်းသွားလေသည်။ ကလေးငယ်က ဘောလုံးလိမ့်သွားရာ နောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်သွားသည်။

ဘောလုံးလေးသည် တလိမ့်လိမ့်နှင့် လိမ့်ဆင်းသွားရာ ကမ်းစပ်သဲပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် လူငယ်၏ခြေထောက်ကြားသို့ ရောက်ကာ ရပ်သွားလေသည်။

သူသည် ပင်လယ်ပြင်ကိုကြည့်ရင်း ငေးဝိုင်နေရာမှ ခြေထောက်ကြား ရောက်လာသော ဘောလုံးလေးကြောင့် သတိဝင်လာသည်။

ဘောလုံးလေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“သားသား ဘောလုံးလေး ပြန်ပေးပါ”

ကလေးငယ်က သူ့လက်ထဲက ဘောလုံးလေးကို ကြည့်ရင်း ပြန်တောင်းနေလေသည်။

“ဪ... ဒါ သားသားဘောလုံးလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးဦး”

“သားသားက တစ်ယောက်တည်း ကစားနေတာလားကွ”

“ဟုတ်တယ်။ သားသားမှာ အဖော်မှမရှိဘဲ။ ဒေါ်ဒေါ်မြကြီးက သားနဲ့ ဘောလုံးမဆော့ဘူး”

အထိန်းမိန်းမဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာ ပြောသည်။

“ဒါဆို ဦးဦးနဲ့ဆော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဦး”

သူက ဘောလုံးလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဘောလုံးကို ဦးဆီရောက်အောင် ပြန်ကန်လိုက် သား”

ကလေးငယ်က ဘောလုံးဆီပြေးသွားလိုက်သည်။

ဘောလုံးကိုတည်၍ သူ့ရဲ့ကန်လိုက်သည်

သူက ဘောလုံးလာရာလမ်းကြောင်းရှေ့တွင် ကြို၍ ခြေထောက်ကို ကား၍ ရပ်နေလိုက်သည်။

ဘောလုံးလေးသည် သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကြားမှ ဖြတ်သွားလေ၏။

“ဟေ့... ဝိုးဗြီကွ”

ကလေးငယ်က လက်ခုပ်တီး၍ အားရပါးရ အော်လိုက်သည်။

“ရိုး... ရိုး”

“သားသားက သိပ်တော်တာပဲကွာ။ ရိုးအောင် သွင်းနိုင်တယ်။ ကဲ နောက်တစ်ခါ ကန်ပါဦး”

သူက ကလေးငယ်ဆီ ဘောလုံးကို ပြန်ပစ်ပေးလိုက်၏။

ကလေးက တစ်ချက် ထပ်ကန်လိုက်သည်။

ဘောလုံးသည် သူ့ရိုးရာ တည့်တည့်မလာဘဲ ဘေးချော်သွားသော်လည်း သူက ဘောလုံးရှေ့ကြိုပြေးကာ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကြားသို့ ဘောလုံးကို ဝင်စေလိုက်သည်။

“ဟဲ့... ရိုးပြန်ပြီကွ”

ကလေးငယ်က သဘောကျကာ တစ်ခဲရယ်နေလေသည်။

ကလေးသည် တစ်ယောက်တည်း ဆော့ကစားနေရာမှ အဖော်ရသွားသည့်အတွက် ပျော်သလို သူက ကလေးကန်သမျှ ရိုးဝင်အောင် ဖန်တီးပေးနေသဖြင့် ကလေးက မမောနိုင် မပန်းနိုင် စိတ်တက်ကြွနေလေသည်။

ကလေးများနှင့် တစ်ခါမှ မဆော့မကစားဖူးသည့် သူသည်လည်း ပျော်ရွှင်လာကာ ခံစားနေရသော သောက ဝေဒနာများ ပေါ့ပါးသွားသလို ရှိလာတော့သည်။

“သားသားရေ... ဝေယံ။ ၆ နာရီ ထိုးပြီ။ ပြန်ကြရအောင်”

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ အထိန်းမိန်းမက ကလေးကို လာခေါ်သည်။

“သားသား ပြန်တော့မယ် ဦးဦး”

“မနက်ဖြန်ရော... လာဦးမလားကွ”

“လာမယ် ဦးဦး။ ဦးဦးနဲ့ ကစားရတာ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ်”

သူက ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချိုလိုက်ကာ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ချစ်ခင်စွာ ရှိုက်နှမ်းလိုက်သည်။

ကလေးကို ခြေပေါ်ပြန်ချပေးလိုက်ရင်း -

“ဦးဦး မနက်ဖြန် ဒီနားကပဲ စောင့်နေမယ်နော်”

“ဦးဦး... တဲ့တာ”

တဲ့တာပြသွားသော ကလေးငယ်ကြည့်ရင်း သူ့ရင်မှာ ကြည့်နူး၍ ကျန်ခဲ့သည်။

ကလေးငယ်၏ မျက်နှာလေးမှာ သူ့ရင်းနှီးဖူးသော မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင်လည်း သူသည် ထိုနေရာမှပင် ကလေးငယ်ကို စောင့်နေမိ၏။

၅ နာရီကျော်တော့ အထိန်းမိန်းမနှင့်အတူ ကလေးရောက်လာ၏။

ဒီနေ့တော့ သူပါရော၍ ကလေးနှင့်အတူ ဘောလုံးကန်နေမိတော့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပျော်နေသည်။ သောကတွေကို မမှသွားသည်။

တစ်နာရီအချိန်သည် မထင်မှတ်စွာ ကုန်လွန်သွားခဲ့၏။

ကလေးငယ် ပြန်သွားတော့ ဒီမျက်နှာမျိုးကို ရင်းရင်းနှီးနှီးသိဖူးပါတယ်ဟု တွေးကာ သူ ပဟေဠိဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ပြန်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်မြကလည်း ရေချိုးတာ ကြာလိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“ဘောလုံး သွားကန်မလို့ ဦးဦးက စောင့်နေတော့မှာ”

“ဘယ်က ဦးဦးလည်း သားရဲ့”

“ဦးဦးက သားကို ဘောလုံးကန်သင်ပေးတယ်။ ဦးဦးက အရမ်း သဘောကောင်းတာပဲ မေမေ”

“ကြည့်စမ်း.. သားသားကတော့ ရောက်တာတောင် မကြာသေးဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေတောင် ရနေပြီ။ ကဲ... လာ... လာ။ ဒီနေ့ မေမေလိုက်ခဲ့မယ်။ မေမေနဲ့ပဲ သွားရအောင်”

သား ဝေပယ်လင်းဦးကို လက်ဆွဲရင်း ဝေသီထွန်း ကမ်းစပ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟော့.. ဟိုမှာ မေမေ။ ဦးဦး ရောက်နေပြီ”

နောက်ကျောခိုင်း၍ ရပ်နေသော လူတစ်ဦးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း သားက ထိုသူ့ဆီ ပြေးသွားသည်။

“ဦးဦး”

ကလေးငယ်၏ခေါ်သံကြောင့် သူက လှည့်ကြည့်သည်။

“ဦးဦး.. ဟိုမှာ သားသားမေမေ ပါလာတယ်”

သူက လှည့်အကြည့် -

ဝေသီက သူ့ကို အမြင်။

“ဟင့်.. ကိုသော်”

“ဪ.. မင်းကိုး”

ဝေသီထွန်း မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ မှင်တက်မိစွာ နေရာမှာပဲ ရပ်နေမိသည်။

ဝင်းမင်းသော်က ဝေသီ ရိုရာလျှောက်လာသည်။

“ဒီကလေးကို မြင်တော့ ငါက သိဖူးပါတယ် ထင်နေတာ။ မင်း ကလေးကိုးကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟင်း.. ကောင်းပါတယ် မဝေသီထွန်း။ ကတိတွေ အမျိုးမျိုး ပေးပြီးမှ ခင်ဗျား ဖောက်ဖျက်သွားတာ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားက ကျွန် ကောင်းစားမယ့်အချိန်ကိုမှ မစောင့်နိုင်တော့တာကိုးဗျ။ ကျွန်ကို စောင့်နေရင် အချိန်သိပ်ကြာမှာစိုးလို့ ကောင်းစားပြီးသား သူဌေးကို အမြန်ကောက် ယူလိုက်တာပေါ့။ ဟုတ်လား”

သူပြောချင်ရာ ပြောစေတော့ဟု သဘောထားကာ ဝေသီ ငြိမ်၍ နားထောင်နေလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူ့ဆီက နာကြည်းမုန်းတီးစကား တွေကိုခံယူဖို့ စောင့်မျှော်နေခဲ့ရတာ ကြာပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်မှာတော့ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ရတာ။ ကြိုးစားလိုက်ရတာ မဝေသီ။ ခင်ဗျားက လူကို အရူး လုပ်လိုက်တာပဲနော်”

ဝင်းမင်းသော်သည် သဘောတက်ပြီး ဘယ်လောက်မှမကြာသေးတဲ့အချိန်မှာ အေးအောင်ဆီကစာကြောင့် ဝေသီထွန်း အိမ်ထောင်ကျသွားတာကို သိခဲ့ရသည်။ သိစက သူယုံရခက်၍ နေခဲ့သည်။

ဝေသီရဲ့အကြင်နား၊ ဝေသီရဲ့ကတိစကားတွေကြောင့် ဝေသီ သစ္စာဖောက်သွားပြီဆိုတာကို လက်ခံဖို့ ခက်ခဲခဲ့ရသည်။

နောင်တော့လည်း အဖြစ်မှန်ကို လက်ခံလိုက်ရကာ အချစ်တွေအားလုံး နာကြည်းမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့ရတော့သည်။ သဘောပေါ်မှာ ပေါပေါများ များရတဲ့ အရက်တွေသောက်ကာ အချစ်ဝေဒနာကိုကုစားရင်း အရက်သမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မင်းကတော့ ပျော်လို့ပေါ့။ သူဌေးကတော်ကြီး လုပ်လို့ပေါ့။ ငါကတော့ ပင်လယ်ပြင်မှာ သူများကျွန်ခံပြီး မင်းအတွက်နဲ့ အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ဝေသီ”

အေးအောင်သည် ကားမှောက်ပြီး ဝေသီအတိတ်မေ့သွားခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ဝင်းမင်းသော်သို့ ရှင်းပြမနေခဲ့တော့ပါ။ ဝေသီ ပြောပြစဉ် ကပင် ယုံရခက်သော ဖြစ်ရပ်များမို့ အေးအောင် မယုံကြည်ခဲ့ပေ။ ဝေသီ ရုတ်တရက် မန္တလေးကလူနှင့် လက်ထပ်သွားသည်အခါ ထိုအကြောင်းများကို ဝင်းမင်းသော်အား ရှင်းပြမနေတော့။ ဝေသီ အိမ်ထောင်ကျသွားကြောင်းသာ စာရေးအကြောင်းကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝင်းမင်းသော် အမြင်မှာတော့ ခဏတာအချိန်လေးမှာပင် သစ္စာမစောင့် သော မိန်းမရိုင်းကြီး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

မင်းတစ်လှည့်၊ ခင်ဗျားတစ်လှည့် သုံးရင်း ဝင်းမင်းသော် နာကြည်းပေါက်ကွဲနေသည်။

စိတ်နာမှုအခံဖြင့် သူ့နှုတ်မှ ထွက်ကျလာသော စကားလုံးများက ရင့်သီးပြင်းထန်လွန်းလှ၏။

“ရှင်ပြောချင်တာ ဒါအကုန်ပဲလား ကိုဝင်းမင်းသော်”

“တကယ်တော့ မင်းကို စကားတောင်ပြောချင်စိတ် ကုန်ခန်းနေတာပါ ဝေသီထွန်းရဲ့”
ဝေသီက ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသော ခံစားချက်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ အမှုမထားသော မျက်နှာပေးဖြင့် ခေါင်းကိုမော်ရင်း မျက်လုံးများ မှေးစင်းလျက် သူ့ကို မထိမဲ့မြင်ဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အခုရော ရှင်ရင်ထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲ”

“မုန်းတယ်.. မုန်းတယ်။ မင်းကို ကမ္ဘာတည့်သရွေ့ မုန်းတယ်”

“ကျွန်မကလည်း အဲဒီစကားကို သိပ်ကြားချင်နေတာပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဝင်းမင်းသော်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာလည်း ရှင်ပျောက်ဆုံးခဲ့တာ ကြာပြီဆိုတာ ရှင်မှတ်ထားလိုက်ပါ”

“တောက်”

ဝင်းမင်းသော်က သူမကို နှာကြည့်စွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“ဦးဦး.. ဦးဦး”

ဝေယံလေးက နောက်မှ လှမ်း၍ခေါ်လိုက်သည်။

ဝင်းမင်းသော် လှည့်မကြည့်ပါ။

“နှာကြည့်ပေတော့။ မုန်းတီးပေတော့ ကိုသော်ရေ”

“ဦးဦး”

“မခေါ်နဲ့တော့ သား။ ဦးဦးက မေမေ့ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီ”

“ဦးဦးနဲ့ မေမေ့က သိလို့လားဟင်”

“ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ မေမေ့နဲ့ ဦးဦးနဲ့က ရန်ဖြစ်ထားကြတာ။ မခေါ်ကြဘူး သားရဲ့။ သားလည်း မခေါ်နဲ့တော့နော်”

သားငယ်က နားမလည်ဟန် မှော်၍ကြည့်နေရှာသည်။

“ဦးဦး သနားပါတယ် မေမေရယ်”

အဲဒါ သားရဲ့အဖေပဲ သားရဲ့။ အဖေနဲ့သားတွေလျက်နဲ့မှ သားအဖမှန်း မသိကြတဲ့ဘဝပါလားကွယ်။

ပြုပြင်လို့ မရနိုင်အောင် လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ကြမ္မာဆိုးအတွက် ဝေသီတစ်ယောက်တည်းပဲ ခါးစည်း၍ခံပါတော့မည်။

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော ဝင်းမင်းသော်ကား ဝေသီတို့သားအမိမြင်ကွင်းမှ တရွေ့ရွေ့ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွားပေပြီ။

“ပြန်ကြစို့သား။ ဖေဖေ ဖျော်နေလိမ့်မယ်”

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

ပင်လယ်ပြင်မှ လှိုင်းရိုက်သံများသာ စည်းချက်မှန်မှန် ပေါ်ထွက်နေလေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ အပန်းဖြေခရီးလာရောက်ကြသူများ၏ ဆော့ကစား ပျော်မြူးသံများဖြင့် တစ်နေ့လုံး ဝေစည်လှုပ်ရှားနေသော ချောင်းသာ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်သည် အပျော်ကြူးသူတို့၏ အနားယူအိပ်စက်ချိန်တွင်တော့ လူသံသူသံများဆိတ်သုဉ်းကာ သဘာဝ၏အသံများဖြစ်သည့် လေတိုင်းသံ၊ လှိုင်းခတ်သံများဖြင့်သာ ညံ့စိုနေလေသည်။

ဘန်ဂလို၏ လသာဆောင်တွင်ထွက်ရပ်ရင်း ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ ဝေးနေသော ဝေသီသည် သက်ပြင်းကိုရှိုက်ရင်း နေရာမှခွာခဲ့သည်။ တည်းခို ဆောင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့၏။

အခန်းထဲမှာတော့ ကိုလင်းဦးက စားပွဲတွင်ထိုင်ရင်း စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည်။

သားလေးဝေယံလင်းဦးကား ခုတင်ပေါ်တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေလေပြီ။

ဝေသီက အခန်းတံခါးကို ခလုတ်နှိပ်၍ ပိတ်လိုက်သည်။

ကိုလင်းဦးစာဖတ်နေသည့် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။

“မအိပ်သေးဘူးလား ညီမလေး”

“ကိုကို”

ဝေသီက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးတုပ်၍ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုလင်းဦးကို လက်အုပ်ချိ၍ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်၏။

“ဟင့်.. ညီမလေး”

ဇနီးဖြစ်သူ၏ ထူးခြားသော အပြုအမူကြောင့် ကိုလင်းဦးအံ့ဩသွားသည်။

ဝေသီ၏ပုံးကို ဆွဲမ,ကာ ထိုင်ရာမှ ထစေလိုက်သည်။

“ညီမလေး.. ဘာဖြစ်တာလဲကွယ်”

“ကိုကို.. ဝေသီ ကိုကိုကို ဝန်ခံစရာရှိလို့ပါ”

ကိုလင်းဦး မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကွေးသွားသည်။

“ဘာများလဲ ညီမလေးရယ်”

“ဝေသီ ဝန်ခံခင် ကိုကိုက ဝေသီကို တစ်ခုအမှန်အတိုင်း ဝန်ခံစေချင်တယ်”

“ဟင်”

ဝေသီက အိပ်ပျော်နေသည့်သားလေးရှိရာသို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

“သားသားဟာ ကိုကိုသား မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကိုကို စကတည်းက သိပြီးသား မဟုတ်လားဟင်”

“ဘာ.. ညီမလေး။ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွယ်”

ဝေသီက သွေးအေးစွာ တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သော်လည်း ကိုလင်းဦး တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်။ ကိုကို သိပါတယ်။ ဝေသီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ ခေါ်ပြောကတည်းက အဲဒီကိုယ်ဝန်ဟာ ကိုကိုနဲ့ ကင်းရှင်းစေ”

ကိုကို သိပြီးသားပါ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။ ဝေသီအရှက်ကို ကယ်တင်ချင်လို့ အနစ်နာခံခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ်။ ကိုကိုနဲ့ သဘောထားကြီးမြတ်မှုအတွက် ကိုကိုကို ဝေသီ အမြဲလေးစားပြီး ချစ်နေရပါတယ် ကိုကို”

www.burmeseclassic.com

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ညီမလေး။ တော်တော့ကွာ”

ဝေသို့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီလို့ ခေါ်ပြောတုန်းက သူ့ အရမ်းအံ့သြသွားရသည်။ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ သူသည် ဝေသို့ကို အသက်မကချစ်ခဲ့သော်လည်း အခွင့်အရေးကို မရယူခဲ့ပါ။ အမာဇင်စိတ်နှင့်ရှိနေသည့် ဝေသို့ကို ၉ ရက်လုံးလုံး သန့်ရှင်းစွာပင် ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

ဝေသို့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတော့ တခြားသောတစ်ယောက်နှင့် ငြိစွန်းခဲ့တာ သေချာသည်။

ကိုလင်းဦး စဉ်းစားရလေပြီ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူ့အရှက်ရဖွယ်ကိစ္စကို သူ့စိမ်းယောကျိန်းသားတစ်ယောက်အား တော်ရုံနှင့် ဖွင့်ပြောမည်မဟုတ်။ ဝေသို့နှင့် ငြိစွန်းဖူးသူသည် ဝေသို့ကို ရှောင်ပြေးသွား၍သာ ကိုလင်းဦးကို မဖြစ်သာဘဲ ဖွင့်ပြောရရှာသည်ဟု ကိုလင်းဦး ယူဆသည်။

သနားစရာမိန်းကလေးမှာ အမာဇင်ဘဝဇရာကစဉ်က အဖြစ်များကို မမှတ်မိရှာသည်မို့ ကိုလင်းဦးပါ တရားခံအဖြစ် ပါလေသလားအတွေးဖြင့် စွဲချက်တင်ရုံပဲရလေသည်။

ကိုလင်းဦး စဉ်းစားရလေပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေသို့မှာ အခက်ကြုံနေရတာ သေချာ၏။

သူက သူ့နှင့်ကင်းရှင်းကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီးမှ သူမဘဝကို ကယ်တင် ပါမည်ဟုဆိုလျှင် ဝေသို့ လက်ခံမှာမဟုတ်။

ဝေသို့ကို သူ့ချစ်သည်။ ဘယ်သူ့နဲ့ ဘယ်လိုပဲ ဘာအကြောင်းကြောင့် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကိုလင်းဦး ဝေသို့ကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ပါ။ ဝေသို့ကို သိပ်ချစ်တယ်လေ။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့နှင့်ကျူးလွန်ခဲ့သယောင် ဝန်ခံချက်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

“ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ကျွန်တော် ယူပါ့မယ်” ဆိုသည့် သူ့စကားတစ်ခွန်းသည် သူ့ကို လူယုတ်မာတစ်ယောက်လို့ အထင်အမြင်သေးခံခဲ့ရသလို ဝေသို့ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရစေခဲ့ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ်ချစ်သော ဝေသို့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်သည့်အတွက်ပဲ ကိုလင်းဦး ကျေနပ်သည်။

“ကိုကိုရဲ့ စိတ်ထားမြင့်မြတ်မှုအတွက် ဝေသို့ဂုဏ်ယူပါတယ်ကိုကို။ ကိုကိုဟာ ဝေသို့အပေါ်မှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုကိုနွတ်က ဝန်ခံလိုက်ပါတော့”

“မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့။ ကိုကို မှားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ညီမလေးကို ပြင်ဦးလွင် ခေါ်သွားတဲ့နေ့က”

“ကိုကို”

ကိုလင်းဦး စကားဆက်ခွင့်မရတော့။

“ဝေသို့သိက္ခာကို ဘာလို့ ဒါလောက်ထိ ညှာတာနေရတာလဲ ကိုကိုရယ်။ တကယ်တော့ ဝေသို့ သိပြီးပါပြီ။ ကိုကို ခိုင်ယာရီကို ဝေသို့ ဖတ်ရလို့ သိပြီးပါပြီ ကိုကိုရယ်။ ခိုင်ယာရီကို ခိုးဖတ်မိတာ ဝေသို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သားသား မမွေးခင်ကတည်းက ဒီအကြောင်းတွေ ဝေသို့ သိလိုက်ရတယ် ကိုကို”

“ဟင်”

“အဲဒီကတည်းက ဝေသို့ရဲ့အမှားကို ဝေသို့ ဝန်ခံချင်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဝေသို့ လိပ်ပြာမလုံဘူး။ ဒီနေ့တော့ ဝေသို့လိပ်ပြာသန့်ရှင်းသွားပြီ ကိုကို။ ဝေသို့ သူ့နဲ့ တွေ့တယ်။ သားလေးရဲ့အဖေနဲ့ တွေ့တယ်”

“ဘာ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုကို။ ဝေသို့က ကိုကိုရဲ့သစ္စာရှိတဲ့ဇနီးပါ။ အစကတည်းက ဝေသို့ ကိုကိုကို တောင်းပန်ပြီး ဝန်ခံခဲ့တာက သူ့ဆီက ရှင်းပြတ် တဲ့သဘောထားကို သိချင်လို့ပါ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ညီမလေး”

“ဝေသို့ကတော့ သူ့ကို စိတ်ပြတ်ပါပြီ။ ကိုကိုရဲ့ အနစ်နာခံမှုကို သိလိုက်ရပြီးကတည်းက သူ့ကို ဝေသို့ မမှန်လို့မခံနိုင်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က ဝေသို့ကို စွဲလမ်းနေမယ်။ တမ်းတနေမယ်ဆိုရင် ဝေသို့ဟာ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေဦးမှာလေ။ ဒီအပြေကို ဝေသို့ သိချင်တယ်။ ဒီနေ့တော့ ဝေသို့ သိခဲ့ရပါပြီ ကိုကို”

ကိုလင်းဦးက ဝေသို့ဆက်ပြောမည့် စကားများကို ရင်ခုန်စွာ နားထောင်နေမိ၏။

“သူက ဝေသို့ကို မုန်းပါသတဲ့။ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ မုန်းပါသတဲ့ ကိုကို။ သူ့ဆီက အဲဒီစကားကြားလိုက်ရတော့ ဝေသို့ လွတ်လပ်သွားသလို ခံစားရတယ်။ ဝေသို့ဟာ သူ့နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်တော့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။ ကိုကိုကို ဝေသို့ လိပ်ပြာလုံစွာနဲ့ ဝန်ခံခဲ့ပြီ။ ဝေသို့ရဲ့ ညစ်နွမ်းခဲ့တဲ့ဘဝကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ကိုကိုရယ်”

“ဝေသို့ ညီမလေး၊ ညီမလေးကို ကိုကို အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ပေါင်းသင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ယုံပါကွယ်”

“ယုံပါတယ် ကိုကို။ အကြွင်းမဲ့ ယုံပါတယ်”

“သူ ဘယ်သူဆိုတာ ကိုကို မသိဘူး။ သိလည်း မသိချင်ဘူး။ ကိုကို စုံစမ်းရင် ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝေသို့နောက်ကြောင်းတွေကို ကိုကို မစုံစမ်းခဲ့ပါဘူး”

“သူတော်ကောင်းကြီး ကိုကိုရယ်”

“သားလေးဟာလည်း ကိုကိုသားလေးပါပဲကွယ်”

ဝေသီ မတိန်ချုပ်နိုင်တော့ပါ။ သူတို့သားအမိအပေါ် မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးရှာလည် ချစ်လင်သူတော်ကောင်းကြီး ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ရင်း နင့်သီးစွာ ဝိုနှိုက်မိပါပြီ။

“မငိုနဲ့လေ ညီမလေး။ အားလုံးဟာ ငြိမ်ပြတ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်”

ဝေသီမျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်၏။

“ဝေသို့ရဲ့နှလုံးသားကို ဒီမျက်ရည်တွေနဲ့ နောက်ဆုံး ဆေးကြောပစ်လိုက်တာပါ ကိုကို”

ကိုလင်းဦးက ဝေသီထွန်းကို ပခုံးမှဖက်၍ ရင်ခွင်ထဲသို့ သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

လှိုင်းရိုက်သံက စည်းချက်ညီစွာ ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

ဆောင်းလုလင်

ဆောင်းလုလင်

ရေးသားသည့် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ လုံးချင်းဝတ္ထုများကို

အောက်ပါ [website](http://www.nwaytamun.co.cc) တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

www.nwaytamun.co.cc

ဆောင်းလုလင်

ရေးသားသည့် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ လုံးချင်းဝတ္ထုများနှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဖန်အကြံပြုလိုပါက

အောက်ပါ E-mail သို့ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

nwaytamun@gmail.com

www.burmeseclassic.com